

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

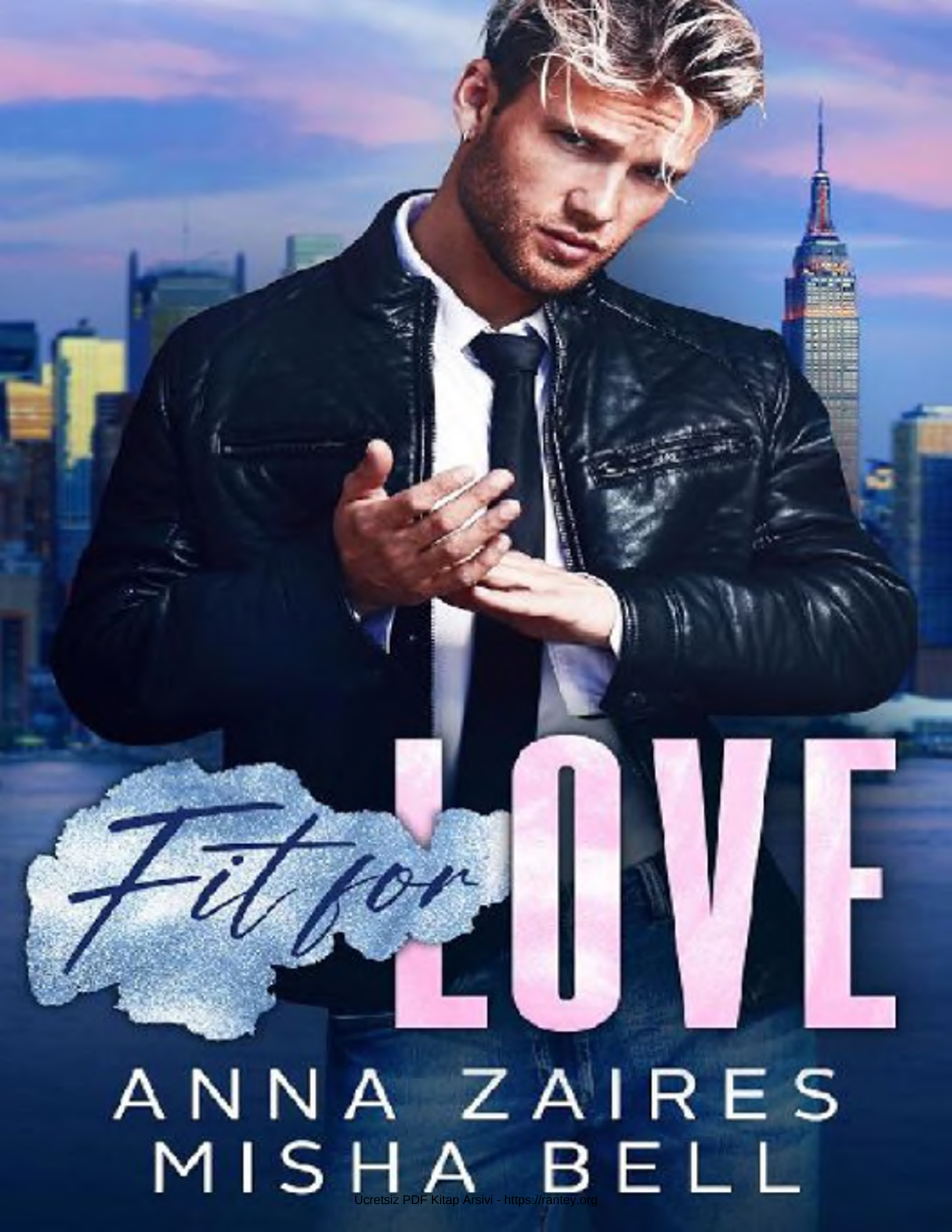
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fit for

LOVE

ANNA ZAIRES
MISHA BELL

Aşk İçin Uygun

BİR WALL STREET TITAN ROMANI

ANNA ZAIRES

MISHA BELL

♠ MOZAİKA ♠

İçindekiler

I. Üç Yıl Önce

1. [Kendall](#)
2. [Ashton](#)
3. [Kendall](#)
4. [Ashton](#)
5. [Kendall](#)
6. [Ashton](#)
7. [Kendall](#)
8. [Ashton](#)
9. [Kendall](#)
10. [Ashton](#)

II. Günümüz

11. [Kendall](#)
12. [Ashton](#)
13. [Kendall](#)
14. [Kendall](#)
15. [Ashton](#)
16. [Kendall](#)
17. [Kendall](#)
18. [Ashton](#)
19. [Kendall](#)
20. [Ashton](#)
21. [Kendall](#)
22. [Ashton](#)
23. [Kendall](#)
24. [Ashton](#)
25. [Kendall](#)
26. [Ashton](#)
27. [Kendall](#)
28. [Ashton](#)
29. [Kendall](#)
30. [Ashton](#)
31. [Kendall](#)
32. [Ashton](#)

[Sonsöz](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 Anna Zaires & Misha Bell www.mishabell.com

Tüm hakları saklıdır.

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir baskısı olan Mozaika Yayınları tarafından yayınlanmıştır. www.mozaikallc.com

Kapak Najla Qamber Designs tarafından hazırlanmıştır www.qamberdesignsmedia.com

ISBN: 978-1-63142-966-8

Ciltsiz ISBN: 978-1-63142-970-5

BİRİNCİ BÖLÜM

Üç Yıl Önce

BÖLÜM 1

Kendall

Erkekler neden bu kadar köpek?

Bay Patron'un Beş Numaralı Karısı arkasını dönerek son moda gür bir kaşını kaldırıyor. "Ne dedin sen?"

Oh, kahretsin. Bunu yüksek sesle mi söyledim? En profesyonel gülümsememi takındım. "Yok bir şey. Sadece-"

"Bu asık suratın benim setimde ne işi var?" Tierre tavus kuşu tüyleriyle kendini şiddetle yelpazeliyor. "Sana söyledim, burada negatif juju istemiyorum." Mücevherli parmağıyla uzakları işaret ediyor; sırma saçlı beyaz kaplan, albino iguana ve fazla mesai yapan dev sis makinesinden, yani insana "yüksek moda" dedirten olağan şeylerden uzakları. Ya da sadece "yüksek".

Bay Patron'un görüş alanından çıkana kadar geri çekiliyorum. İşteki ilk haftam ve şimdiden iki kez başım derde girdi - bir kez Tierre'nin dişi Fransız buldoğu tarafından havlandığım için (görünüşe göre "hüzünlü juju hislerine" aşırı duyarlı bir dişi) ve şimdi de bir şekilde "hüzünlü" görüldüğüm için.

Yani, biraz üzgün ve hüzünlü hissediyorum. Ya da dürüst olmak gerekirse biraz daha fazla. Hatta dün öğle yemeği molamda tuvalette ağlamış bile olabilirim. Ki bu berbat çünkü

Çıktığım aldatan pislik tek bir gözyaşını bile hak etmiyor. Tabii biri ona yeni bir gözyaşı dökmezse - ki ben bu göreve seve seve gönüllü olurum.

Muhtemelen biriyle çıkmayı bırakmalıyım. Rahibe olmalı, ağda yapmayı bırakmalı ve pedikürü unutmalıyım. Ya da daha kötüsü, arkadaşım Emma'nın yaptığı gibi tamamen eziklerle çıkmalıyım. Gittiği erkekler onun ayarında başka bir kızı asla elde edemezler, bu yüzden başka bir ateşli adam tarafından terk edilmenin kalp ağrısından kurtuldu. Ya da aynı anda üç kızla çıktığını öğrendikten sonra onu terk etmekten - ki bu benim son durumum.

Her neyse. Bir şekilde kendimi pasifleştirmeye odaklanmalıyım. Belki biraz Bach dinlemeliyim? Meditasyon mu? Zoolander'ı tekrar mı izlesem?

"Hey, bekle," diyor Beş Numaralı Eş, bana yetişirken.

"Hey... sen." Bay Boss bizi tanıştırır tanıştırmaz onun adını yazmadığım için zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum. Sorun şu ki, bir saniye sonra beni köpeğiyle de tanıştırdı ve sonuç olarak hangisinin Kleopatra hangisinin Catherine olduğundan emin değilim. Her ikisi için de anımsatıcı, aynı isimde tarihi bir kraliçe olduğu, ancak bu sadece isimleri unutmamak söz konusu olduğunda yardımcı oluyor.

"Bir ayrılık falan mı yaşıyorsun?" diye soruyor.

Kahretsin. İsteyeceğim son şey patronumun karısıyla bir kız muhabbeti yapmak. Eğer anlayış gösterirse, belki kocasından bana karşı daha nazik olmasını isteyebilir.

"Aldatıldım," diye itiraf ediyorum.

Başını eğiyor. "Ve sonra?"

Sonra ne oldu? "Kıçına tekmeyle bastım." Ve onun en sevdiği tişörtünü çöp öğütücüsüne atıp çalışmasına izin vermiş olabilirim.

"Anlıyorum," diyor bilgece. "Tek eşlilik paradigmasıyla ilgili pek çok sorundan biri de bu."

"Oh?" Lütfen, Tanrı aşkına, beni bir seks partisine davet etmeyin - çünkü bu iş oraya doğru gidiyor gibi görünüyor.

"Bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama Tierre ve benim açık bir evliliğimiz var," diyor cerrah tarafından şekillendirilmiş burnunu gururla kaldırarak. "Bu şekilde aldatmak imkânsız."

Öyle mi? "Kulağa gerçekten evrimleşmiş gibi geliyor," diyorum mümkün olduğunca yargılamadan. "Ben bunun için fazla sahipleniciyim sanırım."

"Daha çok gençsin," diyor. "Tutkuların çılgınca akıyor."

"Teşekkürler mi?"

Tierre 60 yaşındayken o kırklı yaşlarının ortasında. Söylentilere göre, Bay Patron ile her karısı arasındaki fark her yinelemede daha da açılıyor. Yine söylentiye göre, bir eşin insanların cinsel tercihlerini tahmin etmesini sağladığını ve bu nedenle ona gizemli bir hava kattığını düşünmesi dışında, kadınlarla hiç ilgilenmiyor olabilir.

"Yaklaş," diyor.

İsteksizce yapıyorum ve bu bir parfüm havuzuna dalmak gibi.

"Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor, eğilerek

içi

nd "Oh?" Ciddiyim. Beni bir seks partisine davet etme. Sana e. yalvarıyorum.

Bir çıkardı. Üzerinde düzgün bir şekilde

"Essence" kelimesi ve bir adres yazıyor. "Bu salona git ve Ash'i sor," diyor. "Yarın bana teşekkür et."

Oh. Antrenman. Bu harika bir fikir. Vücuduma yeterince endorfin girerse, daha az hüzünlü görünebilirim.

"Teşekkürler." Kartı cebime koyuyorum.

"Sorun değil." Bana kredi kartını uzatıyor ve karta baktığımda iki kraliçe isminden hangisinin ona ait olduğunu görüyorum. "İlk seans benden."

Kulağa bir uyuşturucu satıcısı gibi geldiğinin farkında mı? "Tekrar teşekkürler Catherine," diyorum içtenlikle. "Gerçekten minnettarım."

Bunu elinin tersiyle itiyor. "Ben iyi bir karakter yargıcıyım ve bence bu iş için mükemmelsin."

Bunu söylediği için onu öpmek istiyorum ama bu uygunsuz olur, değil mi? Onu öpersem beni seks partisine davet edebileceğinden bahsetmiyorum bile, onun yerine ona içtenlikle teşekkür ediyorum ve adını kalıcı hafızama kaydediyorum.

EMMA TAM TAKSİCIYE NEREDE OLDUĞUMU SÖYLEYECEKKEN BENİ ARADI.
başı.

"Selam Ems," diyorum. "İşler nasıl gidiyor?"

"Yavru kediler beni deli ediyor," diyor hiç duraksamadan. "Özellikle de en büyüğü."

"Bu Bay Cottonball, değil mi?"

Ben daha çok bir köpek insanıyım -en azından erkeklere kızgın olmadığım zamanlarda- ama yavru kediler en iyi arkadaşım için o kadar önemli ki, onlar hakkında konuşmasına izin vermek sadece kibarlık olur.

"Yanlış," diyor ve onu görmeme gerek kalmadan sırtıttığını anlayabiliyorum. "İblis yumurtasının adı Bay Puffs. Cottonball aslında bir melek ve Kraliçe Elizabeth de öyle."

Hmm. "Cottonball'un yerinde olsaydım, bana herhangi bir onur ya da unvan vermediğin için sana bok atan ben olurum."

Gölüyor ve yavru kedilerin yaptığı bir şeyle ilgili uzun bir hikayeye başlıyor, ardından birkaç tane daha anlatıyor. Yaklaşık on dakika sonra, bir azizin bile konuya ilgisini kaybedeceğini fark etmiş olmalı ki, benimle işlerin nasıl gittiğini soruyor. Rahatlayarak ona flört piyasasındaki son başarısızlığımı anlattım.

"Bu gerçekten berbat," diyor sempatik bir şekilde. "Son zamanlarda yaşadığın onca kötü şanstın sonra, şanslı bir molayı hak ediyorsun."

"Hayır. Artık şansım yaver gitmiyor," diyorum kararlılıkla. "Erkeklerle işim bitti." Ve üniversitede ortak arkadaşımız Janie'yi öptüğüm için, ne yazık ki diğer takım için vuruş yapmaya hiç niyetim yok.

Emma homurdanır. "Evet, doğru. Bu ne kadar sürecektir? Bir hafta mı? Ya da bir ay?"

"Dinle sevgilim," diyorum göz devirerek. "Hepimiz yaşlı bir kadının libidosuna sahip değiliz."

"Affedersiniz?" Ofluyor. "Libidom gayet iyi, çok teşekkür ederim."

"Oh, öyle mi? En son ne zaman?"

"Kendall?" diyor teatral bir şekilde ve bir kedi gibi tıslıyor. "Kendall, beni duyabiliyor musun? Sanırım bağlantıyı kaybediyorum." Tekrar tıslıyor ama bu sefer yavru kedilerinden biri olabilir.

"Ciddi misin, Ems?"

Evet. Çok ciddi. Sinsi küçük sürtük suratıma kapattı, ki bu da iyi oldu çünkü taksi gideceğim yerde durdu.

ESSENCE'E ADIM ATTIĞIMDA, BURANIN BİR SOSYAL KULÜP OLDUĞUNU FARK ETTİM.

spor salonu gibi görünen bir yer. Resepsiyonun arkasında bir Warhol tablosu var -gerçek olduğundan eminim- ve uzak köşede, eliptik bir makinenin üzerinde ünlü bir varis görüyorum.

"Merhaba." Catherine'in kartını süpermodel gibi seksi resepsiyon görevlisine doğru kaydırıyorum. "Ash'i görmeye geldim."

Bir an için telaşlanmış gibi görünüyor ama hemen toparlanıyor. "Kıyafetlerini soyunma odasında bulabilirsin." Yakındaki gösterişli girişi işaret ediyor. "Git ve üstünü değiştir, sonra da şu koşu bandında ısın." Mirasçının yakınındaki bir makineyi işaret ediyor. "Seni orada bulmasını söylerim."

Söylendiği gibi soyunma odasına gidiyorum ve orada Versace'nin spor kıyafetlerinin olduğunu görünce hiç şaşırmıyorum.

Üzerimi değiştirirken, Tierre' daha önce spor kıyafetleriyle uğraşıp uğraşmadığını öğrenmek ve eğer uğraşmadıysa bunu önermek için aklıma bir not alıyorum.

Soyunma odasından çıkıp söz konusu koşu bandına gidiyorum ve alışık olmadığım kontrollerle oynuyorum.

Çok geçmeden koşmaya ve endorfin salgılamaya başlıyorum, ama ne yazık ki karamsar düşüncelerim araya giriyor, bu yüzden hızımı bir kez artırıyorum. İki kez. Üç kez.

Lanet olsun. Kırmızı güvenlik şeyini tozluklarıma hiç takmamışım.

Geç olması hiç olmamasından iyidir. Nefes nefese barı tutup ona uzanıyorum ama tam o sırada sağ ayağım sol ayağıma basıyor.

Hay sikeyim.

İçgüdüsel olarak, dengemi yeniden kazanmaya çalışırken çubuğu bırakıyorum ve bu bir hata çünkü kemer beni taşıyor

Göz açıp kapayıncaya kadar geri döndüm ve kendimi havada buldum.

BÖLÜM 2

Ashton

Birkaç dakika önce

"Bir tane daha," diye emrediyorum. "Güzel. Tekrar."

Megan üç mekik daha çekiyor ve sonra tüm ısrarlarıma rağmen minderine geri dönüyor.

"Ayağa kalk," dedim. "daha fazlası var."

"Hayır, istemiyorum." Nefesini tutana kadar nefes nefese kalıyor. "Biliyor musun, bence videoda yüz yüze olduğundan daha fazla eğitim çavuşusun. Düşündüm ki belki-"

"Süper kahraman rolün için o altılı paketi istemiyor musun?"

Utangaç bir şekilde başını sallıyor.

"O zaman sana söylediğimi yap. İstedğin şeyi başarmana yardım etmek için buradayım." Bariz olanı söylemeden bırakıyorum: Eğer benim antrenman tarzımı beğenmiyorsanız, korkakça davranacak bir antrenör bulun... ve sonuçlarına katlanın, ki six pack'ten yoksun olmak sadece bir başlangıç olacaktır.

"Hayır. Tarzını seviyorum." Gözleri muziplikle parlıyor. "Sanırım hâlâ yatak odası dışında böyle talimatlara alışık değilim."

Son kısmı duymamış gibi davranıyorum. Müşterilerle çıkmam, Megan gibi Hollywood seks sembolü olsalar bile.

"Yemek planına uyuyor musun?" Çoğunlukla konuyu değiştirmek için soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Karnıma kramplar giriyor ve sen sormadan söyleyeyim, ayın o zamanı değil."

Kaşlarımı çattım. "Sana çok fazla lif vermiş olabilirim. Planı güncelleyeyim ve sen karın kaslarını bitirdikten sonra sana göndereyim."

"Aslında, korkarım şimdi toparlamamız gerekiyor," diyor. "Sete dönmem gerekiyor."

Gözlerimi telefonumun ekranına dikiyorum. "Tekrarlarını yapmaktan kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır," diyor hafif bir göz kırpmayla. "Yapımcıdan bir not almamı ister misin?"

"Hayır. Ama böyle ederse, sana yaptırabilirim."

"Evet, efendim." Bana sahte bir asker selamı verdi.

Garip bir şekilde, bunu müşterilerimden çok duyuyorum. Belki de orduya katılmalıydım. Lisedeyken bu fikri düşünmüştüm ama ailem buna şiddetle karşı çıkıyordu ve o noktada hala onları dinliyordum, bu yüzden üniversiteye ve ardından işletme okuluna gittim - çok pişmanım.

Kaşlarımı çatıyor olmalıyım çünkü Megan endişeyle, "Hey, Ashton, sadece şaka yapıyordum. Lütfen beni müşteri olarak bırakma. O six pack'e ihtiyacım var ve beni oraya götürecek en iyi kişi sensin."

"O zaman yemek planına uy," diyorum ürkek bir sesle. "Ve yarın kesintisiz bir saatimiz olduğundan emin ol."

"Bunu yapacağım, yemin ederim."

Bununla birlikte, görüntülü görüşmemizi sonlandırıyor.

Takvimimi kontrol ediyorum. Bugün çok hafif bir gün. Sadece arkadaşım Marcus'la bir antrenman seansım kaldı.

Güzel. Bu bana, müşterilerime yüz yüze eğitim vermediğim zamanlarda onlara yardımcı olmanın daha iyi bir yolunu bulmak için uygulama mağazasına göz atma şansı veriyor. Aradığım şey, tek başlarına egzersiz yaparken ilerlemelerini izlememe izin verecek ve aynı zamanda hem önceden kaydedilmiş videoları oynatmak hem de etkileşimli oturumlar için video özelliğine sahip bir uygulama. İdeal olarak, yemek planlarımı, uyku ve hidrasyon önerilerimi ve ayrıca-

Biri elini omzuma koydu. Göz açıp kapayınca kadar ayağa kalktım ve beni korkutan kişinin kolunu kırmak üzereydim.

"Tanrım, sakın ol," diyor Gerald.

Kahretsin. Essence'in sahibine ve kariyerimde bana çok yardımcı olan kişiye neredeyse saldırıyordum.

"Bunun için üzgünüm." Bileğini bıraktım ve geri çekildim. "Biri bana sinsice yaklaştığında ürkmeye meyilliyimdir."

Bunun nedenini de bilmiyorum. Sanırım yanlış yerde ve zamanda doğmuş olabilirim. Şiddetli reflekslerimle Antik Roma'da harika bir gladyatör olabilirdim. Ya da bir barbar.

"Hayır, özür dilerim," diyor sırtarak. "Bir dahaki sefere zil takacağım."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" İnsanları rahatlatmak için kullandığım bir numara olan genişçe gülümsüyorum, özellikle de neredeyse onlara saldırdıktan sonra.

Gerald da gülümsüyor. "Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var." "Tabii. Neyle?"

Her neyse, reddedebileceğimi sanmıyorum. Bu spor salonunda erişmeye devam etmek istediğim bazı benzersiz ekipmanlar var.

içi

n. Gerald, "Ash hasta olduğunu söyledi."

diyor. Bir saniye bekle. "Ash mi?"

"Asher," diyor. "Merak etme. Başka Ashton yok burada."

"Hangisi o? Kısa olan mı?"

İç çekiyor. "Yaklaşık senin boyunda. Onun ayırt edici özelliği buradaki en az yetkin antrenör olması, bu yüzden onun yerine geçmen müşterileri için büyük bir gelişme olacak."

"Hey, kışımında duman olmasa da sana yardım edecektim," diyorum. "Ama bununla birlikte, müşterilerinin bana Ash demesine bile izin vereceğim - ve ismimi kısaltmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Şimdilik bir müşteri," diyor. "Tekil." "Ah.

Tamam. Nerede o?"

Girişteki kardiyo makinelerini işaret ediyor. "Sağdan üçüncü koşu bandında. Kahverengi saçlı. Güzel. Adı Kendall."

Güzel mi? Başka biri mi? Son zamanlarda daha az çekici kadın müşterilerle çalışmayı tercih ettiğime karar verdim çünkü bu sayede kendi koyduğum "müşterilerle yatmak yok" kuralına uymam daha kolay oluyor.

Oh, pekala.

"," dedim. "Buradan sonrasını ben hallederim." "Teşekkürler."

O gidiyor ve ben Kendall'a doğru gidiyorum.

Ve... sik beni. Her yerdeki aynalar sayesinde, yaklaştıkça onu önden ve arkadan daha iyi görebiliyorum ve Gerald'ın bu kadına "güzel" demesinin ispermeçet balinası boyutlarında bir küçümseme olduğunu fark ediyorum.

O sadece güzel değil.

O çok güzel.

Hayır. Muhteşem. Bir o yana bir bu yana savrulan uzun, zarif siyah saçlarıyla bir şampuan reklamına doğru koşuyor gibi görünüyor. Spor salonundaki diğer tüm kadınların giydiği ödünç tayt ve atlet onun üzerinde hem şık hem de zahmetsiz görünüyor. Sıkı, mükemmel vücudunu doğru yerlerden sarıyorlar ve pürüzsüz teninde parlayan küçük ter tanecikleri ile hiçbir şey aklımda dolaşan X-rated görüntülerini durduramaz.

Göğüs uçları üstünden görünüyor mu? Bana kalsa, onu hemen evime götürür ve-

Kendall'ın emniyet ipini bulmaya çalıştığını fark ettiğimde bir adrenalin yükselişi düşüncelerimi azaltıyor. Ve sonra... Kahretsın!

Uçuyor.

Dövüş sanatları eğitimim devreye girince ileri atılıyorum. Koşu bandının yanına inip kollarımı açıyorum.

Kucağıma dikey olarak çarpıyor.

Refleks olarak, onu kendime doğru kucaklıyorum, tüm yumuşak kısımları sert olanlarımla mükemmel bir uyum sağlıyor. Kan damarlarımda dolaştıkça ve ona dair ilkel farkındalık duyularımı sardıkça, bu durum beni çok ama çok daha fazla şaşırtıyor. ilgili her şeyin keskin bir şekilde farkındayım - ince kıvrımları... kadınsı kokusu, elma ve ebegümeci karışımı, tamamen ona ait tarif edilemez bir şeyin ipucu... sanki onu az önce boşaltmışım gibi nefes nefese kalması ve titremesi...

Bunu dilimle, ellerimle ve sikimle tekrar tekrar yapmayı çok istiyorum.

İçimdeki barbar, solumdaki bank ve köşedeki yoga matları gibi yakınlardaki yüzeyleri araştırmaya başladı bile.

"Teşekkür ederim," diyor nefes nefese, ela gözleri benimkilere yapışmış bir halde.

"Bir şey değil." Onu kendime doğru tutmaya devam ediyorum, sanki bırakırsam yere doğru korkunç yörüngesine devam edecekmiş gibi.

"Ciddiyim." Pembe, yumuşak görünümlü dudaklarını nemlendiriyor. "Artık beni bırakabilirsin."

Ah.

Doğru

Büyük bir isteksizlikle onu ayağa kaldırıyorum ve geri çekiliyorum. Şehvetin sisi beynimden yavaş yavaş temizleniyor ve öfke gibi diğer duygulara yer açıyor.

Bu kadar dikkatsiz davranarak aklından ne geçiyordu? Çok kötü yaralanabilirdi.

Onu zamanında yakalayamayabilirdim. O-

"Bir şey söylemeyecek misin?" Uzun, isli kirpiklerini bana kırıştırıyor.

"Evet," diye bağırdım. "Bir daha asla ama asla böyle bir şey yapma. Anlaşıldı mı?"

BÖLÜM 3

Kendall

Birkaç saniye önce

Koşu bandından **uçarken**, zaman yavaşlıyor gibi görünüyor ve bana bir uzvumu kırıdığımı hayal etmek için acımasız bir fırsat veriyor. Ya da boynumu. Ya da kuyruk kemiğimi. Her iki durumda da, o kadar negatif juju ile dolu olacağım ki Tierre beni kesinlikle kovacak.

Hayatta kaldığımı varsayarsak.

Büyük bir şaşkınlıkla yere düşmedim.

Bunun yerine, sert ama aynı zamanda esnek ve saran bir şeye çarparak dik bir şekilde yere düşüyorum.

Nefis erkeksi kokan bir şey.

Gözlerimin kapalı olduğunu fark edip açıyorum ve... lanet olsun.

Kurtarıcım bir Yunan heykeli gibi yapılı ama daha kaslı. Güneşin öptüğü saçları birkaç santim fazla uzun, bir sörfçü görünümü. Sadece okyanus yerine limon kabuğu rendesi, temiz ten ve ayak parmaklarını kısıran seks gibi kokuyor.

Seksten bahsetmişken, mavi-gri gözleri kapüşonlu ve karnımda büyük ve sert bir şey hissedebiliyorum. Kesinlikle el feneri olmayan bir şey.

Biraz nefes nefese de olsa, "Teşekkür ederim," demeyi başarıyorum. Bay McScrumptious'un kalp atışlarımı ya da çakıllı meme uçlarımı hissetmemesini umuyorum.

"Rica ederim," diye mırıldanıyor bana karamel, kalp ve külot gibi erimiş şeyleri hatırlatan derin, yumuşak bir sesle.

Çaba sarf ederek kendimi toparlıyorum - hala beni tuttuğu için kolay bir iş değil. Teşekkürümden bir şey anlamadığı için, "Ciddiyim, artık beni bırakabilirsin" diyorum.

Sanırım onu uzaklaştırabilirim de, ama bunu yapabileceğimden emin değilim - vücudumda zıplayan ve arkalarında tüylerimi diken diken eden şehvetli enerjinin tüm sarsıntılarıyla değil.

Ne yazık ki beni dinledi ve gitmeme izin verdi.

Grr. Neden bu konuda ısrar ettim ki? Çok tuhaf görünmeden önce birkaç dakika daha kucaklamasının tadını çıkarabilirdim... değil mi?

Hatta bir adım uzaklaşıyor ve ben bir aptal olarak hemen onun yakınlığını özlüyorum.

Orada dururken, muhteşem bir şekilde oyulmuş yüzü bir dizi ifadeden geçiyor ve karanlık bir şeyde karar kılıyor, bu da nedense sadece kollarına -ya da yatağına- geri atlamak istememe neden oluyor.

Saçmalık. Odaklan, Kendall. Erkeklerden uzak durmaya yemin etmiştin, hatırladın mı?

Yutkunuyorum ve kendimi tekrar toparlıyorum. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Sessizlik ve karanlık ifadesi arasında, her türlü rahatsızlığı hissetmeye başlıyorum ve bunların hepsi güneyde değil.

"Evet," diye homurdanıyor. "Bir daha asla ama asla böyle bir şey yapma. Anlaşıldı mı?"

Uzun zaman önce lazerle temizlediğimi sandığım tüylerim diken diken oldu. "Eski pardon?"

Çenesindeki bir kas kıpırdıyor. "Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin? Kafanı çarpabilirdin."

Bu ne lan? Kim olduğunu sanıyor bu?

"Eğer I vardı, Ben olsam hala olmak daha akıllı daha sen," I alaycı bir şekilde karşılık ver.

Nefesini dışarı üflüyor. "Güvenlik anahtarını takmak kadar zor mu?"

O şeyin adı bu mu yani? "Yapmak zorunda olduğumu fark etmemiştim. Genelde sokakta koşarım."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılıyor. "Sokak mı?"

Beni Manhattan trafiğinde koşarken mi hayal ediyor? Beni ne tür bir aptal sanıyor?

"Parkta koşuyorum," diye açıklıyorum. "'Sokakta' sadece bir deyim."

"Hangi park?" diye . "Bazıları sokaktan daha kötü."

"Doğu Nehri. Bu seni ." Cidden, bu adamın nesi var böyle?

Başını eğiyor. "Ben senin fitness eğitmeninim, yani koşmanla ilgili her şey beni ilgilendirir."

"Bekle. Sen Ash misin?"

Nedense daha sıkıcı görünen birini bekliyordum. Güçlü bacaklarını ortaya çıkaran kısa bir şort ve insanın ağzını sulandıracak kadar yalanabilir bir teni gösteren bir atlet yerine spor salonu üniforması giymesinden bahsetmiyorum bile.

Yüzünü buruşturuyor. "Israr ediyorsan bana Ash diyebilirsin, ama ben-"

"Merak etme, sana hiçbir şey demeyeceğim. Bütün bunlar bir hataydı. Sadece gideceğim."

Kollarını etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Kollarını kırmana izin verecek bir eğitmen mi istiyorsun? Boynunu mu?"

Gözlerimi deviriyorum. "İstediğim şey beni neşelendirecek bir endorfin dalgası. Bu -her ne yapıyorsan- tam tersini başarıyor."

"Endorfin için mi geldin?" diye soruyor ve gözlerindeki parıltı bana kastettiğimden tamamen farklı bir endorfin üretme senaryosu hayal ettiğini söylüyor.

Ve işte yine başladım. Külotum resmen ıslandı. "Bu konuşma bitmiştir." Gitmek için döndüm. mükemmel yüzünü gözümün önünden çekip bir açıklama yapmak için. "Bekle," diyor ve lanet olsun, sadece sesi bile bir şeyler yapıyor

İçime doğru. Yolumu kesmek için etrafımda dolanıyor. "Eğer benimle bir seans istemiyorsan, en azından sana endorfin salgılamana yardımcı olabilecek birkaç makine göstereyim."

Söylemediği şey, bu makinelerin kendisi işin içindeyken endorfin almanın en iyi ikinci yolu olduğudur. Bir numaralı yol, tabii ki, onun beynini sıkmek. Yoksa beynimi mi?

Ayrıca, bu ifadede "beyin" neden çoğul?

Ona en iyi bakışımı attım. "Gerçekten senin gözetimin olmadan bir makineyi kullanamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Sırıttıyor ve lanet olsun, seksi bir sırıttış. "Güvenli kullanmak mı?

Sanırım az önce bunun cevabını gördük."

Hırlama isteğime karşı koyuyorum. "Dayanılmazsın. Olanlar garip bir kazaydı, başka bir şey değil."

"Sen öyle diyorsan." Lanetli koşu bandına dikkatle bakar.

"Senin sözde yardımına ne kadar az ihtiyacım olduğunu sana göstereyim." En yakındaki makineye doğru yürüyorum - bel hizasında iki kürek benzeri şey olan dik bir tezgah. Ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yok ama üzerinde talimatlar var ve ben okumayı beş yaşındayken öğrendim.

"Bu mu?" Kaşlarını sinir bozucu bir ukalalıkla kaldırıyor. "Demek istediğini başka bir yerde anlatmak istemediğine emin misin?"

"Beni takip etmeyi bırak. Ya da kapa çeneni."

"Bu ilginç olacak." Kollarını tekrar göğsünde kavuşturuyor ve beni izliyor, gözleri eğlenceyle parlıyor.

Küçük yazı tipini okudum.

Sırtınızı yastığa yaslayarak dik oturun.

Hmm. Koltuğa oturduğumda, kürekler bacaklarımla aynı hizaya geliyor, bunu beklemem gerekirdi ama nedense beklemiyordum. Bu bende tatsız bir şüphe uyandırıyor, sanki bu egzersizi daha önce daha az süslü bir makinede görmüşüm ve-

"Kalça kaçırma mı?" mırıldanıyor. "İlginç."

Ona ters ters bakmak için talimatlara sırtımı dönüyorum, ama bu bir hata, çünkü onun gülünç derecede yakışıklı bakışlarına tekrar kapılıyorum. "Uzaylılar ne kadar havalı olursa olsun, kaçırılma moda değildir."

Homurdanıyor. "Shakira'nın o şarkısındaki yalan söylemeyenler gibi kalçalı." Kendi dar kalçalarını işaret ediyor ama bu sadece dikkatimi şortundaki şişkinliğe çekiyor. "Kaçırılmaya gelince, uzuvlarınızın vücudunuzdan uzaklaşacağı anlamına gelir.

midsection. Her iki kelime de eşanlamlıdır, ama eminim bunu biliyorsunuzdur."

Homurdanıyorum. "Eşsesli kelimenin ne olduğunu bilmiyorum ama kulağa belli belirsiz homofobik geliyor."

Ayrıca Ash üniversiteye gitmiş ve/veya kitap okumuş gibi görünüyor ki bu da onu inanılmaz derecede daha çekici kılıyor.

Lanet olsun. Bıkkın iç çekişi bile seksi.

"Devam et o zaman," diyor iç geçirdikten sonra. "Bakalım bu makineyle de ağzınla olduğun kadar akıllı mısın?"

Benden sakso isteme şekli bu mu?

Hayır. Bu bir meydan okuma, bu yüzden talimatların geri kalanını okudum... ve kalbim sıkıştı. Daha önceki şüphelerim doğruduydu. Bu, dizlerinizle kürekleri iterek bacaklarınızı ayırdığınız, sanki sizi sikmesi için birine yalvardığınız ya da bir jinekologu çağırdığınız makine.

Genellikle, boş bir spor salonunda ya da etrafım kadınlarla çevriliyken, ne kadar müstehcen bir şekilde geniş olursa olsun bacaklarımı açmakta bir sorun yaşamam. Ama bunu Ash bakarken ve ben bu kadar ıslakken yapmak...

"Hayır." Ayağa fırladım. "Bugün kaçırma olmayacak."

Gülümsüyor; kasırgadan sonra doğan muhteşem bir güneş gibi. "Size aynı kasları daha doğal hareketlerle çalıştırmanın daha iyi bir yolunu gösterebilirim."

"Oh, öyle mi? Şu iddia edilen yolu bir göreyim."

Beni içinden kablolar çıkan bir makineye götürüyor ve BDSM'de bir denizaltının takacağı tasmalara benzeyen iki şey tutuyor - metal bir halka takılı ve her şey var.

Bu antrenman müstehcenleşmek üzere mi? Ve... ben bunu istiyor muyum?

"Bunları ayak bileklerinize takıyorsunuz," diyor, kendi üzerinde göstererek.

Daha sonra tasmanın halkasını -ya da prangayı- makinenin altındaki kabloya takıyor, ki şimdi aklım oraya gittiğine göre hala sapıkça görünüyor. İki bileklerde, iki ayak bileklerinde olmak üzere bu prangalardan dördü ile biri kartal pozisyonunda bağlanabilir ve sonra-

"Sırada sen varsın." Bağlı bacağını yana doğru uzatarak kabloya bağlı ağırlığı kaldırır.

Sik beni. Tüm kasları -özellikle de güçlü bacaklarındakiler- bu gösteri sırasında esneyerek akıl sağlığıma ve külotuma zarar veriyor.

"Ve sonra diğer bacakla." Diğer ayak bileğini ve sırtı bana dönük bir şekilde durarak bana mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş sırtını ve kıçını gösteriyor.

"Şimdi." Prangalarından kurtuldu ve onları bana uzattı. "Sıra sende."

BÖLÜM 4

Ashton

LANET OLSUN. Bir müşteriye çekici bulmak kötüdür. Bir müşteri için sertleşmek sonsuz derecede kötüdür.

Sorun şu ki, bir şeyin benim için kötü olduğunu bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyor, özellikle de konu aletim olduğunda. Kendall'la tanıştığımdan beri en ufak bir tahrikte sertleşiyordum, örneğin o makinede bacaklarını açtığını hayal ettiğimde. Ve şimdi, bu çok daha evcil egzersizle sertleşiyorum. Hareketlerinin her detayını erotik buluyorum. Fonksiyonel antrenörün metal çubuğunu tutuş şekli bile bana "striptizci direği" gibi geliyor. Bu egzersizle ilgili kasların, sıkı, yuvarlak kıcında bulunan gluteus medius ve minimus'u içermesi yardımcı olmuyor.

Oh, ve şort giydiğimi söylemiş miydim? Aptalca. Beni neyin beklediğini bilseydim, en kalın kargo pantolonumu ve belki de antrenman sırasında kullandığım kupayı giyerdim.

Antrenman demişken, Kendall'ın sırtı bana dönük olduğu için telefonumu çıkarıp Marcus'a bir mesaj atıyorum ve seansımıza gelemeyebileceğim konusunda onu uyarıyorum.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Kendall egzersizini bitirmiş, ellerime bakıyordu. "Seni sıkıyor muyum?"

Telefonumu kaldırdım ve ona sııttım. "Yardıımı istemediğini sanıyordum."

"Evet, madem bana zorla yardım ettirdin, bari profesyonel davran."

Ben mi profesyonel değilim?

Dişlerimi gıcırdatıyorum, sonra kendime bulaşmamamı söylüyorum. Belli ki beni yemiyor. "Formun baştan sona mükemmeldi, bu yüzden son birkaç tekrarı izlemediğim için bir şey kaçırdığımı sanmıyorum."

Telefonum cebimde çınlıyor.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bunu kontrol edecek misin?"

"Hayır." Eminim Marcus'tan gelen bir cevaptır. "Sonra yapabilirim."

"Kız arkadaşına böyle mi davranıyorsun?" diye soruyor ve hemen kızarıyor.

İlginç.

"Benim kız arkadaşım yok." Kızarması derinleştğinde ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Peki ya erkek arkadaşın? Diğer erkeklere ilişki durumlarını sorman hakkında ne düşünüyor?"

Güzel dudakları birbirine yapıştı. "Benim erkek arkadaşım yok.

Erkekler köpektir."

"Elbette tüm erkekler değil?"

Bir pislik mi ona böyle hissettirdi?

Burada olsaydı, çenesine bir tekme atardım.

"İyi, çoğu erkek köpektir," diye kabul ediyor. "Babam gibi nadir birkaçı öyle değil."

İnsanın babası hakkında bunu söylemesi güzel bir şey olmalı. "Teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle ve düşüncemi bir kenara itiyorum.

Homurdanıyor. "Oh, 'çoğu' kesinlikle seni de içeriyor."

Ona seviyeli bir bakış attım. "Bir köpek ebeveyni olarak aslında bunu bir hakaret olarak görmüyorum. Köpekler sadakatleriyle ünlüdür."

"Köpekler her şeye saldırır," diyor dikkatle.

"Bir kadına bağlandığımda, kimseye bakmam bile -Ya da başka bir şey."

Mutlak gerçek olmasına rağmen bunu ona neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok.

Bana inanmış gibi görünmüyor. "Oh, gerçekten mi? Bana da satın almam için bir köprü önerecek misin? Beni çok seviyeli bir pazarlama planına mı dahil edeceksin?"

Boşver onu. Bunu ona neden söylediğimi biliyorum. Onu becermek için can atıyorum ve o tek gecelik bir ilişkiye girecek bir tipe benzemiyor. Onun pantolonuna girmenin tek yolu beni bir randevu adayı olarak görmesi. Müşterilerle çıktığımdan değil. Yine de...

"Tamamen alakasız bir not," diyorum gelişigüzel. "Beni antrenörün olarak istemediğini varsaymakta haklı mıyım?"

Başını sallıyor. "Bugünkü seans bir hediye idi. Bu spor salonuna ya da bir antrenörün hizmetlerine gücüm yetmiyor ama eğer gücüm yetseydi seni işe almazdım."

Teatral bir şekilde göğsümü tutuyorum. "Bu belden aşağı bir ."

"Hey, bazı insanlar eğitmen olarak her şeyi bilen kibirli birini isteyebilir, ama ben kesinlikle istemiyorum."

Hmm. "Eğer seansınız bir hediye ise, buranın para iadesi yapmadığını belirtmeliyim."

"Yani?"

"Belki de sana evde yapabileceğin bazı egzersizler öğretmeme izin vermelisin. Bu şekilde endorfinini bedavaya getirebilirsin."

Bu aslında benim uzun vadeli bir hedefim: bana maddi gücü yetmeyen insanlara fitness hizmeti sunmak. Ancak kısa vadede, beni karşılayabilecek az sayıdaki kişiye en iyi şekilde yardımcı olabilirsem memnun olurum. Bu amaçla bir uygulama gerçekten faydalı olacaktır. Müşterilerim çok seyahat ediyor ve basit video konferansın çok fazla sınırlaması var.

Bana şüpheyle bakıyor. "Bana patronluk taslamadan yapabilir misin?"

"Elbette."

Çünkü ona yataktan kalkarken olduğu kadar incinebileceği vücut ağırlığı egzersizleri öğreteceğim.

Sikeyim. Onun yakınında yatak düşünmek dengem için iyi değil. Plank hareketinin farklı varyasyonlarını göstermeye başladığımda işler daha da zorlaşıyor. Bazı egzersizlerin cinsel pozisyonlara ne kadar benzediğini hiç fark etmemiştim. Özellikle de hem düz hem de bükülü kollarla yapılan diz plankları. Ama en kötüsü muhtemelen ters plank, çünkü küçük, diri göğüslerini nasıl yukarı itiyor.

Aletime yapılan işkence sınav sırasında da devam ediyor ve lunge ve squat hareketleri boyunca da sürüyor.

İkinci bir squat setinden sonra "Buraya kadar," diyor. "Bunu daha fazla yapamayacağım."

Normalde bir müşterimi bu kadar çabuk pes etmek istediği için azarlardım ama Kendall benim müşterim değil. Ayrıca, taşaklarım mavi bir buluta dönüşmeden onun başka bir tekrarda kalçalarını dışarı atmasını izleyebileceğimi sanmıyorum.

"Pekâlâ," diyorum elimden geldiğince profesyonelce. "Gerçekten iyi iş çıkardın ve sana gösterdiklerimi düzenli olarak yaparsan,

İhtiyacınız olan tüm endorfini alacaksınız; ayrıca kemikleriniz ve kaslarınız her zamankinden daha güçlü olacak."

"Doğru. Şey... teşekkürler." Elinin tersiyle parlayan alnını sildi. "Düşündüğüm kadar kötü değilmiş."

"Bir şey değil." Ondan numarasını istesem mi yoksa kendiminkini mi versem diye düşünüyorum ama henüz buna hazır olduğunu sanmıyorum.

Hayır. Daha Makyavelist bir yaklaşıma ihtiyaç var.

"Seninle tanışmak bir zevkti Kendall," diyorum abartılı bir nezaketle. "Gelecekteki tüm çabalarında sana şans diliyorum."

Bana ondan uzaklaşıp erkeklerin soyunma odasına geri dönme gücünü veren tek şey, onun haberi olmadan kısa süre sonra tekrar buluşacağımızı bilmek.

MARCUS'TAN BİR TELEFON ALDIĞIMDA HIZLICA ÜSTÜMÜ DEĞİŞTİRİYORUM. son mesajına cevap vermediğim için kızgın görünüyor.

"Bir müşterim vardı," dedim. "İptal ettiğim için üzgünüm. Başka bir zaman kıcını tekmelemem gerekecek."

Ve gerçekten üzgünüm. Zenginliğine rağmen Marcus hayattan çok az zevk alıyor, bu yüzden benimle tartışmak muhtemelen haftasının en önemli olayı.

"Yarın öğleden sonra kimin kıcının tekmeleneceğini görmeye ne dersiniz?" Marcus diyor ki. "Tabii bu senin o çok yoğun programına uyarsa."

"Yarın olur. Ama bir kez iş çatışması yaşadım diye gerçekten bana bok mu atıyorsun? Bunu bana sen yapıyorsun.

her zaman."

"Bu üç kez oldu," diye karşılık veriyor Marcus. "Ve bir keresinde, sadece bir seans yaptığımızı düşünmüştün, ama yapmadık."

Skor mu tutuyor? Neden şaşırmadım? Ayrıntılara dikkat etmek, arkadaşımın milyarlarca zengin insanın parasını fonunda yardımcı olan birçok beceriden biridir.

"Peki. Sen üç kez iptal ettin ve ben sadece bir kez yaptım," diyorum. "Bu yüzden, senin hakkın olmadan önce iki seans daha taşıyabilirim-"

Şerefsiz. kapattı. Ama o konuşmayı yapmak için geçen sürede muhtemelen birkaç milyon kazanma şansını kaçırdı. Sanırım ödeştik.

Ailemin beni hep olmaya zorladığı kadar zengin olsaydım nasıl olurdu diye ilk kez merak etmiyorum. Bir yandan, bütün gün beni takip etmesi için bir Meksika yemeği kamyonu kiralayabilirdim, böylece istediğim zaman taco alabilirdim. Ama sonra ailem başarıımı öğrenir ve "gördün mü, biz sana bunu yapmanı söylemiştik" derler ve bu çok kötü olurdu. Marcus'a daha çok benzeyen bir oğulları olmasını istediklerini biliyorum. Ne yazık ki ben varım.

Belki Marcus'un annesi gibi işe yaramaz alkolikler olsalardı, onun hırsının bir kısmına sahip olabilirdim. Sonra tekrar-

Kahretsin. Kendall. Acele etmem lazım.

Bağcıklarını bağlayıp dışarı çıkıyorum ve avımın ortaya çıkmasını bekliyorum.

BÖLÜM 5

Kendall

Ash'in bana çıkma teklif etmeden çekip gittiğini anlamam birkaç saniye sürdü.

Ne oluyor lan?

Numaramı da istemedi. Ya da bana kendi numarasını vermedi. Ya da- Bekle, bunlardan herhangi birini yapmasını ister miydin?

İmkânı yok. Ama zedelenmiş egom için harika olurdu.

Pislik. Eminim onu reddedeceğimi biliyordu, o yüzden zahmet etmedi. Yine de reddedilmeyi kaldırabilecek bir adama benzemiyor; etrafındaki herhangi bir kadına parmağını uzatsa koşarak gelecek biri değil. Düşündüm de, hiç reddedilmemiş olması mümkün mü? Eğer öyleyse, belki de bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istememiştir.

Soyunma odasında üzerimi değiştirirken bu konu üzerinde duruyorum ve bu kadar üzgün olmamın sebebinin bana çıkma teklif edeceğinden emin olmam olduğuna karar veriyorum.

Yani, bekar olup olmadığımı neden kontrol edeyim, değil mi? Bu bir kadını yönlendirmek gibi.

Lanet
olsun.

Yeterli.

"Affedersiniz," diyorum temizlik görevlilerinden biri soyunma odasına girdiğinde. "Kirli kıyafetleri ne yapacağım?"

"Çorapları at ve geri kalanları buraya koy." Yakındaki büyük bir sepeti işaret ediyor.

Çorapları atmak mı? İşte bu! Bu, onları da saklayabileceğim anlamına geliyor, yani bugün her şey berbat olmayacak. Islak mayoların konulduğu plastik torbalara doğru yürüyorum ve bir tane alıyorum.

Dolabıma döndüğümde çorapları çıkarıp dikkatlice çantaya koyuyorum ve kokuyu hapsetmek için ağzını sıkıca kapattığımdan emin oluyorum. Çantayı çantama koyduktan sonra, kalan egzersiz kıyafetlerimi belirlenen sepete atıyorum ve başım dik bir şekilde spor salonunda yürürken, çevresel görüşümde belli bir kişiyi arıyorum.

Hayır. Başka kimseyi çalıştırmıyor ya da kendi başına çalışmıyor.

Sanırım bu kadar.

Süslü kapılardan caddeye çıkıyorum ve başka bir taksiye binmek yerine metro istasyonuna doğru ilerliyorum.

Şurada. Ben de tutumlu olabilirim. Belki de Emma'ya mesaj atıp hem antrenman hem de tutumluluğum hakkında bilgi vermeliyim. Benim savurgan bir müsrif olduğumu ve her şeyi ailemin ödediğini sanıyor, ancak ikincisi gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Dur bir saniye. Bu bir tesadüf mü, yoksa tam da biraz para biriktirmişken birdenbire ortaya çıkan bir Manolo Blahnik mağazası mı?

Evet. Bu bir işaret. Ona doğru dönüyorum ve tüm vücudumu karıncalandıran tanıdık kaslardan oluşan bir duvara tosluyorum.

"İşte bu 'tanıdığın biriyle karşılaşmanın' oldukça gerçekçi bir yorumu," diyor Ash sırtarak, ben beceriksizce uzaklaşırken. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

"Metro," diye yalan söylüyorum, ayakkabı ya da bununla bağlantılı olarak çorap konusuna girmek istemiyorum. İkincisi insanlarla asla konuştuğum bir şey değil.

Etrafına bakınıyor. "Subway sandviç dükkanı mı yoksa tren mi?"

"Tren." İstasyon yönünde belli belirsiz bir işaret yapıyorum.

"Harika," diyor. "Ben de oraya gidiyorum. Peşinize takılmamın sakıncası var mı?"

"Burası özgür bir ülkede halka açık bir cadde." İstasyona doğru ilerliyorum, o da yanıma geliyor, adımları uzun ve kendinden emin.

Ayaklarımın takılıp düşmemesine çalışıyorum. Yanımdaki uzun boylu, güçlü yapılı bedeninin içgüdüsel olarak farkındayım, o kadar ki kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarım terliyor.

Sanki bir erkekle ilk randevusuna çıkan bir genç kız gibiyim. Bando takımında sousaphone çalan, diş telleri olan, sıska, inek bir genç.

Evet, oraya gitmiyorum.

"Bir köpeğin ebeveyni olmaktan bahsetmiştin," diyorum dikkatimi dağıtmak için. "Ne tür bir köpekten bahsediyoruz?"

"Zor bir soru. Elimden geldiğince koruyucu ailelik yapıyorum ama aynı zamanda sürekli olarak benimle birlikte yaşayan bir Corgi kurtarıcım var." O

Bana kısa bacaklı sevimli bir yavrunun resmini gösteren telefonunu uzatıyor. "Adı Sir Eats-Minced-Meat-a-Lot ya da kısaca Ems."

Neredeyse telefonunu düşürüyordum. "Emma adında bir arkadaşım var ve ben de ona Ems diyorum."

Telefonunu geri aldığımda parmaklarımız birbirine değiyor ve ortaya çıkan karıncalanma bir an için başımı döndürüp nefesimi kesiyor. "Ortak bir şeyler bulacağımızı biliyordum," diye mırıldanıyor, bana bir bakış fırlatarak. "Yine de bunun böyle olacağını beklemiyordum."

Nefes darlığımı kontrol altına almaya çalışıyorum. "Onun bir kedi insanı olduğundan bahsetmiş miydim? Sanırım bu durumu daha da kötüleştiriyor."

Durdu, yüzü sahte bir dehşetle çarpılmıştı. "Sakın bana senin de kedi sevdiğini söyleme."

"Sanırım köpekleri kedigillere tercih ederim."

"Vay be," diyor ve yürümeye devam ediyor. "Ben de tam karşıdan karşıya geçmek üzereydim."

"Çok mutlu olma." Dudaklarım istemsiz bir gülümsemeyle bükülüyor. "Söz konusu tercihin marjı çok küçük."

"Çünkü Ems gibi bir köpekle tanışmadınız - ya da karışıklığı önlemek için bundan sonra ona Sir Ems diyeceğim."

Daha geniş gülümsüyorum. "Sör Ems? Çok asil bir var."

"Corgiler İngiliz kraliyet ailesi arasında çok popüler. Bu yüzden kısmı çok mantıklı."

"O zaman Lord Ems olması gerekmez mi?"

Gülüyor ve çıkan ses, dokunuşunun tenime yaptığını kulaklarıma yapıyor. "Konuyu değiştirdiğim için özür dilerim," diyor, sesi hala eğlenceyle dolu, "ama

Hiç oraya gittin mi?" Birkaç metre ötedeki şirin bir kafeyi işaret ediyor.

Başımı sallıyorum.

"Oraya gitmek istiyorum. Bana katılmak ister misin?" Bu soruya külotunu indiren bir gülümsemeyle eşlik ediyor. "Şehirdeki en iyi espresso orada."

Kalbim sanki bir galon espresso içmişim gibi çarpmaya başlıyor. "Şehrin en iyisi mi? Bu cesur bir ifade."

Bilgece başını sallıyor. "Sana bir tane getireyim, böylece bu onura değip değmeyeceğine karar verebilirsin."

"Tamam." Kahretsin. Az önce bir randevuyu mu kabul ettim?

Beni mekâna götürüyor ve burası oturup menüden kahve sipariş etmeniz gereken türden şık bir kafe çıkıyor. Daha doğrusu burası Croque Madame ve Croque Monsieur gibi tuzlu yiyeceklerin yanında sıcak içecekler ve hamur işleri servis eden bir Fransız bistrosu.

"Size ne içireyim?" diye soruyor garson, Fransız aksanından eser kalmadan.

"Papatya," diyorum Ash'in "Nane çayı," demesiyle neredeyse aynı anda.

"Elbette." Garson bize menüleri verdi ve gitti.

Yalnız kaldığımız anda Ash kaşlarını kaldırdı. "Kahve istediğini sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hayır. Sana buraya gideceğimi ve şehirdeki en iyi espressonun burada olduğunu söyledim. İçmek istediğimi düşündün ama o kelime hakkında ne derler bilirsin."

Gözlerimi kısıyorum. "Kıçlar, ben ve sen hakkında bir şey mi?"

"Kıçın bugün iyi bir egzersiz yaptı."

"Götlük ettiğin için sağ ol."

"Sopalar ve taşlar."

"Neden kahve istemiyorsun?" İkimiz için de aynı sebep olduğundan şüpheleniyorum ama "varsaymak" istemiyorum.

Duvardaki büyük saati işaret ediyor. "Beşten sonra kafein tüketmiyorum."

Evet. "Ben de öyle. Bütün gece ayakta kalmak istemiyorsam, hayır."

"Hepsi. Gece. Uzun." Gözleri ısınıyor. "Siparişimi değiştirirsem, sen de değiştirir misin?"

Bu bir ima mı? "Papatya ile devam edeceğim. Sizinle daha fazla vakit geçireceksem sakinleştirici özelliğine ihtiyacım olacak."

"Yine belden aşağı." Menüü açıyor. "Ve bu da ikinci bir ortak noktamızı bulduktan sonra."

Cevap veremedi midem gurulduyor.

Beyaz dişlerini sırtarak gösteriyor. "İyi bir egzersiz iştah açabilir."

Asık suratlı bir sessizlik içinde menüyü açıyorum ve ne istediğimden emin olmadan her şeyi tarıyorum.

"Ben vardı ve ratatouille Burada." o diyor.

"Ve sebzeli krep. İkisi de çok lezzetliydi."

Kafamı kaldırdım. "Vegan mısınız?"

Eğer öyleyse, tanışmamızın ilk beş saniyesinde bana bundan bahsetmemiş olması garip.

"Sadece besleyici yiyecekleri seviyorum, bu da çok sebze yemek anlamına geliyor."

O zaman... "Eğer bir krep alırsam, üç kat peynirli, iki kat etli ve sıfır sebzeli olacak."

Sadece onu iğnelemek için söylüyorum. Aslında sebzeleri severim ve kendim de oldukça sağlıklı beslenirim.

Omuz silkiyor. "Ne sipariş edeceğin senin ayrıcalığın. Benim müşterim değilsiniz ve benden daha iyi beslenmenize yardımcı olmamı istemediniz."

Garson çaylarımızla geri geldi. "Ne sipariş etmek istediğinizi biliyor musunuz?"

Ash ratatouille alıyor ve bir saniye önce söylediğime rağmen, krepimi sipariş ettiğimde sadece bir kat peynir, tek bir et ve ince otlar istiyorum.

"Otlar sebze değil mi?" Ash tekrar yalnız kaldığımızda soruyor. "Eğer öyleyse, yemeğinizde sıfırdan fazla sebze var demektir."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Bir bitkiden sadece biraz kullanırsın, ama bir sebze olduğunda çok fazla."

Sırıttıyor. "Yani... eğer birisi, örneğin ıspanaktan sadece biraz yerse, bu onun için bir bitki mi oluyor?"

Lanet olsun ona. Şimdi kremin içinde ıspanak istiyorum.

"Affedersiniz," diyorum siparişimi ayarlamak için garsonun peşinden koşmadan önce.

Geri döndüğümde Ash kanaryayı yemiş kedi gibi görünüyordu - bu da bana kesinlikle garsonla konuştuklarımı duyduğunu söylüyor.

"Canım ıspanak çekiyor," diye mırıldanıyorum.

Sırıttışı genişler. "Bunun için tüm övgüyü ben alıyorum. Sadece kısa bir süre oldu ama şimdiden seni iyi etkilemeye başladım. Ispanakta bir ton K vitamini vardır, bu da diğer şeylerin yanı sıra pıhtılaşmaya yardımcı olur."

"Pıhtılaşma, yani yaraları iyileştirme yeteneği mi? Beni kesmeyi falan mı planlıyorsun?"

Nane çayında boğuluyor. "Hava çabuk karardı."

Papatyama üflerim. "Tanımlar hakkında tartıştığınızda aldığınız bir risktir."

"Otların sebze olup olmadığını sen sordun, ben değil." Fincanını yere bırakıyor. "Senin için daha iyi bir ikilemim var. Sipariş ettiğiniz krep aslında bir quesadilla değil mi?"

Hah. "Hayır, quesadilla ızgara peynire daha yakındır. Bir sonraki soracağınız şey tacoların sandviç olup olmadığı olacak."

Nefes nefese kaldı. "Tacolar sandviç değildir... ama sosisli sandviçler kesinlikle tacodur."

. "Pop-Tarts da bir tür calzone."

Beni o yıkıcı gülümsemesiyle ödüllendiriyor. "Eğer düşünürsen kahve fasulye çorbasıdır. Mısır gevreği de çorbadır, hatta belki bir smoothie?"

Midem yine gurulduyor. "ince kreplerdir." "Pizza katlanmamış bir taco'dur."

Ben daha fazlasını söyleyemeden garson ratatouille ile geri geldi.

"Denemek ister misin?" Ash sorar.

Eğer günaha girersem, bu daha çok bir randevu gibi hissettirecek. Yine de açlıktan ölüyorum, bu yüzden bir ısırık almadan edemiyorum. Lezzetli tatlar dilimde patlarken dudaklarımdan kaçan inlemeye de engel olamıyorum.

Kapalı olduğunu fark etmediğim gözlerimi açtığımda -Ash bana tuhaf bir şekilde yoğun bir ifadeyle bakıyor. Boğazımı temizliyorum. "Ratatouille bir güveç mi yoksa güveç mi?"

Ve eğer bu bir güveç ise, aslında koyu bir çorba ve dolayısıyla bir tür smoothie midir?"

Ash cevap veremeden kreplerim geldi.

Tekrar yalnız kaldığımızda kreplerin tadına bakıyorum ve dudaklarımdan bir inilti daha kaçıyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor, ağızma bakarak.

Heyecanla başımı sallıyorum. "Tadına bakmak ister misin?"

"Evet." Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Gerçekten tadına bakmak istiyorum." Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğundan emin değilim ama bir parça kestim, ve aklı başında bir insan gibi tabağına koymak yerine, sanki bir imparator ve cariyesini oynuyormuşuz gibi ona yediriyorum.

Vay anasını. Bir erkeği çiğnerken ve yutarken izlemek bu kadar tahrik edici olmamalı. Ama öyle. O kadar ki, bu yemeği alıp evime gitmeyi teklif etsem ne kadar çılgınca olurdu merak ediyorum.

Hayır. Çok çılgınca. Bu bir randevu olsa bile, ilk randevumuz olacak ve ben bir insanı tanıyana kadar seks yapmam.

"Lezzetli," diye mırıldanıyor.

Yine papatya çayına üflüyorum. Planım, soğur soğumaz çayı yudumlamak ve aşırı aktif libidomu yatıştırması için dua etmek. Belli ki erkeklerin köpek olduğunu kendime hatırlatmak artık işe yaramıyor.

"Ee," diyor. "Bana biraz kendinden bahset." Bu işi resmileştirir. Bu bir randevu.

"Ne gibi?" diye soruyorum, farkına vardığımda kalbim küt küt atıyor. Omuz silkiyor. "Hiç kardeşin var mı?"

"Evet. Cameron adında bir ağabeyim var. Lisedeyken erkeklerin bana çıkma teklif etmeye korkmasının sebebi oydu." En azından kendime böyle söylüyorum çünkü bu diğer ihtimalden daha iyi: kimse bando takımındaki garip inekle çıkmak istemiyordu. "Peki ya sen?"

Gülümsüyor. "Küçük bir kız kardeş, Jordan. Muhtemelen o da senin benim hakkımdaki şikâyetlerinin aynısına sahip.

Kardeşim, ama kendimi savunmam gerekirse, onun erkek arkadaşlarından sadece birini dövdüm ve o pislik bunu hak etti."

Jordan'ın erkek arkadaşları olsaydı, çoğul olarak, o zaman benim durumuma hiç benzemezdi, ama bunu kabul etmiyorum.

"New York'un yerlisi misiniz?" diye sordum.

Öyle olmadığını hissediyorum ama neden olduğundan emin değilim. "Hayır. Peki ya sen?"

Başımı salladım. "Connecticut'ta büyüdüm."

Gözleri parlıyor. "Connecticut'tan gelen insanlar neden geldikleri yer olarak hep eyaletlerini gösterirler?"

Gözlerimi deviriyorum. "Peki sen nerelisin?"

"Boston. Massachusetts dikkat et."

Şu izler. Kendine özgü bir aksanı yok ama bir şey onu ele vermiş olmalı. "İnsanlara Berlin'de büyüdüğümü söylediğimde, Connecticut'tan değil Almanya'dakinden bahsettiğimi sanıyorlar."

"Ich falle aus allen Wolken," diyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Az önce bana Almanca lanet mi okudun?"

Sırıttıyor. "Anlamı, 'Bunu beklemiyordum' ya da benzer bir şey. Birebir çevirisi 'Bütün bulutlardan düşüyorum'."

Hah. "Alman mısın?"

"Hayır. Ben Avrupalı bir itim, belki yüzde bir Alman kanı taşıyorum, o da varsa. Ama üniversitede Almanca dersi almıştım."

Yani üniversiteye gitmiş. dedi.

"Peki ya sen?" diye soruyor.

"Ben de bir itim. DNA testine göre içimde biraz Rus, Amerikan yerlisi, İngiliz, Alman ve İrlandalı var."

"Başka dil biliyor musun?"

"Okulda İspanyolca dersi aldım ama benden bir şey söylememi istemeyin."

Beyaz bir sırtıyla göz kırpmıyor. "Ben olsam bu kadar zalim olmazdım."

Lanet olsun. Son bir dakika içinde şehvetli hiçbir şey yapmadı ya da derin bir şey söylemedi, ama ben bu romantik tavşan deliğine gittikçe daha derinden düşünüyorum.

Soğumuş papatya çayımı kaptığım gibi çaresizlik içinde yudumluyorum.

İşte bu kadar.

iki eşit olmayan seçenek görüyorum. Birincisi

-Bu çayın beni sihirli bir şekilde sakinleştirmesi daha az olası.

Diğeri -ve çok daha muhtemel olanı- gecenin sonunda kendimi onun yatağında bulmam.

BÖLÜM 6

Ashton

Kendall'ı spor salonunun dışında **beklerken**, onu benimle çıkmaya ikna edebileceğimden emindim ama bu randevuda bu kadar harika vakit geçireceğimi hiç düşünmemiştim.

Ya da bu kadar tahrik olacağımı.

Hayır. Boşver onu. Bu antrenmandan sonra ikincisi beni şaşırtmadı.

"Üniversiteden bahsetmiştin," diyor. "Hangi bölümde okudun?"

Lanet olsun. Bu benim en sevdiğim konu değil. "Lisans derecem ekonomi."

Hayır. Bekle. Neden "lisans" dedim? Belli ki, o-

"Sen de mi yüksek lisans yaptın?"

Etkilenmiş benziyor ve ben sadece kendimi suçluyorum.

"İşletme okulu," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Ama ben bir ondan kopun."

"Ara vermek" kulağa "MBA programımı bıraktım "dan daha iyi geliyor, değil mi?

Başını eğiyor. "Ne zaman geri döneceksin?"

Gülümsemem zoraki. "Annemle babam gibi konuşuyorsun," diyorum, hafif tutmaya çalışarak.

Kişisel antrenörlüğün gerçek bir iş olmadığını düşünen kadınlardan biri olduğunu tahmin etmeliydim.

Spor salonu üniforması içinde bile milyon dolarlar gibi görünüyordu. Sokak kıyafetleri içindeyken, Hamptons'da ya da Yukarı Batı Yakası'nda karşılaşabileceğiniz zahmetsizce şık kadınlardan biri olan yüksek modanın özüdür. Ya da ailemin çevresinde - ama bu onunla kurmak istediğim bir ilişki değil.

Her iki durumda da muhtemelen yatırım bankacıları, doktorlar ve avukatlarla çıkıyor, benim gibi spor eğitmenleriyle değil.

Kendall gerginliği fark etmiş olmalı çünkü yüzünü buruşturup "Özür dilerim, hassas bir noktaya dokunmak istememiştim" diyor.

Omuz silkiyorum ve konuyu değiştirmeye hazır bir şekilde derin bir nefes alıyorum. "Peki ya sen? Bölümün neydi?"

Üniversiteye gidip gitmediğini sormaya zahmet etmiyorum. Onunla ilgili her şey bunu haykırıyor.

"Moda tasarımı," diyor. "Ve daha yeni aynı alanda bir yüksek lisans programına başvurdum."

"Moda tasarımcısı mı olmak istiyorsun?" Kesinlikle rolüne uygun giyiniyor.

Gözleri heyecanla parlıyor. "Evet. Moda çok dönüştürücü olabilir, sence de öyle değil mi?"

Ben bilmiyorum ama... "Fitness da benzer şekilde dönüştürücü olabilir. İnsanlar her şeyin vücutla ilgili olduğunu düşünüyor ama aslında çoğu zihin ve özgüvenle ilgili."

Oturduğu yerde zıplıyor. "Kesinlikle!"

Onu çok fena öpmek istiyorum. Bu, kollarıma düştüğü andan beri büyüyen bir dürtü ve ben onu öpemiyorum.

artık karşı koyamıyorum. Cazibemin her zerresini ortaya çıkararak öne doğru eğiliyor ve sesimi alçaltıyorum. "Bundan sonra ne yapacaksın?"

Gözleri açılıyor ve pürüzsüz yanaklarında tatlı bir kızarıklık belirliyor. "Ben... Ben-" Çantası sandalyesinden düşerken el yordamıyla fincanını arıyor.

Muhtemelen onu yakalamak için etrafında dönüyor, ancak çorba tepsisi taşıyan yoldan geçen bir garsona çarpıyor. Hemen harekete geçip masanın öbür ucuna uzanarak onu tehlikeden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bu sefer yeterince hızlı değilim.

Kase devrilir ve doğrudan göğsüne düşerek tüm kıyafetini kremi sıvıyla kaplar.

Hassiktir! "Yaralandın mı? Sıcak mıydı?" Talep ediyorum. Bana bakıyor, gözleri vahşi. "Hayır. Soğuktu." Whew. "Tanrıya şükür ısıtmayı unutmuşlar."

"Kimse bir şey unutmadı," diyor garson savunmacı bir tavırla. "Bu vichyssoise. Soğuk servis edilmesi gerekiyor."

Ona ters ters baktım. "Konuşman gerektiğine emin misin?"

"Haklısın ," diyor adam uysalca . "Ben çok üzgünüm."

Söylemeye gerek yok, yemeğiniz bizden."

Onu tokatlamamanın cazibesine kapılmadan önce arkamı dönüp masamızın peçetelerini alıyorum ve en azından Kendall'ın mükemmel göğüslerine, özellikle de halka açık bir yer için çok yakın olduğumu fark edene kadar pisliği temizliyorum.

"Al." Ona peçeteleri veriyorum. "Bunları kullan."

İç çekerek onları alıyor, ancak birkaç saniye sonuçsuzca karıştırdıktan sonra masanın üzerine fırlatıyor. "Bir futbol sahasını Q-Tip ile temizlemek gibi."

Haklı. Kalın çorba onu öyle bir kaplıyor ki, bir araba yıkamadan geçmesi gerekiyor.

Temiz.

"Benim evime uğramaya ne dersin?" Ben öneririm. "Sokağın karşısında. Eve gitmek için benimkilerden birini ödünç alabilirsin." Kıyafetleri geri vermek zorunda kalacağı gerçeği de tekrar buluşmamız için bir bahane.

Gözlerini kısıyor. "Daha önce eve gitmek için metroya binmeniz gerektiğini söylemişsiniz."

Yakalandı... ama bekle. "Eve gittiğimi hiç söylemedim. Sadece metroya. Met ya da MoMA'ya gidiyor olabilirdim."

"İkisi de zaten kapalı," diyor. "Daha iyi bir yalan dene."

"Central Park'ta bir gezinti? Bir Broadway gösterisi?"

"Neden tüm bu şeyler kulağa randevu gibi geliyor?" Ayağa kalkar ve yapışkan beyaz sıvı damlacıkları yere damlar.

Alaycı bir şekilde sırtıyorum. "Belki de bir dahaki sefere seni nereye götüreceğim konusunda beyin fırtınası yaptığım içindir?"

Dağınıklığı işaret ediyor. "Bir bukkake porno film setindeymişim gibi görünüyorum, yine de bir dahaki sefere olmasını mı istiyorsun?"

Sik beni. Bağlantıyı daha önce kuramamıştım ama dölle kaplanmış gibi görünüyor... bu da doğal olarak onu benimkiyle kaplamak istememe neden oluyor.

Çaba sarf ederek zihnimi o görüntülerden uzaklaştırıyorum. "Peki... değişmek istiyor musun?"

Başını sallıyor. "Yolu göster."

Yemeğimizin paralı olması gerekirken, çıkarken masaya biraz para attım.

Caddeyi geçip binamdaki asansöre girerken, ona müşterilerimden neden egzersiz yapmak istemediklerine dair duyduğum aptalca bahaneleri anlatıyorum, örneğin "Bu gece bara gideceğim, bu yüzden öğleden sonra 1'deki randevumuza gelemeyeceğim."

"Köpeğimin midesi bozuldu ve onu o kadar çok gezdirdim ki daha fazla egzersize ihtiyacım kalmadı."

"Olacağım şey bu mu?" diye soruyor dairemin kapısına yaklaşıırken. "Bir müşterinin koşu bandından nasıl düştüğünü ve çorbaya bulandığını anlatan bir hikâye mi?"

"Hayır." Umarım bu, çocuklarımıza anlatacağım "seninle nasıl tanıştım anne" hikayesi olur.

Bekle, ne? Çocuklar mı? Bu çılgınca düşünce de nereden çıktı?

Dakikalar önce, tek gecelik bir ilişkiyi düşünüyordum... ve şimdi, üreme mi?

Öyle ya da böyle, aptalca bir şey yapmadan önce bu kadını aklımdan çıkarmalıyım. Gwyneth'le olan kısa ve felaket ilişkim bana bir şey öğrettiyse, o da ciddi bir bağlılığa hazır olmadığımındır. Yakın zamanda değil.

Kahretsin. Şimdi Gwyneth'i düşününce, Kendall'ın bana biraz onu hatırlattığını fark ettim - en azından ailemin seveceği ve dolayısıyla beni iteceği türden bir kadın olduğu ölçüde.

"Tanrım, bu sadece bir şakaydı," diyor Kendall. "Bu kadar ciddileşmene gerek yok."

Siktir. "Özür dilerim. Psikiyatristlerin yaptığı gibi eğitmen-müşteri gizliliği gibi bir şeye sahip olmam gerektiğini fark etmemi sağladınız."

Mutlu bir havlama sesiyle kapıyı açıyorum ve Ems zeki gözleriyle bana bakıp kuyruğunu sallayarak bana köpekçe bir sırtı atıyor.

"Nasılsın dostum?" diye sordum.

Kuyruğunu daha sert sallıyor.

"Şövalye ilan edildin," dedim ona. "Bundan böyle Sör Ems'sin. Kalkabilirsin."

Şaşkınlıkla başını eğiyor ama Kendall gülüyor, işte o zaman Sör Ems ilk kez onun farkına varıyor ve komşunun Chihuahua'sının poposuna gösterdiği ilgiyi ayaklarına yağıdırıyor.

"Senden hoşlanıyor," diyorum.

"O sadece çorbayı yalamak istiyor," diye karşı çıkıyor.

Hah. "Haklı olabilirsin." Köpeğimin duygulu gözlerine bakıyorum. "Aç mısın?"

Aptal Soru. İşitme ve kod kelime, Efendim
Ems heyecanla paytak paytak mutfağa gidiyor.

İçimi çektim. "Onu hemen besleyip kıyafetleri sana verebilir miyim?"

Başını sallıyor.

Birlikte mutfağa gidiyoruz. İçeri girer girmez sırtlıyor ve "Bu çok sevimli" diyor.

Bakışlarını takip ediyorum.

Sör Ems her zamanki hareketini yapıyor; kısa bacaklarını arkasına doğru uzatmış, karnı üzerine yatıyor. "Buna corgi sploot denir."

"Peki, besle onu. Çabuk. Açlıktan ölüyor gibi
görünüyor." "Evet, doğru. Gitmeden önce onu
besledim."

Bir kutu yaş mamayı açıp kaşıkla metal bir kaseye
koyuyorum.

Sör Ems ona saldırırken, Kendall'ı dolaba götürüyorum.

"Ne istersen al. Orada duş alıp üstünü değiştirebilirsin."
Elimle banyoyu gösterdim.

Önce dolaba, sonra da banyoya şüpheyle bakıyor.

"Merak etme," dedim. "Sen bunu yaparken ben de köpeği yürüyüşe çıkaracağım."

Yüzündeki rahatlama mı? Biraz hayal kırıklığı gibi görünüyor.

"İşimiz bittiğinde zili çalacağım," diye devam ediyorum. "Teşekkür ederim," diyor.

"Lafı bile olmaz." Mutfığa gidiyorum, Sör Ems'in işi çoktan bitmiş ve bana ikinci kez yiyebileceğini söyleyen bir ifadeyle bakıyor. Ve üçüncüyü.

"Yürüyüşe çıkmaya ne dersin?" Teklif ediyorum.

Bu anahtar kelime onu neredeyse yemek vaadi kadar mutlu ediyor. Ayakkabı rafına doğru koşuyor, tasmaını kapıyor ve bir helikopter kanadının hızına yaklaşan kuyruğunu sallayarak bana doğru sürüklüyor.

"," dedim. "Yakında döneceğiz."

Kapıyı kapatıyorum ve Kendall'ı dolabımın yanında soyunurken hayal etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Ya da duşumda çıplak.

Ya da-

Hay sikeyim.

Bu çok rahatsız bir yürüyüş olacak.

BÖLÜM 7

Kendall

Onlar gider gitmez, her ihtimale karşı kendimi dairenin içinde kapı zinciriyle emniyete alıyorum, sonra mutfağa gidip bir çöp torbası ve şu ağır hizmet tipi Ziploc'lardan birini alıyorum.

Banyoya doğru yürürken, etrafıma bakmaktan kendimi alamıyorum. Duvarlardaki MMA dövüşçülerinin posterleri ve sade mobilyalar arasında burası "bekâr evi" diye bağılıyor. Sadece köpek aksesuarları bu izlenimi ortadan kaldırıyor.

Banyoya girdiğimde losyonların, saç kremlerinin ve tuz, yağ ve bomba gibi banyo malzemelerinin yokluğuna gülümsüyorum. Hiçbir kadın bu banyoyu uzun süre kullanmamış ya da kullandıysa bile Ash ona dair her türlü ipucunu aforoz etmekte acımasız davranmış olmalı.

Çorbadan sıırıslıklam olmuş kıyafetleri çıkarıp çöp poşetine koyuyorum. Çoraplarıma geldiğimde, kokuyu hapsettiğinden emin olarak onları da Ziploc'un içine saklıyorum ve spor çoraplarının olduğu poşetin yanına koyuyorum. Ardından, duşu başlatıyorum ve çorbayla temas eden durulamak için saplı duş başlığını kullanıyorum.

Bunu yaparken, bazen evde yaptığım gibi, mutlu sona ulaşana kadar spreyi klitorisime yöneltmek istiyorum. Ama bunu başkasının duşunda yapmak doğru gelmiyor. Ash'in benim duşumda sikini okşaması gibi olurdu.

Vay anasını. Neden oraya gittim ki? Bu görüntü bende duş başlığıyla ilişkiye girme ve ardından parmaklarımla ikincisini yapma isteği uyandırıyor.

Hayır. Ash'in misafirperverliğini bu şekilde kötüye kullanmayacağım. Eve dönene kadar beklemek zorunda.

Kendimi tutmamla gurur duyarak duştan , havlumu aldım ve iç çamaşırlarımı giydim. Bir havlu daha alıp onu da üzerime sarıyorum ve dolaba dönüp bir çift yeni görünümlü eşofman altı, üzerinde "oturur" ve "ayakta" yazan iki corgis resmi olan bir tişört ve gri bir kapüşon seçiyorum.

Onu giydiğimde Ash'in kendine özgü, nefis kokusu beni sarıyor ve yeniden ıslanmama neden oluyor.

Lanet olsun. Fırsatım varken duşta taco tokalaşması yapmalıydım. Ya da Ash'in tacoların sosisli sandviç olduğu argümanına göre, sosisli sandviç tokalaşması mı olacaktı? Hayır... bu çok farklı bir anlama gelirdi.

Grr. Ash nerede? O döner dönmez eve koşabilir ve normal bir insan gibi işimi orada halledebilirim.

Kapı zili çalıyor.

Şeytandan bahset.

Ön kapıya yöneldim ve zinciri çıkardım. "İçeri gel."

Önce Sir Ems giriyor, sanki birkaç yıldır birbirini görmeyen en iyi arkadaşlarmışız gibi heyecanla dans ediyor. Ash onu takip ediyor, kısa bacaklı arkadaşının tasmaını çözüyor ve çiğnemesi için ona bir kemik veriyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Bana onaylayarak bakıyor.

"Elbette." "Daha iyi" derken çorbasız demek istiyorsa. Libidoma gelince, ben-

"Bir sonraki randevumuz için müzeye mi, Broadway gösterisine mi yoksa Central Park'ta bir gezintiye mi gitmek istediğine karar verdin mi?"

Homurdanıyorum. "Bu muhtemelen düşündüğün kadar pürüzsüz değildi."

Aynı zamanda, başka bir randevu olacağı fikri, karnımdaki meşhur kelebeklere her türlü komik şeyi yapıyor.

"Ama sen bunu düşünüyorsun," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Öyle miyim?" Telefonumu çıkarıyorum. "Al. İletişim bilgilerinizi girin ve telefonunuzu arayın, böylece iletişim kurmamızın bir yolu olur. Detayları sonra hallederiz."

Telefonumu kabul ediyor ve dediğimi yapıyor. Telefonu bana geri verdiğinde parmakları parmaklarıma değiyor ve nefesim ciğerlerimde duruyor. Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve tenim ısınıp kalbim hızlı, düzensiz bir ritimle çarparken dünya soluyor gibi görünüyor.

"Kendall..." Bakışları dudaklarıma düşerken sesi alçak ve boğuk. O da aynı çılgınlığın pençesinde gibi görünüyor; altın rengi teni renkten renge giriyor ve ağızma bakarken burun delikleri açılıyor. "Seni öpebilir miyim?"

Hayır. Hayatta olmaz.

En azından öyle demeliyim. Çünkü erkeklerden, özellikle de Ash gibi yakışıklı ve çekici olanlardan uzak durmaya yemin ettim. Çünkü sonuncusunun hemen yeni bir kalp kırıklığına ihtiyacım yok. Çünkü beni öperse, orada durmayacak ve ertesi sabah garip olacak. Çünkü-

"Evet." Sözcük dudaklarımdan gayri ihtiyari dökülüyor ve ben daha geri alamadan o içeri dalıyor ve öpücüğüne sahip çıkıyor.

BÖLÜM 8

Ashton

Dudakları şimdiye kadar tattığım **en yumuşak**, en lezzetli şeyler. Daha fazlasını istiyorum. Ondan daha çok. Daha fazla-

Dudakları benimkine yapışmış bir halde, ona ödünç verdiğim kapüşonun eteklerine uzanıyor ve bir saniyeliğine geri çekerek başının üzerinden çıkarıyor. Alçak bir hırıltıyla, öpüşmeye devam etmek için onu geri çekiyorum ve dudaklarımız buluştuğunda, tişörtüne uzanırken dilimle ağzını keşfederek derinleştiriyorum.

Siktir, evet.

Kalp atışlarım üç katına çıkıyor ve sikim yeni sertlik seviyelerine ulaşıyor. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki titriyorum. Nefes nefese, onun tişörtünü çıkarmasına yardım ediyorum, o da benimkini çıkarmama yardım ediyor, ince, manikürlü parmaklarının çıplak tenimin üzerindeki her fırçası damarlarıma kavurucu bir sıcaklık gönderiyor.

O çevik parmaklar kotumun fermuarına ulaştığında, ona olan ihtiyacımı zar zor karşılayabiliyordum. Bir kadını hiç bu kadar çok istememiştim, ilk sevişmemden önce azgın bir gençken bile. Tadında, hissinde, parmakları fermuarımı karıştırırken vücudunun bana doğru eğilmesinde beynimdeki her nöronu eriten bir şey var.

beni yağmacı bir barbara dönüştürdü. Kıyafetlerimiz yatak odama giden bir iz bırakarak yere düşerken onu yiyip bitiriyorum ve sonra onu yatağıma yatırıyorum, şehvetten öylesine etkileniyorum ki bir saniyeliğine geri çekilip onun zarif, çıplak kıvrımlarına bakmak için elimden gelen tek şey bu.

Kremsi, lekesiz teni başucu lambamın yaydığı yumuşak ışığın altında parlıyor, parmaklarımı ince göğüs kafesinin üzerinde gezdirip küçük, yuvarlak göğüslerini avuçlarken pürüzsüzlüğü gerçek dışı.

"Muhteşem." Başparmaklarımı onun sivri meme uçlarının üzerinde gezdirirken kelime kısık bir sesle çıkıyor. "Çok. Lanet. Muhteşem."

Bakışları benimkilerle buluşuyor, ela gözleri loş ışıktaki kararıyor. Pembe dili öpücükle şişmiş dudaklarında gezinirken sikim zıplıyor. "Prezervatifin... var mı?" Kasıklarına bir bakış fırlatıyor ve gözleri açılıyor. "Tabii yeterince büyük yapıyorlarsa."

"Elbette." Sesim boğuk çıkıyor. Bakışlarımı vücudunun çıplak mükemmelliğinden ayırıp komodinimi karıştırıyorum ve üzerinde "EXTRA LARGE" yazan folyo bir paket çıkarıyorum.

Ellerim tam olarak sabit değil, bu yüzden kendimi kılıflamadan önce paketi dişlerimle yırtıyorum. Açlıkla izliyor, göğsü en kışkırtıcı şekilde yükselip alçalıyor ve ben onun üzerine tırmandığımda ve o bana uzanıp beni başka bir öpücük için kendine çektiğinde, kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu biliyorum.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor kulağıma, nefesi vücudumun yan taraflarında tüylerimi diken diken ederken ince eli

Sikimin etrafındaki kıvrımlar, beni vücudunun hassas açıklığına yönlendiriyor. "Ash, ben-"

Dudaklarımı onunkilerin üzerine eğiyorum, yanlış ismi duymak istemiyorum. Muhtemelen onu daha önce düzeltmeliydim, görmesi gereken eğitmenin yerine geçtiğimi söylemeliydim, ama şimdi bunun bir önemi yok. Sikimin başı ona batarken ve ne kadar yumuşak ve ıslak olduğunu hissederken hiçbirinin önemi yok. O kadar ıslak ve sıkı ki neredeyse boşalacaktım.

Tek bir sert darbeyle sonuna kadar sokmamak için her şeyimi harcıyorum. Bunun yerine yavaşça içeri giriyorum, içimdeki barbar protesto için ulusa da onun bedenime sağlamasına izin veriyorum.

"Ah, siktir," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor, ben daha derine iterken tırnakları omuzlarıma batıyor. "Oh, lanet olsun."

Lanet olsun, doğru. Bu muhteşem bir şey. Onun içinde dibe vurduğumda, ikimiz de nefes nefese kalmış ve terlemiştik - ve bu sadece başlangıçtı. Dışarı çekiyorum, tırnakları derime daha derin kazarken yavaşça geri itiyorum ve sonra... sonra onu ciddiyetle becermeye başlıyorum, barbar serbest bırakıldı.

Boşaldığımda çığlık çığlığa bağıırıyordu ve iç kaslarının sıkılması bir şey ifade ediyorsa en az üç orgazm saydım.

Tükenmiş ve bitkin bir halde yan dönüp onu kucaklıyorum, seks kokusuyla karışmış elma ve ebegümece kokusunu içime çekiyorum.

Artık resmileşti.

Bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 9

Kendall

Güçlü kollarla sarılmış olarak uyandım.

Ne?

Doğru ya. Geçen akşamki müstehcen olaylar -özellikle de ayak parmaklarını kıvıran orgazmlar- beynimi müstehcen görüntülerle doldurdu.

Vay anasını. Bu destansı karşılaşmadan dolayı hissettiğim acıya rağmen, yine ısınıyorum ve rahatsız oluyorum.

Oh, hayır. Nefis kollarından sıyrılıyorum ve yatağı çok fazla sarsmamaya dikkat ederek telefonumu kontrol ediyorum.

Kahretsin. Tierre herkese bir yarasa emojisi, ardından bir polis arabası ışığı emojisi ve ardından SOS gönderdi. O buna "yarasa sinyali" diyor ama biz arkasından "yarasa boku sinyali" diyoruz. Bu mesaj geldiğinde, Tierre için çalışan herkesin her şeyi bırakıp acilen çekime gitmesi ya da başka bir iş bulması bekleniyor.

Sabahın beş yirmisinde ne tür bir acil durum olabilir ki?

Cevap hemen gelir.

Tony süt yedi.

Yalnız olsaydım, inlerdim. Tony beyaz kaplanın adı ve Milk de dev albino iguananın adı. Tierre hariç herkes bu "acil durumun" geleceğini bir mil öteden görmüştü, ama Tierre iddia etti, aynen aktarıyorum: "Tony çok tatlı biri. Bir sineği bile incitmez. Ayrıca laktoz intoleransı var."

Evet. Bu düzeyde bir mantıkla tartışmaya çalışın. Ayrıca ve en önemlisi, bu durumda yardımcı olmak için ne yapabilirim? Ben ne bir hayvan eğitmeni, ne bir hayvan cenaze direktörü, ne de iguanaların hayaletleriyle konuşan bir medyumum.

Yine de başka seçeneğim yok, bu yüzden kaçamak bir şekilde kalkıyorum - çünkü Ash'i bu saatte uyandırmak için hiçbir neden göremiyorum.

Evet. Gizlice kaçarak düşünceli davranıyorum, korkakça değil... hem de hiç.

Ona gitmek zorunda olduğumu söyleyen bir not yazacağım. Hayır. Daha iyi. Bugün bir mesaj.

Ödünç aldığım kıyafetleri toplayarak ön kapıya kadar parmak uçlarımla ilerliyorum; ancak henüz sabah kahvesini içmediğini düşünerek bana kuyruğunu büyük bir hevesle sallayan Sir Ems ile karşılaşıyorum.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum," diye fısıldıyorum. "Sen resmen tüm dünyada en sevdiğim ikinci Ems'sin."

Koşarak yanıma geliyor ve burnuyla bacağımı dürtüyor. "Evet." Başını okşuyorum. "Ben de seni özleyeceğim."

Bununla birlikte, kapıyı arkamdan usulca kapatarak gizlice dışarı ve SOS ile ilgilenmek için acele ediyorum.

ÇEKİME GÖZLERİMİ OVUŞTURMAK İSTEDİM.

Burası Güney Florida olsa bile, yine de bunun müstehcen bir iguana sayısı olduğunu söyledim. Yeşil iguanalar, kahverengi iguanalar, gri iguanalar, soluk sarı iguanalar, yiyen iguanalar, kambur iguanalar var, ama dikkat çekici bir şekilde, Bay Boss'un çılgık attığı rahmetli Milk gibi pembe gözlü tek bir beyaz iguana yok.

"Bir iguana koleksiyonu için kullanılan isim 'karmaşa'," diye fısıldıyor Catherine bana komplocu bir tavırla. "Bence şu anki durumumuza çok uygun."

Evet. Tam bir karmaşa. Herkes Tierre'nin gözlerinin içine bakmamak için elinden geleni yapıyor, belki de iguanalardan oluşan dağınıklığa açık büfe gibi bakan kaplan hariç.

"Sen!" Tierre'nin mücevherli parmağı bana doğru işaret ediyor. "Bu bir moda ifadesi mi?"

Kahretsin. Ash'in kapüşonlu tişörtünü ve eşofmanını giymişim. "Bununla uyuyorum," diyorum utanarak. "Mesajını aldığımda üzerimi değiştirecek zamanım olmadığını düşündüm."

Sanki söylediklerim mantıklı bir şeymiş gibi başını sallıyor. "Bir çözümün var mı?"

Boğazım çölden daha kuru, bu da işe yarıyor çünkü kalbim içine atladığında vücudumda kalıyor. "Ben olsam bunu kullanırdım." Dağınıklıktaki en soluk sarı iguanayı gösteriyorum. "Sonra post prodüksiyonda 'soluklaştırabilirsin'."

Burnunu kırıştırıyor.

"Ya da," diyorum hemen, "eğer fotoğraf düzenlemek düşünülemezse, iguanayı fondötenle kaplayabilir ve ona bir tür vampir teması verebiliriz."

Tierre'nin gözleri parlıyor. "Ona bir makyaj yapacağız. Modeller de öyle."

"Al bakalım." Umarım modelleri vampir iguanalara benzetmez, ama muhtemelen benzetecek - ve moda dünyası bunu da diğer her şey gibi hevesle yiyecek.

"Böyle devam et," diyor. "Şu hüzünlü juju'dan kurtulursan işe yarayacağını biliyordum ve her zamanki gibi haklıydım."

"Teşekkür ederim." Bu cümlenin sonuna soru işareti koymamak için çok çaba sarf etmek gerekir.

Bana yaklaşıyor - yani kişisel alanıma doğru ilerliyor - sonra çenemi tutuyor ve başımı sağa sola çeviriyor.

"Sadece hüznünü kaybetmedin," diyor ve nedense nefesi tam olarak Chanel Coco Mademoiselle'in turuncgil notaları gibi kokuyor. "Üç altmış yaptın. Şimdi parlıyorsun."

Üç-altmış yapsaydım, mutsuzluk diyarına geri dönmüş olurdum. Açıkçası, Bay Patron'u bundan haberdar etmedim. Onun yerine "teşekkür ederim" diye mırıldandım.

"Rica ederim," diyor buyurgan bir tavırla ve diğer kölelerine emirler yağdırmak için kişisel alanımdan ayrılıyor.

İnce bir el omzuma konuyor. "Sanırım herkesin teşekkür etmesi gereken kişi benim," diye mırıldanıyor Catherine.

Ona doğru döndüm. "Katılıyorum, ama... neden bu sefer?" Beni kenara çekti. "Ash'i gördün, değil mi?" Başımı salladım.

"Ve şimdi parlıyorsun." Bana "noktaları birleştir" der gibi bakıyor.

Ona bakıyorum. Neden parladığımı nasıl bilebilir? Üzerimde bir köpek gibi seks kokusu alıyor mu? Bu konuda, öyle mi

Kocası da mı orgazm olduğumu anladı? "Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum," diyor. "Ash çok inanılmazdı. Beni sayısız kez hem nutkum tutuldu hem de gözlerim parladı."

"Ne?" Soru, iş için uygun olandan daha öfkeli çıkıyor.

Catherine başını eğiyor. "Sana söyledim: Tierre ve benim açık bir evliliğimiz var, bu yüzden bu kadar öfkeli olmana gerek yok. Aslında, benim-"

"Ama... Ash'in tüm müşterileriyle yattığını mı söylüyorsun?" Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum ama ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

"Hepsi değil. Sadece kadın olanlar," diye açıklıyor. "Tierre bir seans aldığında, gerçek bir egzersiz yapmış oluyor."

Enayi yumruğu yemiş gibi hissediyorum. Yumurtalıklarımın. Ve sonra anestezi olmadan çıkarılmışlar.

"O... jigolo mu?"

Catherine kıkırdar. "Saçmalama. Bu çok modası geçmiş bir terim. O, çıkarları olan bir kişisel antrenör. Hiç böyle bir şey duymadın mı?"

Başımı sallıyorum ve o da bana tenis koçunun ona oral seks yaptığını, havuzcusunun harika bir ayak masörü olduğunu ve tesisatçısının boru olmayan her türlü deliği tamir ettiğini anlatıyor.

Konuştuğu her kelimeyle midemin daha da bulandığını hissediyorum.

Catherine bana muhasebecisiyle ne iş yaptığını anlatmak üzereyken telefonu çalıyor. Özür dileyerek telefonu açtı ve görüşme bittiğinde, "Başlamak üzere. Hadi gidelim."

"Ne başlamak üzere?"

Ash'in başrolde olduğu bir porno film mi? Birlikte çalıştığım her kadını siktiği bir seks partisi mi?

Bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmaz.

"Milk'in cenazesi," diyor. "Ya da uyanışı. Ya da yeniden geçiş. Gömülecek bir ceset olmadığı için terminolojinin ne olması gerektiğinden emin değilim."

Hiçbir şeyin beni şaşırtmayacağını mı söyledim? İşin içinde Tierre varken böyle bir şeyi düşünmemem gerektiğini bilmeliydim.

Evet, tüm ekip Milk the Iguana'nın hayatını ve nihai fedakârlığını kutluyor ve eğer Tierre cenazemde böyle içten bir konuşma yapsaydı, neredeyse bir kaplan tarafından yenmeye değecekti.

Tören bittiğinde Tierre bana, "Beni bir günde iki kez etkiledin," dedi. "Benim dışımda sevgili Milk için gerçekten yas tutan tek kişi sensin."

Ciddiyetle başımı salladım, ona öyle olmadığını söylemeyecektim. Onun gördüğü şey, başka bir adamın daha köpek çıkmasına üzüldüğümdü. Bir erkek fahişesi. Zekiceydi de, çünkü bir şekilde bana özel olduğumu hissettirdi. Sanki ikimiz-

Tierre, "Tamam, tören sona erdi," diyor. "Ve çekim başlamak üzere, yani..."

Tüm oyunculuk yeteneğimi yarı insani bir gülümsemeye kanalize ediyorum. "Merak etmeyin. Ben iyi olacağım."

Onaylayarak homurdanan Tierre, topuklarının üzerinde döner ve bir parfüm bulutunun üzerinde uçup gider.

Hey. Yalan söylemedim. İyi olacağım. Eninde sonunda.

Telefonumu çıkarıp Ash'in numarasını buluyorum ve hiç tereddüt etmeden engelleyip siliyorum.

Şurada.

İyi olmaya giden yol çoktan başladı.

BÖLÜM 10

Ashton

Uyandığımda yatağımda yalnızdım.

Tuhaf.

"Kendall?"

Cevap yok.

Kalkıp tuvaleti kontrol ettim.

Hayır. O Kayıp, ve Yani vardır ve
giysilerödünç aldı.

Kafam karıştı, her ihtimale karşı mutfağı kontrol ettim ama orada da yoktu.

Tamam. Artık resmileşti. Dairede değil. Ve not da yok. Arama yok. Mesaj yok.

Çok garip.

"Peki ya sen?" Sör Ems'e söyledim. "Onu gördün mü?"

Kuyruğunu sallıyor ama bunun evet mi hayır mı anlamına geldiğini anlayamıyorum.

Yine de gözlerinin ne söylediğini biliyorum, bu yüzden onu besliyorum, sonra biraz yulaf ezmesi yiyorum ve her ihtimale karşı telefonumu yanıma alarak onu yürüyüşe çıkarıyorum.

Hiç şans yok. Akşam olduğunda bile bir şey yok. Bu, dün gecenin onun için tek gecelik bir ilişki olduğu anlamına mı geliyor? Bu yüzden mi İrlandalı vedası yaptı?

Siktir et.

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Cevap gelmedi. Ne o akşam, ne ertesi sabah, ne de sonraki birkaç gün içinde herhangi bir noktada. Ve her geçen saat daha da mantıksız bir şekilde üzüldüyorum.

Ne oluyor lan? Aramızda çok iyi bir bağ olduğunu sanıyordum ve seks bu lanet dünyanın dışındaydı.

Eğer başka bir kadın bana bunu yapsaydı -ki hiçbiri yapmadı- "iyi ki kurtuldum" der ve yoluma devam ederdim. Ama nedense Kendall söz konusu olunca bunu yapamıyorum. Bu yüzden hafta sonu onu aramaya çalıştım ama sadece sesli mesajını aldım.

Telefonu kapatmayı düşünüyorum -başka bir kadın olsa yine ama bir şey söylemek zorunda hissediyorum.

"Selam Kendall. Sanırım mesajı alıyorum, ancak iyi bir iletişimci olmaman ihtimaline karşı, sana harika vakit geçirdiğimi ve seni tekrar görmek istediğimi söylemek istiyorum."

İşte orada. Top resmi olarak onun hayalet sahasında.

Değil mi?

Yoksa başka bir şey mi denemeliyim?

Bunu yaparsam sapık gibi mi görünürüm?

Hay sikeyim. Bu kadar kısa süredir tanıdığım bir kadının beni bu kadar sinirlendirdiğine inanamıyorum. Gerçekten kovalamak, omzuma atmak, yatak odama getirmek ve neyin yanlış gittiğini bilmek istiyorum. Ve o açıkladıktan sonra -ki iyi bir şey olsa iyi olur, mesela büyükannesi ölmüş ve onu gömmek için Timbuktu'da cep telefonu olmayan bir tatil köyüne uçmak zorunda kalmış- onu becermek istiyorum.

ve bunu bir daha asla yapmayacağına dair söz vermesini sağla.

Evet, resmen kaybediyorum.

Sanırım biraz bakış açısına ihtiyacım var.

Telefonumu çıkarıp koltuğuma yayılıyorum ve kız kardeşim Jordan'ı arıyorum.

"Hey, kardeşim," diyor, kasıtlı olarak bir kardeşlik dangalağı gibi konuşmaya çalışıyor.

"Hey, Jojo," dedim. "Uzmanlığına ihtiyacım var."

"Öyle mi? Bana Jojo demenin sana yardım etmemi sağlayacağını mı sanıyorsun?"

İç çektim. Çocukluk lakabından nefret ettiğini unutmuşum. "Üzgünüm, Jordan."

"Bu daha iyi. Ne var yok?"

"Bir kızla tanıştım-" diye başlıyorum, ancak bir çığlıkla sözüm kesiliyor.

"Bana her şeyi anlat!"

Ben de Kendall evime gelmeden önce olanları anlattım ve "Sonra olanlar bir beyefendinin ayrıntıya girmeyeceği türden şeyler" diye bitirdim.

"Eww. Ama o kadar ileri gittiysen, sorun ne?"

"Sabah gitmişti."

"Öylece yok olup gitti mi?" Jordan soruyor.

"Aynen öyle. Not yok, mesaj yok, sesli mesaj yok. Mesajlarıma cevap vermedi ya da aradığımda telefonu açmadı."

"Huh." Yemin ederim diğer uçtan kafasını duyabiliyorum. "Genellikle, seks yaptıktan sonra hayalet gibi dolaşan erkektir, ama-"

"Bunu sana bir adam mı yaptı?" Yumruğum istemsizce sıkılıyor.

"Varsayımsal olarak konuşuyordum," diyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde. "Ama evet. Hayaletlendin."

"Ama neden?"

"Kim bilir? Eğer spekülasyon yapmaya başlarsam, hikayenin iğrenç kısmı sırasında performansınıza girmem gerekebilir."

"Öyle olmadığını adım gibi biliyorum."

"Ama -ve aklınızı başınızdan almaya hazır olun- kadınlar taklit edebilir. Ayrıca, tekrar ediyorum, ."

Sinirli bir nefes üflüyorum. "Bir şey olmuş olmalı. Bunu halletmem gerek. Spor salonunda onun bilgileri var, bu yüzden ben sadece-"

"Tabii ki hayır. Bu bir sapık hareketi. Eğer tavsiyemi istiyorsan: onu unut ve senin gibi harika bir adama layık birini bul."

Göğsümdeki tuhaf gerginliği görmezden gelmek için kendimi zorluyorum. "Belki de haklısın." Sadece bir gece geçirdiğim bir kızın üzerimde böyle bir etkisi olmasına izin vermemeliydim. "Her neyse, aranız nasıl?"

"Oh, aynı eski. Geçen gün babamla, ondan önceki gün de annemle konuştum."

"Hangisiydi bu: Suçluluk duygusu mu yoksa 'Beni hayal kırıklığına uğrattın' mı?" "İkisinden de biraz" diyor. "Ne zaman konuştun sonuncusu mu?"

"Doğum günleri."

"Lucky. Kendall fiyaskosu dışında başka bir şey var mı?"

"Hayır, aynen dediğin gibi. Aynı eski."

"Bu durumda, kaçsam iyi olacak," diyor. "Oh, ve eklemeliyim ki: Yıllar geçtikçe daha da akıllanmışsın."

"Nasıl yani?"

"Beni aramayı düşünmüşsün." Bununla birlikte telefonu kapatır.

Göğsümdeki ağır hisle savaşıarak bir süre bekliyorum. Sonra rehberimi açıp Kendall'ın numarasını buluyorum ve siliyorum.

Jordan haklı. Her şey bitti.

Kendall'ı bir daha göreceğimden şüpheliyim.

İKİNCİ BÖLÜM

Günümüz

BÖLÜM 11

Kendall

"EVET, TIERRE," diyorum telefonuma. "Kuru temizlemeciye hizmetinin 'merde' olduğunu söyledim." Sonra da Fransızca bilmediği için şanslı yıldızlarıma şükrettim.

Bir iç çekişi bastırıyorum. Bay Patron benim tasarımcı olmak istediğimi anladığından beri önüme fırsatlar çıkarıyor ama tabii ki bu fırsatların bir bedeli var: daha da sözleşmeli bir hizmetçi gibiyim.

"Yerine birini buldun mu?" diye soruyor.

Ona bugünün Cumartesi olduğunu, yani sadece acil durumlar için müsait olmam gerektiğini hatırlatmaya zahmet etmiyorum. "Yerine birini buldum, çoğul olarak. Yeni bir kuru temizleme yeri, daha dost canlısı peyzajcılar ve günün her saatinde istediğiniz her şeye ağda yapabileceğini söyleyen bir estetisyen." Pazar sabahları hariç, ama sorun değil çünkü Terre genellikle o saatlerde uyuyor.

"devam edin," diyor Bay Boss ve telefonu kapatıyor.

Vay be. Terre'nin, onun bile istemeden giremeyeceği bir restoranda brunch yapacağımı öğrenmesinden korkuyordum.

Tüm bu mankenlerin ve ünlülerin arasında burada brunch yapacağıma hâlâ inanamıyorum. Ve milyarderler, Emma'nın yeni erkek arkadaşı Marcus Carelli gibi.

Evet, bu yeni bir gelişme ve beklenmedik bir şey. Demek istediğim, adam birden fazla kez Forbes'un kapağını süslemiş bir Wall Street dehası ve benim kedi bayan arkadaşım onunla çıkıyor. Emma'nın muhteşem olmadığından değil. Rüküş kıyafetlerinin altında, vahşi kızıl saçları ve

J. Ama son birkaç yıldır kimseyle çıkmadı. Ve sonra bir milyarderi tavlama için?

Gerçekten etkilendim ve biraz da kıskandım.

"Rezervasyonunuz var mı?" diye sordu hostes.

birkaç ay önce bizim için birkaç fotoğraf çekimi yaptı.

"Evet. Carelli'nin altında."

Gözleri genişliyor. "Oh. Anlıyorum. Bu taraftan." Beni arka taraftaki bir masaya götürüyor ve restoranda yürürken iki kadın reality TV yıldızı, son Marvel filminin başrol oyuncusu ve Tierre'ye karşı yasaklama emri olan erkek modeli görüyorum.

O kadar heyecanlıyım ki altıma işeyebilirim.

Ben oturur oturmaz Emma milyarderiyle içeri girdi.

Çenem açıldı.

Öncelikle, Marcus şahsen çok daha yakışıklı ve korkutucu. Onun tipi olmadığını iddia etmesine rağmen Emma'nın ayaklarını neden yerden kestiğini anlayabiliyorum. Koyu renkli, cesur erkeksi yüz hatları, güçlü yapısı ve delici mavi gözleriyle herkesin tipi olduğuna eminim. Ve milyarder olmasaydı bile öyle olurdu.

İkincisi ve daha da önemlisi, Emma'nın makyajı yapıldı! Yıpranmış, kedi tüyleriyle kaplı kıyafetleri ve Walmart ayakkabıları görünürde yok. Bunun yerine, hipster havasında bir elbise ve bot kombinasyonu giyiyor ve uzun, kabarık kırmızı bukleleri yüzünü yeni ve şık bir şekilde çerçeveleyiyor.

"Ems!" Masaya yaklaştıklarında bağıríyorum. "Vay canına, elbisene bak! Ve saçına! Ne yaptın ve ne zaman yaptın?"

Peki ben neden dahil olmadım? Ne de olsa moda dünyasında olan bir arkadaşım.

"Dün yeni bir yerde saçımı kestirdim ve biraz alışveriş yaptım," diyor bana gülümseyerek. "Beğendin mi?"

"Bayıldım!" Ve bayıldım. Yeni görünümüne ve çok zengin, çok erkek aksesuarının yanındaki görünüşüne bayıldım.

En iyi arkadaşıma sarılıyorum, sonra Marcus'a dönüyorum. "Kesinlikle büyüleyici görünmüyor?"

Bakışları açlıkla Emma'nın üzerinde geziniyor. "Evet. Her zaman."

Oh, vay canına. Kendimi yelpazeleme dürtüsüne zar zor direniyorum. Bu ikilinin gerçek hayattaki halleri, Hallmark tarafından çekilseydi porno filmlerin nasıl görüneceğine benziyor. Aralarındaki kimya elle tutulur gibi. Adamın gözleri onu hemen şimdi ve burada seve seve sikeceğini ve bunun sınırsız bir sikiş olacağını söylüyor.

Sapık gibi mi görünüyorum? Sanırım öyle. Çok uzun süren kuraklık dönemim yüzünden olmalı.

Boğazımı temizleyerek elimi Emma'nın erkek arkadaşına doğru uzattım. "Kendall Bryce. Kendimizi resmen tanıttığımızı hiç sanmıyorum."

"Marcus Carelli," diye yanıtlıyor. "Seninle resmen tanıştığımıza memnun oldum, Kendall."

"Marcus'un arkadaşı Ashton öğle yemeğı için bize katılacak," dedi Emma, biz otururken ve garson bir sürahi şarap getirirken.

Masaya su. "Marcus'a senin için sorun olmayacağını söyledim."

Bir arkadaş mı? Başka bir milyarder, umarım. "Tabii ki hayır. Ne kadar çok, o kadar iyi." Marcus menüye bakana kadar bekliyorum, sonra Emma'nın bakışlarını yakalıyorum ve bayılma taklidi yapıyorum.

Emma'nın dudakları gülecekmiş gibi seğiriyor, ama sonra erkek arkadaşına bakıyor ve ben birden kendimi üçüncü tekerlek gibi hissediyorum.

"Ee Marcus," diyorum gözlerini menüden kaldırdığında. "Emma bana ikinizin birlikte yaşamayı denediğinizi söyledi. Şimdiye kadar nasıl gidiyor? Kedi istilasından kurtulabildiniz mi?"

Sırıtıyor. "Çoğunlukla. Geçen sabah yüzümde tüylü bir popo ile uyandım ama Emma kedilerin kendilerini iyice temizlediğini ve Bay Puffs'ın yatak odasına gizlice girip beni bilerek boğmaya çalışmadığını söyledi."

"Oh, hayır," diyorum gülerek. "Yerinde olsam dikkatli olurum.

O kedi hakkında duyduğum şeyler..."

"Hepsi doğru," diyor Marcus. "Gerçekten de şeytani kökenli olabilir. Neyse ki kardeşleri oldukça zararsız ve ben de onlarla iyi geçiniyorum."

"Alçakgönüllü davranıyor," diyor Emma, elini onun koluna koyarak. "Cottonball ona sırlıslıkla aşık oldu. Marcus'u bir köpek yavrusu gibi takip ediyor."

Ben cevap veremedim garson içki siparişlerimizi almak için yanımıza geliyor. Emma her zamanki tutumlu, patolojik olarak bağımsız kişiliğiyle sade su isterken, ben hibiskuslu buzlu çay alıyorum ve Marcus da öyle.

Garson tam ayrılırken masamıza bir adam yaklaşıyor ve ben otomatik olarak ayakkabılarından başlayarak onu tanıyorum.

İtalyan mokasenleri giyiyor. Armani kot pantolon. Açık renk kaşmir bir kazak giymiş ve çok güzel bir şekilde doldurmuş. Yüzünün çekici olacağını daha bakışlarımı kaldırmadan anlayabiliyorum.

Oh. Lanet olsun.

Bu yüzü
tanıyorum. Bu-

Yeni gelen kişi yanıma otururken Marcus'a "Burası için harika bir karar," diyor. "Ben de denemek istiyordum ama sen benden önce davrandın."

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim.

Onu son gördüğümde, o-

"Ashton Vancroft," diyor bana geniş olduğu kadar sahte bir gülümsemeyle. "Peki ya sen?"

Yaralanmaya hakaret eklemek için bana elini uzattı. Ona en sert bakışımı attım.

"Kendall Bryce," mırıldandım.

Lanet elini uzatıyor, bu da tereyağı bıçağını ona saplamak istememe neden oluyor. Ama ben olay çıkaran biri değilim, bu yüzden büyük bir çabayla uzatılan eli görmezden geliyorum ve sandalyemi onun kendini beğenmiş, muhteşem yüzüne bakmak zorunda kalmayacağım şekilde ayarlıyorum.

Kahretsin.

Belki de şeye rağmen bir olay yarattım.

Emma ağzı açık bana bakıyor.

Bu harika. Ona bu gerçek erkek fahişeyle olan tek gecelik ilişkimden hiç bahsetmedim.

"Ee," diyor Ash -ya da Ashton, ya da tam adı her neyse-.
"Burada iyi olan ne?"

Emma'nın erkek arkadaşı şaşkın bir ifadeyle, "Her şey sanırım," der. Sonra bir kaşını kaldırır. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Hayır." Garsonu işaret ediyorum ve aceleyle yanımıza geldiğinde bir sürahi sangria sipariş ediyorum.

Hayatımın en ateşli ve en aşağılayıcı tek gecelik ilişkisini en iyi arkadaşıma anlatmadığım için başıma gelen bu.

"Bunu paylaşacak mısınız?" Ashton -o geceyi düşünmemek için ona böyle hitap etmeye karar verdim- soruyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Yoksa hepsini tek başına mı içmeyi planlıyorsun?"

Yumruklarım kaçınıyor. Cevap olarak lanet suratını yumruklasam olay çıkar mı?

Emma boğazını temizliyor. "Ee, Ashton, işlerin nasıl gidiyor? Gelir artışı yavaşlatma şansın var mı?"

İş mi? Gelir artışı? Kaç kadını "eğitiyor?" Giydiği güzel kıyafetlere bakılırsa çok olmalı. Kesinlikle buraya, zengin ve ünlülerin yanına aitmiş gibi görünüyor. Etrafında Marcus Carelli'nin yaydığı g  le aynı türden bir kibir havası bile var.

Marcus'un kendi kendini yetiştirmiş gerçek bir milyarder, arkadaşının ise " ıkarları olan bir kişisel antrenör" olması dışında. İki birbiri nereden tanıyor ki?

Yine de Carelli her zaman milyarder değildi. Aslında, klasik bir pa avradan zengin olma hikayesi, yani bu onun paçavra günlerinden bir arkadaşı olabilir. Emma'nın erkek arkadaşının finans işine girmesi dışında, arkadaşı paraya giden yolu becermeye karar verdi.

Lanet olsun. Şimdi zihnimde yüz dolarlık bir banknotu delip geçen kocaman sikinin görüntüsü var. Garip bir şekilde ateşli, istenmeyen bir görüntü-

"Korkarım hayır," diye cevap verir pislik yüzünü buruşturarak. "Dağdan aşağı yuvarlanan bir kartopu gibi, ivme kazanmaya devam ediyor."

Şimdi penislerle kaplı bir kartopu görüntüsü görüyorum. Bekle, neden birden fazla penis? Ya da herhangi biri?

Ben bu bulmacayı çözmeye çalışırken Ashton Emma'dan Marcus'a bakıyor. "Siz iki aşk kuşundan ne haber? Her şey nasıl gidiyor? Düğün tarihi çoktan belirlendi mi?"

Emma bir kahkaha patlatır. "Oh, evet. Yarın akşam Disney World'de. Saat altıda. Orada olun yoksa Mickey'nin gazabıyla karşılaşacaksınız."

İkili hakkında "New York'un En Yakışıklılarından Biri Disney World'de Evleniyor mu?" şeklinde tık tuzağı bir başlık taşıyan dedikodu paçavrası bir makaleye atıfta bulunuyor.

Evet, bu doğru. En iyi arkadaşım artık dedikodu paçavralarında boy gösteriyor. Lanet bir ünlü gibi.

Marcus eğlenmiş görünmüyor. Onun yerine Ashton'a arkadaşının taşaklarına yumruk atmama yardım edecekmiş gibi bakıyor... başlangıç olarak.

Ashton ortak gazabımızı hissetmiş olmalı ki boğazını temizleyip garsona işaret ediyor, o da aynı rekor hızla geliyor.

"Elinizde ne var?" Ashton soruyor ve garson bira isimlerini sıralıyor.

Ashton bir tane sipariş ediyor ve Marcus da bir tane alıyor - bu da sangria sürahisinin sadece benim için olacağı anlamına geliyor. Ki bu iyi bir şey.

İhtiyacım olacağına eminim.

"Evet, millet," diyor Marcus. "Noel planlarınız nedir?"

Kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum ve onlara ailemi göreceğimi söylüyorum. Düşmanım da aynı planları olduğunu söylüyor ama sesi pek heyecanlı gelmiyor. Acaba ailesi seçtiği mesleği onaylamadığı için mi?

Eğer öyleyse, onları suçlamıyorum.

Devam eden gerilimi fark eden Marcus sohbeti Emma'nın kedilerine ve onların maskaralıklarına getiriyor - ki bu da sinir bozucu bir şekilde Ashton'ın köpeği Sir Ems'i hatırlamama neden oluyor. Yine de kedi hikayelerine gönülsüzce de olsa gülüyorum ve Ashton'a bakmaktan kaçınıyorum çünkü bu şekilde daha kötü bir sahneye neden oluyorum.

Aperatifler geldiğinde, tuvalete gitmek için izin istiyorum. Kabinden çıktığımda Emma beni bekliyor ama kaçınılmaz sorularını yanıtlamaya hazır olmadığım için bakışlarından kaçınıyorum.

Üç yıl önce olanları ona neden anlatmadığımı bilmiyorum, ama şimdi bunu yapmaya daha da az istekliyim.

Masaya döndüğümde, Marcus ve Emma yemeği daha az garip hale getirmek için ellerinden geleni yapıyorlar, ama aslında gereken şey üç bardak sangria, ardından vızıltı biraz gerginliği alıyor ve onlara Tierre'nin beni gönderdiği çılgın ayak işlerini anlatmama izin veriyor.

"Neden?" Bay Boss'un beni ona tam kan grubuna sahip bir bakire kadın bulmakla görevlendirdiği zamanı anlattığımda Emma soruyor.

Omuz silkiyorum. "Yaşlı bir insana genç bir insandan kan nakli yapmanın, yaşlı insanı daha genç yapabileceğini okumuş.

daha genç hissediyorum."

"Bence Emma'nın kastettiği 'neden', 'Neden bir bakire?' idi." Marcus araya giriyor.

"Patronumun zihni gizemli yollarla mı çalışıyor?"

Bunu kanıtlamak için onlara aynı minvalde birkaç anekdot daha anlatıyorum ama sonra sohbet çılgın flört hikâyelerine kayıyor, ben de ne dersem diyeyim bana eski kız arkadaşının fotoğrafını göstermeye kararlı olan adamı anlatıyorum. Ben devam ederken Ashton'ın çatalını sıktığını ve dişlerini sıkmış bir gülümsemeyle bana baktığını fark ediyorum.

Huh.

Onlara nasıl tanıştığımızı anlatacağımdan mı korkuyor?

Hak ettiğini buldu ama hayır. Benim de istediğim bu değil, Bu yüzden onun yerine favori dizilerimiz ve filmlerimiz hakkında konuşuyoruz - çünkü bu güvenli... tabii burada Deuce Bigalow: Erkek Jigolo'nun hayranı olan biri yoksa.

Sohbet akıp gidiyor ve hesap gelene kadar olay çıkarmamayı başarıyorum, o zaman Marcus ve Ashton hesabı kimin ödeyeceği konusunda kavga etmeye başlıyorlar ve hesabı ikiye bölmeye karar veriyorlar. Sanki Ashton'ın sevgilisiymişim gibi.

Oh, hayır. Siktir et.

Normalde, bir erkeğin benim için ödeme yapmasına aldırmam, ama Ashton için değil.

Asla Ashton.

Ashton'a bir kez daha ters ters bakmaktan kendimi alamayarak kredi kartımı çıkarıp garsonun eline tutuşturuyorum ve hesabın benim payıma düşen kısmını ödemesini söylüyorum. "Bu çifte randevu değil," diyorum
Emma'ya.

yeni bakımlı kaşlarını kaldırır.

Cevap beklemeden sangria'mın geri kalanını içiyorum ve garson gelir gelmez hesabı imzalıyorum, Emma ve Marcus'a aceleyle veda ediyorum ve Manolo Blahnik'lerimin beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde dışarı çıkıyorum.

EVE GELDİĞİMDE YAPTIĞIM ILK ŞEY AYAKKABILARIMI BİR KUTUYA KOYMAKTIR.

plastik torbaya koyup kokuyu hapsetmek için ağzını iyice kapatıyorum. İkinci yaptığım şey, yüksek lisansımı bitirir bitirmez bulmam gereken bir şey üzerine beyin fırtınası yapmak: tamamen bana ait bir elbise tasarımı. Bu yaklaşık otuz saniye sürüyor, sonra günaha teslim olup Ashton Vancroft'a bakıyorum.

Vay anasını.

Şu anda tam bir fitness imparatorluğu var. ThriveFit uygulaması tüm uygulama mağazalarının listelerinde en üst sıralarda yer alıyor, çok iyi yorumlar alıyor ve müşterileri arasında aklıma gelen her ünlü var.

Ve o pislikle yapılan röportajlar var. Bir sürü.

Onun hızlı yükselişini nasıl kaçırdım? Normalde herkesi ve her şeyi bilirim.

Aklıma gelen tek açıklama, o geceden sonra patolojik olarak spor salonları ve fitness ile ilgili her şeyden kaçınmış olmam, sabah koşularım hariç.

Bir zayıflık anında kendisiyle yapılan bir röportajın videosuna tıklıyorum ve işinin teknoloji tarafının, müşterilerine uzaktan yardım etmek istediğinde ancak ihtiyaç duyduğu her şeyi yapan bir uygulama bulamadığında nasıl başladığını kendi sözleriyle dinliyorum.

Videoyu durdurdum, homurdandım.

Müşterilerine uzaktan yardım ediyor. Bu ne için bir örtmece -Telefon seksi mi, cinsel içerikli mesajlaşma mı?

Videoya devam ederek devamını dinliyorum ve Ashton başarılarının finansal yönünü hiç umursamıyormuş gibi davranırken içim cız ediyor.

"Nihayetinde ben mutluluk getirme işindeyim," diyor. "Ve tek önemsedğim de bu."

Nedense bu beni daha da sinirlendiriyor - çünkü berbat bir şekilde muhtemelen doğru. Onunla tanıştığımda yaptığı şey her seferinde bir orgazmla "mutluluk getirmektir". Catherine onun hizmetlerinden memnun görünüyordu.

Belki ben de öyle olmalıydım?

Hayır, siktir et. Sadece hizmet verdiğini bilmiyordum. Beni özel hissettirdi, sanki aramızda olanlar benzersizmiş gibi - ta ki aynı şekilde hisseden başka kadınlardan oluşan bir taşıma bandı olduğunu öğrenene kadar.

Her neyse. Belli ki stratejisi işe yaramış ve şu anda deli gibi zengin. Marcus gibi bir milyarder değilse bile, bu yolda ilerliyor. O brunch'ta bu kadar güzel giyinmesine şaşmamalı. Artık onun için hepsi önemsiz.

Mazoşist olmalıyım çünkü onun hakkında daha fazla makale buldum ve aslında eski paradan geldiğini öğrendim. Bu da onun kibirli havasını açıklıyor. Düşünüyorum da, üç yıl önce tanıştığımızda bile bu havası vardı, o zamanlar hala müşterileriyle Kama Sutra çalışan bir eğitmendi.

Ugh. Onu düşünmeyi bırakmalıyım. Telefonumdan sildiğim gibi onu da aklımdan silmeliyim.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca tam olarak bunu yapmaya çalışacağım: Emma ne kadar zorlasa da onun hakkında konuşmayı reddediyorum. I

Emma'nın en gelişmiş sorgulama tekniği olan Manolo Blahniks alışverişine bile direnmeyi başarır.

BÖLÜM 12

Ashton

MARCUS ve ben sekizgünde birbirimizin etrafında dönerken ter içinde kaldık.

Bugün her zamankinden farklı olarak Marcus bana gerçekten zarar vermek istiyor gibi görünüyor. Başaramamasının tek nedeni yıllardır birlikte antrenman yapıyor olmamız ve onun tüm hareketlerini biliyor olmam.

"Dinle," diyorum şimşek hızında bir yumruktan kaçarken. "Bu benim düşünle ilgili aptal şakamla mı ilgili?"

Cevabı alçak bir tekme oldu, onu da savuşturdum.

"Seni garip bir duruma sokmak istememiştim." Ya da yaptıysam bile, sadece birazcık.

Bana tekrar saldırıyor.

Sikerim böyle işi. Bir sonraki argümanım yuvarlak tekme.

Ve bu böyle devam ediyor, ta ki Marcus'un telefon saati bize seansın bittiğini bildirene kadar.

"Yani... iyi miyiz?" Soyunma odasında nefesimizi soruyorum.

"Peki," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Gelecekte Emma'nın yanında ne söylediğine dikkat et yeter."

"Anlaştık."

Gerçek şu ki, Emma'dan olabildiğince uzak durmayı planlıyorum çünkü o nereye giderse Kendall da peşinden gelebilir. O zaman neden arkadaşımın kadınından uzak durayım ki?

"Bu konu açıklığa kavuştuğuna göre," diyor Marcus, "sormak zorundayım: Kendall'ı nereden tanıyorsun?"

Hay sikeyim. Az önce aklımı falan mı okudu? "Emma sana söylemedi mi?"

Ve eğer yaptıysa, ne dedi? Arkadaşının benimle tek gecelik bir ilişki yaşadığını mı?

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Kızlar böyle şeyleri paylaşmaz mı?"

Omuz silkiyor. "Görünüşe göre Emma bir haftadır Kendall'ı rahatsız ediyormuş ve hiçbir sonuç alamamış. Yani her ne olduysa, çok özel bir şey olmalı."

Ona düzgün bir bakış attım. "Bunu ne doğrulayacağım ne de inkâr edeceğim."

"Ciddi misin?"

Omuz silkiyorum. "Bir centilmen öpüşmez ve söylemez."

"Bir centilmen yapmaz. Bunun seninle ne ilgisi var?"

Dolabın kapısını çarpıyorum. "Bu konuşma bitmiştir."

"Yeterince adil. İyi ve hazır olduğunuzda bana söylersiniz."

Bunu yaptığımda cehennemde dondurucu bir gün olacak. "Madem konuyu açtın, Kendall hakkında ne biliyorsun?" Soruyorum ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görünce anında pişman oluyorum.

"Ailesi varlıklı olmalı, ya da ben öyle varsayıyorum çünkü Emma bana Kendall'ın faturalarının çoğunu ailesinin ödediğini söyledi," diye cevap veriyor sırtarak. "Emma'nın iyi bir arkadaşı. Emma'nın iyi bir arkadaşı."

moda olan bir şey. Daha fazlasını öğrenmek istersen, bir adamım var."

Emma hakkında onun için bir dosya hazırlayan adamı kastediyor olmalı. "Hayır, teşekkürler." Artık Kendall'ın soyadını bildiğime göre, sosyal medyada kendim de dolaşabilirim. Ve bu bir sapık hareketi olmayacak. Hem de hiç.

"Harika bir çift olurdunuz," diyor Marcus daha büyük bir sırtıışla. "En önemli şey bu değil mi?"

"Siktir git." Soyunma odasından çıktım.

Uber'le eve dönerken, o lanetli brunch'ı kafamda bir kez daha canlandırıyorum.

İçeri girdiğimde gözlerime inanamadım. Geçtiğimiz üç yıl boyunca Kendall'ı sık sık düşündüm, özellikle de "düşünmek" kelimesinin tanımını "mastürbasyon yapmak" olarak genişletirseniz. Ve kız kardeşimi dinlediğim ve Kendall'ın spor salonundaki bilgilerine hemen bakmadığım için pişman oldum. Tek gecelik ilişkimizden üç ay sonra, bir zayıflık anında pes ettim ve Gerald'dan dosyasını istemek için Essence'a gittim; ancak spor salonunun bilgisayarlarının yakın zamanda bir virüs kaptığını ve müşteri kayıtları da dahil olmak üzere neredeyse tüm verilerinin silindiğini öğrendim.

Bu şimdiye kadar hissettiğim en büyük hayal kırıklığıydı, sadece o sabah onun gittiğini öğrenmemden sonra ikinci sırada geliyordu.

Kendime bunun, onu bırakıp unutmam ve başka şeylere odaklanmam gerektiğinin bir işareti olduğunu söyledim. Ve bunu yapmak için elimden geleni yaptım, kendimi tüm kalbimle işime verdim ve sonuçta işim en çılgın hayallerimin ötesine geçti.

Bir parçam gizliden gizliye uygulamama denk gelmesini ya da medyalarımından birine göz atmasını ummuş olabilir.

ve sahip olabileceğimiz şeylerden uzaklaştığımız için pişmanlık duyuyoruz.

Ve işte oradaydı, Marcus ve kız arkadaşıyla masada oturuyordu, çok şık görünüyordu ve o kadar güzeldi ki dişlerimi kenetledi... ve vücudumun belirli bir bölümünde başka, daha fazla X-rated etkisi yarattı. Oraya doğru yürüyüp onu omzuma atma ve -tabii ki önce beynini siktikten sonra- cevaplar isteme isteği o kadar güçlüydü ki bu istekle titredim.

Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yanına gitmek ve sonra da daha önce hiç tanışmamışız gibi davranmak her şeyimi aldı. Çünkü ya öyle yapacaktım ya da büyük bir olay çıkaracaktım.

Bonus olarak, yaptığım gibi davranmak onu kızdırmış gibi görünüyordu. Bu arada, bu onu neden kızdırdı? Neredeyse-

Hayır. Onun aklını çözmenin bir yolu yok. Eğer olsaydı, üç yıl önce beni neden terk ettiğini bilirdim. Bir teori geliştirmedimden değil: çünkü sıradan bir kişisel antrenörle çıkamayacak kadar havalı, ki o zamanlar ben de öyleydim.

Şimdi zengin ve başarılı olduğum için benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum.

Hayır. Merak etmenin bir anlamı yok. Bir önemi yok. Eğer önemseydiği tek şey zenginlik ve statüyse, güle güle ve iyi kurtuluşlar. Geçtiğimiz hafta boyunca onu sosyal medyada birkaç kez -tamam, birkaç kereden fazla- araştırdıysam, bu tamamen meraktan, başka bir şey için değil.

Telefonum çaldı.

Ekranı kontrol ettim ve iç çektim. Arayan Jordan'dı ama iş numarasından arıyordu, yani benimle CTO'm olarak konuşmak üzereydi.

"Selam kardeşim," diyorum telefonu açarken.

"Bu numaradan aradığımda bana 'abla' deme. Bu bir konferans görüşmesi olabilirdi."

"Üzgünüm, Jordan. Ne ?"

"Bir sorun var. Veri merkezi-"

"Seni orada durdurumama izin ver. Sen benim en iyi teknik elemanımsın, dolayısıyla ne yapacağıma sen karar ver."

"Ama üç seçeneğimiz var. Ya-" "Henüz yanlış bir seçim yapmadınız mı?"

"Hayır," diyor asık suratla.

"Peki, o zaman, al bakalım."

Jordan yukarıda bahsettiğim zenginliğime kesinlikle katkıda bulundu. Buna rağmen, hala karar verme yeteneğine yeterince güvenmiyor.

"Peki," diyor iç çekerek. "Ama sonunda sana bir servete mal olaksa sakın kararımı sorgulamaya kalkma."

"O kadar şanslı olacağımdan şüpheliyim."

Alay ediyor. "Bunu bir cevapla onurlandırmayacağım."

"Sen bilirsin."

"Ee," diyor, rahat kız kardeş tonuna geçerek. "Kendall'ı tekrar gördün mü?"

"Hayır ve yapmayacağım."

Kötü kararlardan bahsetmişken, benimki Jordan'a lanetli brunch'ı anlatmaktı.

"Evet, yapacaksın," diyor. "En iyi arkadaşın ve onun en iyi arkadaşı ciddileşiyor. Birbirinizle tekrar karşılaşmanız an meselesi."

Hay sikeyim. Onu arama dürtüsüyle savaştığım kadar bunu düşünmemeye çalışıyordum.

Sessizliğim üzerine Jordan kıkırdıyor ve "Haklı olduğumu biliyorsun. Her neyse, koşmam ve duymak istemediğin veri merkezi sorunuyla ilgilenmem gerekiyor."

"Tamam." Telefonu kapatıyorum ve boş gözlerle geçen sokaklara bakıyorum.

Kendall'la tekrar buluşmak.

Ne yaparsam yapayım, bu olacak.

Ve bunu dört gözle beklemediğimi söyleyemem.

BÖLÜM 13

Kendall

"DESTINASYON DÜĞÜNÜ MÜ?" Kocaman bir sırtışıla sordum.

"Çok heyecanlanma." Emma elindeki sade suyu masaya bırakıyor. "Burası Florida'da, Fransız Rivierası'nda falan değil."

"Oh." Yer hakkında düşünmüyordum bile ama Marcus'un zenginliği göz önüne alındığında, Fransız Rivierası Amerika'nın bodrumundan çok daha mantıklı geliyor... tabii Emma'nın Florida'da yaşayan büyükanne ve büyükbabasını hesaba katmazsanız. "Ne zaman?"

"Çok yakında," diyor. "Kısa süre için özür dilerim ama-"

"Oh, merak etme. Orada olacağım."

"Harika," diyor Emma. "Şimdi bir şey daha var..."

Garson yemeğimizle geliyor, o da bir an için konuşmayı kesiyor.

"Evet?" Tekrar yalnız kaldığımızda söyledim.

Burnunu tabağından ayırmıyor, ki bunu şüpheli buluyorum. "Düğünde sadece en yakın arkadaşlarımız ve ailemiz olacak."

"Doğru... ve?"

"Marcus'un en yakın arkadaşı Ashton," diyor sonunda bakışlarımla buluşarak. "Yani belli ki o da orada olacak."

Ağzıma tıktırmayı başardığım çok büyük Eggs Benedict parçasıyla neredeyse boğuluyordum. "Törende mi?"

"Ve uçakta," diyor.

"Anlıyorum." Birden lastik gibi tadı gelen yumurtayı çiğniyorum. "Sanırım Marcus da Ashton'la benzer bir konuşma yaptı?"

"Brunch'ta tuhaf davranan Ashton değildi," diyor Emma nazikçe. "Ama evet, ona seni kışkırtmamasını söyledi."

Törende nefes alacaksa beni kızdıracak ama bunu söylemeyeceğim.

"Bak, Ems," diyorum. "Büyük gününüzü mahvetmeyeceğim. Ve eğer provadaki davranışından hoşlanmadıysan, her zaman-"

Emma homurdanıyor. "Prova yapmıyoruz."

Prova yok mu? Düşündüm de, nişan partisi de yapmadılar - bu da beni Ashton'la bir kez daha karşılaşmaktan kurtardı.

"Bekarlığa veda partisine ne dersin?" Ben sorarım.

Emma sırtıyor. "Eğer bir tane olsaydı, Ashton zaten orada olmazdı."

"Yani sen değil misin?"

Başını sallıyor. "Biz sadece evlenmek istiyoruz.

Hızlı ve kolay. Telaş yok."

"Tamam. Ayı uçar sam ne kadar kızarsın?"

Emma'nın gözleri büyür. "Onun arkadaşlığından özel uçmaktan vazgeçecek kadar nefret mi ediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Tierre her zaman özel uçar."

Yine sırtıyor. "Uçuş sırasında sana manikür yaptırmıyor mu?"

"Manikür değil. Sadece tırnaklarını törpülüyorum," diyorum savunmacı bir şekilde. "Evet. Bu onu daha az aşağılayıcı yapar."

"Her zaman ben değilim." Ama çoğu zaman ben. "Eğer aşağılayıcı bir şey istiyorsanız, türbülansa girdiğimizde yeni kızı dans ettiriyor ve o da her sarsıntıyı performansına dahil etmek zorunda kalıyor."

Emma gözlerini deviriyor. "Ne zaman kendi başına yola çıkacaksın?"

"Yakında." Aslında, Tierre'nin pençesinden sonsuza dek kurtulmak bu yılki Yeni Yıl kararımdı, ancak bir türlü odaklanıp kendi tasarımlarım üzerinde çalışamadım - ki tasarımcı olmak istiyorsanız bu önemli bir şey.

"Her neyse," diyor Emma, hassas bir konuya değindiğini fark ederek. "Soruna cevap vereyim: hayır. Bizimle uçmaman benim için sorun değil."

Sırtıma sırası bende. "Muhtemelen tüm bu süre boyunca müstakbel kocana sarılacaksın zaten."

Bu tür durumlarda her zamanki gibi Emma'nın yanakları saçlarının rengine dönüşür.

"FLORIDUH?" TIERRE BURNUNU KIRIŞTIRMAYA ÇALIŞIYOR, AMA HALA En son burun estetiği yüzünden çok şişmiş. "Zorunda mısınız?"

"En iyi arkadaşımın düğünü için." Ve kullanılmamış tatil günleri, yani bu bir tartışma konusu bile olmamalı.

"Neden düğünü Paris'te yapamıyor?" diye sorar.

"Hiçbir fikrim yok."

Teatral bir şekilde iç geçiriyor. "Ne zaman zaman?" Ona söyledim.

"Ama... işte o zaman Fifi'nin veterinerine götürülmesi gerekiyor."

Fifi onun evcil bukalemunudur ve benim Adını Vermeyeceğim Kişi olarak adlandırdığım bir sürüngen uzmanına gitmiştir. "Stajyer onu alsın."

"Fifi o hüzünlü kaltaktan hoşlanmıyor," diyor Bay Patron yüzünü ekşitmeden. "Senin onu götürmene alıştı."

Çenemi tuttum ve bakışlarını karşıladım. "Bu düğünü kaçırمام."

Eğer bu beni kovması anlamına geliyorsa, öyle olsun. Tasarım konusunda Tierre'den öğrenecek fazla bir şeyim yok ve maaşım hiçbir zaman yemek ve elektrik faturalarımdan fazlasını karşılayabilecek noktaya gelmedi.

"Peki," diyor Tierre yüce gönüllülükle. "Florida'ya gidebilirsin. Ama bir köpekbalgı tarafından yenirsen bana ağlayarak gelme."

BÖLÜM 14

Kendall

MY DISTINCTLY NON-PRIVATE flight to Florida'da, çılgılık atan bebeği olan bir kadınla sabuna alerjisi olan bir adamın arasında orta koltukta oturuyorum.

Bu sefalet için Ashton'ı suçluyorum. Eğer o olmasaydı, özel bir uçakta olurdum. Yapılması gereken centilmence şey, onun özel uçakla uçmayı reddetmesi olurdu, tersi değil.

"Günaydın, bayanlar ve baylar. Uçuş görevliniz konuşuyor. Uçağa biniş işlemi tamamlanmıştır."

Evet. Kaçmak için resmen çok geç. Belki kulaklarımı tıkarken nefesimi tutabilirim?

Telefonum çaldı.

"Hey, Ems!" Çantamdan memnuniyetle çıkardıktan sonra haykırıyorum. "Ne oldu? Telefonlarımızı kapatmamızı istemek üzereler."

Nedense bebek ağlamayı kesip bana pis bir bakış attı.

"Oh, uçağa binmişsiniz," diyor Emma. "Güvenliği geçmeden önce seni yakalayabileceğimi umuyordum."

"Neden?"

" göre Ashton bizimle gelmiyor, bu yüzden bize katılmak istersen katılabilirsin."

Saçmalık. "Artık çok geç. Artık beni bırakmayacaklar." "Oh," diyor Emma. "Bu berbat bir şey."

Sinirli bir nefes üflüyorum. "Eğer daha önce bilseydim-" "Yeni ," diyor. "Görünüşe göre Ashton bugün Marcus'a söylemiş."

"Ne göt herif ama."

"Aslında Marcus, Ashton'ın senin iyiliğin için kaçtığını düşünüyor." "Evet, doğru." Bu onu bir centilmen yapardı, ama ben kelimenin anlamını bildiğinden şüpheliyim.

Tabii benden kaçmak istemiyorsa. Bu da onun için ekstra bir pislik olurdu.

"Benim gerek," diyor Emma. "Sonra görüşürüz."

"Evet. Dört gözle bekliyorum."

Telefonu kapatıyorum ve sonraki birkaç nefesi ağzımdan alıyorum - bu kötü bir fikir çünkü şimdi komşumu koklamak yerine onun tadına bakıyorum.

Perişan bir halde oturup uçak havalanırken bulutların altımızda kaybolan toprağı örtmesini izliyorum.

Kaptan emniyet kemeri uyarısını kapatır kapatmaz, pis kokulu adam ayağa fırlar ve tuvalete gider

-Umarım bu yıl ilk kez vücudunun bir kısmını yıkayacaktır.

Bacaklarımı esnetmek için ayağa kalkıyorum ve tuvaleti de kullanmaya karar veriyorum. Ekonomi sınıfındaki tüm tuvaletler dolu, ben de kendimden emin bir şekilde uçağın birinci sınıf bölümüne yürüyorum -diğer bir deyişle gizlice-.

Burada özgüven çok önemli ve tasarım kıyafetler de yardımcı oluyor. Kimse beni durdurmuyor ben yürürken yanından geçiyorum birinci sınıf

Yolcular. Ta ki derin, inanılmaz derecede tanıdık bir erkek sesi "Benimle dalga geçiyor olmalısın" diyene kadar.

Donup kaldım ve başımı sola çevirdim. Yanıldığımı umuyorum ama yanılmıyorum.

A çift . mavi-gri gözler bakar at Ben dışarı .
sinir bozucu derecede yakışıklı bir yüz.

Önündeki masada açık bir dizüstü bilgisayarla oturan Bay Manwhore'un kendisi.

Onun burada ne işi var? Ve onu ilk ben nasıl görmedim?

"Burada mısın?" Sıkılmış dişlerimin arasından idare ediyorum.

Yüz ifadesi de bir o kadar hoşnutsuz. "Açıkçası," diyor ve şimdi orada olduğunu bildiğim için, gözlerini bana dikerken eski para yetiştirme tarzını tamamen görebiliyorum. "Marcus'un bilardo masası olan uçağında da olabilirdim."

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Yani bu doğru. Benden kaçmaya mı çalıştın?"

"Her şey seninle ilgili değil. Gitmedim çünkü yaklaşan düğünü mahvetmeni engellemeenin en kolay yolu bu gibi görünüyordu."

"Ben mi?"

Süpermen , şu anda gözlerimden lazer fırlatıyor olurum.

"O berbat brunch'ı hatırlıyor musun?" diyor. "Ve şu anda nasıl davrandığına bir bak."

Kendime şiddetin yanlış olduğunu hatırlatmalıyım. "Birkaç saatliğine senden nefret etmiyormuş gibi davranabilirim."

"Nefret mi?" Kibirli bir kaşını kaldırıyor. "Bu kadar güçlü duygular beslemeyi gerektirecek ne yaptım sana?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu sadece lafın gelişi. Senden gerçekten nefret edecek kadar seni tanımıyorum ya da önemsemiyorum. Sadece senin tipini küçümsüyorum."

Dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Benim tipim tam olarak nedir?"

"Her zaman ayaklarına kapanan kadınlar tarafından şımartılmış güzel bir oğlan. Ve birinin onun sahte cazibesini görmesine alışık olmayan biri."

Yavaşça alkışlaması alaycılığa boğuluyor. "Çok mu yargılayıcı?" Ben mi, yargılayıcı? "Kızların yarısıyla yatmadığını mı söylüyorsun?"

Manhattan mı?"

Sesim yükseliyor ve diğer yolcuların ağzı açık bize baktığını fark ediyorum.

Gözlerini kısar. "Senin aksine, benim tek gecelik ilişkilerim yok."

Bu apaçık yalan karşısında o kadar şaşırdım ki bir adım geri çekildim

-Ve bir uçuş görevlisine çarptım. Özürlerimi mırıldandıktan sonra ona döndüm. "Şu anda gerçekten ciddi misin?"

"Hanımefendi, lütfen oturun."

Ona doğru döndüm. "Hanımefendi? Ben mi? Genelev işletiyor gibi mi görünüyorum?"

Ashton kıkırdıyor, lanet olsun ona.

Uçuş görevlisi sertleşir. "Eğer oturmazsanız, Hava Polisi'ni çağırmak zorunda kalacağım."

"Tamam. Ben gidiyorum." Ashton'a bir kez daha ters ters bakmak için geri dönüyorum. "Umarım en azından düğünde samimi davranabilirsin."

"Tencere," diyor sinir bozucu bir gülümsemeyle. "Çaydanlıkla tanış."

Aklımdan geçenleri söylersem -daha doğrusu çılgılık atarsam- Hava Mareşali tarafından kelepçeleneceğimden endişelenerek ayağımı sürüyerek uzaklaşıyorum ve

orta koltuğuma oturdum.

O anda, nihayet sessizliğe bürünmüş olan bebek yeniden canlanarak ağlamaya başlıyor. Kokuşmuş komşum koltuğuna geri dönüyor ve önceki kokusuna ek olarak şimdi de uçak tuvaletlerindeki mavi sıvı gibi kokuyor.

Tuvaletlerden bahsetmişken, bir tanesini kullanma şansım olmadı ve şimdi tekrar gitmek çok garip olurdu.

Öfkeyle, inene kadar yüz saat gibi gelen bir süre boyunca acı çekiyorum. Kötü kokulu komşum ayağa kalkar kalkmaz, onu geçip diğer iki valizin arasına sıkışmış gibi görünen el çantamın sapını çekiştiriyorum.

Aniden, uzun, kaslı bir kol yanımdan uzanıyor ve valizimi dikkatlice çıkarıyor.

Beynim ağzıma teşekkür etme komutu veriyor ama sonra yardımcının Ashton olduğunu görüyorum, bu yüzden dudaklarımdan "Teşekkür ederim amına koyayım." cümlesi dökülüyor.

"Ben almayayım," diyor, (boyutuna göre oldukça ağır olan) valizimi hiçbir ağırlığı yokmuş gibi havada tutarak. "Eğer o 'teşekkür ederim' lanetini kabul edersem, yine iz bırakmadan ortadan kaybolacaksın - ve Emma seni düşününde istiyor."

Bavulumu ondan uzaklaştırıyorum ve neredeyse ayağımın üzerine düşüyor. "Bir daha asla eşyalarım dokunma."

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak topuğunun üzerinde döner ve etrafındaki insanları iterek uçağın ön tarafına doğru ilerler.

Bu daha iyi.

Uçaktan iniyorum, sonunda bir tuvalet kullanıyorum ve sonra bir Uber çağırıyorum. Uygulamaya göre aracım havaalanının hemen yanında ve dolayısıyla beş dakika uzaklıkta.

Kaldırım kenarına geldiğimde, yoldan geçen bir limuzin önümde duruyor ve karartılmış camlardan biri açılarak Ashton'ı ortaya çıkarıyor. "Seni bırakmamı ister misin?"

Limuzin yolculuklarına bayılırım ama onun şirketi pahasına değil, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Sessizce oturabiliriz," diyor. "Ya da düğünü mahvetmediğimizden nasıl emin olacağımızı tartışabiliriz."

"Strateji basit: yoluma çıkma," diye . "Yolculuğa gelince, hayır teşekkürler, yolda kendi arabam var."

Çenesi titriyor. ". ." "Hayır."

O iç çeker. "Sen Ciddi bir şekilde olur daha ziyade binmek ile Bir yabancı mı? Yalnız mı?"

"Kesinlikle."

"İyi o zaman." Limuzin uzaklaşırken camı tekrar açıyor.

Beş dakika sonra limuzin geri döner, görünüşe göre terminalin etrafında bir tur atmıştır ve cam tekrar açılır.

"Atla," diyor Ashton sertçe. "Hadi ama. Bu kadar inatçı olmayı bırak."

Ona ters ters baktım. "Arabam bir dakikadan daha az bir mesafede. Seninle gelmemin tek yolu beni zorla o limuzine bindirmen ve inan bana bunu denersen avazım çıktığı kadar bağırırım."

Gözlerini deviriyor. "Sen bilirsin."

Limuzin tekrar uzaklaşır, umarım sonsuza dek gitmiştir.

Otuz saniye sonra, aracım ortaya çıktı - gururla yazan bir etiketle süslenmiş bir kamyonet: "Sürücü nakit taşımaz, sadece cephane taşır."

İçeri giriyorum ve sanırım şoför etiketine sadık kalmak istiyor çünkü ben kemerimi bağlarken kocaman bir tabanca doldurup torpido gözüne atıyor.

"Merak etme," dedi bana. "Bu Betty. Bizi korumak için burada."

Uh-huh. Kendimi çok güvende hissediyorum. Ayrıca, ona ve Betty'ye tekrar rastlama ihtimalime karşı beş yıldızlı bir yorum yazsam iyi olur.

Bir Tesla Y önümüzü kestiğinde sürücü "Seni orospu çocuğu!" diye kükrüyor ve elinin torpido gözüne doğru seğirdiğini görebiliyorum. Neyse ki bu dürtüsünden vazgeçiyor ve sözlerini şöyle bitiriyor: "Umarım karın sikini bulmak için ihtiyaç duyduğu mikroskobu kaybeder!"

Yorum yok. Önümüzdeki bir minivan sinyal vermeden ani bir dönüş yaptığında da yorum yapmıyorum. Şoförümün ona yağdırdığı küfürler daha da yaratıcı ve bir kez daha neredeyse Betty'ye uzanıyor.

Telefonumu çıkarıp arama çubuğuna girdim: "Eğer bir taksi şoförü birini vurursa, bu yolcuyu suça iştirak eden kişi yapar mı?"

Görünüşe göre cevap hayır. Ona yardım etmezsem olmaz. Güzel. Hedefimize varmadan önce birkaç ölümcül olabilecek tartışmadan daha kıl payı kurtulurken bu düşünceyi ön planda tutuyorum: sahil kenarında bir malikane.

"Teşekkürler," diyorum şoföre, kıyafetimle ilgili bir eleştiri yaptığı için Tierre'ye teşekkür ettiğim zamanki kadar ikna edici bir sesle.

Adam anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor ve bagajdan valizimi alıyor.

İçim rahatladı, Betty torpido gözünde kaldı.

BÖLÜM 15

Ashton

Marcus'un kiraladığı malikaneye girip bir oda seçerken **hâlâ KOKUYORUM**. Kendall neden bavullarını taşımama yardım etmeyi ve onu götürmeyi iki kez reddetmişti? Limuzinde ona ne yapacağımı sanıyordu ki?

Ona gezmeyi teklif etmedim ki.

Benden nefret ettiğini bildiğim halde bu, sikime harika bir fikir gibi geliyor. "Tipim" saçmalığı dışında hiçbir sebep yokken.

Bunu düşünmek bile dişlerimi sıkıyor.

Hay sikeyim. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce onu düşünmeyi bırakmalıyım, Marcus'un düğününü o gecedan sonra beni neden terk ettiğı konusunda onunla yüzleşerek mahvetmek gibi

-Ve neden onu hayaletleyen benmişim gibi davrandığını.

Çantalarımı yere bırakıp Randy'yi arıyorum, Sir Ems'e bakması için tuttuğum adam.

Ve evet, ona hâlâ Sör Ems diyorum çünkü bu isim çok yakışıyor. Bu isim, düşünmemeye çalıştığım kişiyle aramızda bir şaka olarak başlamış olsa bile.

Randy, telefonunun kamerasını ekrandaki yüzümü ya da sesimi tanıyan köpeğime doğrultmadan önce bana kısa bir bilgi veriyor. Kuyruğu durmadan sallanıyor.

"Herhangi bir sorunuz var mı?" Ben sorarım.

"Benimle mi konuşuyorsun?" Randy kamerayı ona doğru çevirir.

"Hayır, Sör Ems'in onları bekliyorum. Evet, sen." "O halde, soru yok. Ben hazırım. Keyfini çıkarın tatil."

"Teşekkürler. Onu bir daha göreyim."

Dediğimi yapıyor ve Sör Ems'e bugünü de sayarsak dört gün içinde döneceğimi söylüyorum. "Biri yolculuk için, biri düğün için, biri yakınlarda bir yerleri keşfetmek için ve biri de geri dönmek için."

Sör Ems kuyruğunu onaylayarak sallıyor, umarım bu saymayı öğrendiği ve beni çok fazla özlemeyeceği anlamına gelir.

"Tamam. Hoşça kal Randy. Ona iyi bak."

Telefonu kapattım ve biraz okyanus havasının tadını çıkarmak için balkona çıktım. Ne yazık ki, Kendall hala beynimde. Ve sikimin beyni yerine geçen şeyde.

Dişlerimi sıkıyorum ve kız kardeşimi görüntülü aramak için şezlonga oturuyorum.

"Selam." açarken sırtıyor. "Uçuş nasıl?"

"Çılgınca." Telefonumu küçük masanın üzerine koydum. "Kendall'dan kaçmaya çalışırken tahmin edin kime rastladım?"

"İmkânı yok. Uçakta mıydı?"

"Bunu biliyorsun."

Jordan başını sallıyor. "Bana en başta neden ondan uzak durmaya çalıştığını hatırlatır mısın?"

Çünkü onun yanındayken kendimi kontrol edemiyordum. "Brunch'ta o kadar huysuzdu ki, uçakta da aynı şekilde kavgacı olacağını düşündüm," diyorum. "Ve bu en iyi arkadaşımın düğünü olduğu için, herhangi bir dramanın parçası olmak istemedim. Haklıydım da. Uçakta benden nefret ettiğini söyledi."

Jordan kaşlarını çatıyor. "Öyle mi? Neden?"

"Görünüşe göre, benim 'tipimden' nefret ediyor." Bu da beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor.

Jordan'ın kaşları derinleşir. "Bu ne tip? Sarışın mı? Atletik mi? Harika kardeşim?"

Son söylediğine neredeyse gülümseyecektim. "Sanırım benim bir oyuncu olduğuma karar verdi."

"Ki ."

"Öyleydi. Üniversitedeyken. Ama her erkek öyle değil midir?"

"Değişir. Buna neden karar verdiğini merak ediyorum. Ve eğer böyle düşünüyorsa neden üç yıl önce seninle birlikte oldu?"

Çenemde bir kas kıpırdıyor. "Hiçbir yok."

"Meraklı." Jordan iki parmağıyla çenesini kaşıyor.

"Muhtemelen başından beri onun için tek gecelik bir durumdu," diyorum. "Belki de bunun benim 'tipim' için iyi bir şey olduğunu düşünüyordur - eğer kaşıntın varsa."

"Eww. Ama evet, bu mümkün. Ya da belki yakın zamanda biri onu incitmiştir, çapkın olduğu ortaya çıkan bir adam."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bu ihtimal bile bende o orospu çocuğunun aletini kırma isteği uyandırıyor. Ve taşaklarını ezmek.

"Evet." Jordan'ın gözleri parlıyor. "Ve eğer haklıysam, çözüm basit: Ona öyle biri olmadığını söyle."

"Doğru. Eminim bana inanacaktır."

Jordan burnunu kırıştırıyor. "Evet, sanırım o tipler o tip olmadıklarını söylerlerdi."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sen o tipler hakkında ne bilirsin ki?"

"Oh. Hiçbir şey." O yaralar onu kirpikler masumca. "Hiçbir şey. Hiç. Hiç... Kardeşim."

Telefonum çalıyor.

"Dişi şeytandan bahsetmişken," diyorum. "Marcus beni kapıdaki nöbetçiyle irtibat kurmam için görevlendirdi ve az önce Kendall Bryce adında birinin araziye girdiği haberini aldım."

"Ah," diyor Jordan. "Bu durumda, yeni bir gömlek giymek isteyebilirsiniz."

Bununla birlikte, kapatıyor.

Dişlerimi sıkarak odaya dönüyorum, bavulumu açıyorum ve yeni bir gömlek giyiyorum ama Jordan bir şey söylediği için değil, kesinlikle Kendall için değil.

Sadece tazelenmiş ve yenilenmiş hissetmek istiyorum.

Ve eğer bir esmerle karşılaştığımda daha iyi görünüyorsam - mesela, çantasını merdivenlerden çıkarmasına yardım ettiğimde, çünkü ben lanet bir centilmenim - öyle olsun.

BÖLÜM 16

Kendall

BETTY ve şoför ayrıldığında, bavulumu konağın ön merdivenlerine doğru yuvarlıyorum ve her şeyi içime çekiyorum: dev sütunlar, yirmi metrelik tavanlar ve -sahil kenarında olduğu için- tuzlu havanın kokusu.

"Dur sana yardım edeyim," diyor derin, pürüzsüz ve çok tanıdık bir ses.

Gözlerimi ön kapıdan çıkan ve merdivenlerden inmekte olan Ashton'a dikiyorum. "Sen de mi burada kalıyorsun?"

Hayal mi görüyorum yoksa uçakta olduğundan daha mı seksi görünüyor?

"Herkes öyle." Yanımda durdu ve ben onu durduramadan çantamı aldı. "Bunu bildiğini sanıyordum."

Ona ters ters baktım. "Sen buradaysan, ben yokum."

İfademı görmezden gelerek çantamı saçma bir kolaylıkla merdivenlerden yukarı taşıyor. "Medeni olmak konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Peşinden koşuyorum ve o yere bırakır bırakmaz bavulumun sapını tutuyorum. "Ve olacağım. Düğünde. Yarın."

Bavulumu merdivenlere doğru yuvarlamaya başladığımda sinirli bir nefes verdi. "Benimkinden en uzak odayı alabilirsin."

Ben cevap veremedim Janie -benim ve Emma'nın üniversitedeki üçüncü silahşörü- dışarı fırlıyor ve beni gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu söylüyor.

Lanet olsun. Şimdi kaçamam. Janie, Bay Yalaka olarak adlandırdığım şimdiki erkek arkadaşıyla çıkmaya başladığından beri iki şey büyük ölçüde değişti: görünüşü ve ne sıklıkta takıldığımız. Ashton'la olan sorunumu açıklamadan çekip gidersem, bunun kendisine hakaret olduğunu düşünecek.

Bu yüzden Ashton'ın bakışlarını görmezden gelerek bavulumu malikânenin derinliklerine götürüyorum, Janie koşturuyor ve bana erkek arkadaşıyla birlikte Marcus'un uçağıyla nasıl uçtuklarını ve tabii ki çok eğlendiklerini anlatıyor.

"Bir saniye," diyorum Janie'ye, nereye gittiğimi bilmediğimi fark edince duruyorum. Sahte bir gülümsemeyle arkamı dönüp girişte duran ve kesik gözlerle bizi izleyen Ashton'a bakıyorum. "Hangi odayı almalıyım?"

Hangisi onunkinden en uzak?

Güney kanadını işaret ediyor. "Soldaki üçüncü kapı. Buyurun."

Ve ben cevap veremedim, girişin karşısındaki koridorda kayboldu.

"Bu da neydi şimdi?" Janie soruyor. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır." Eğer bunu Emma'ya açıklamadıysam, kesinlikle Janie ile paylaşacağım.

"Sanırım senden hoşlandı," diyor. "Sanki yenilebilir bir şeymişsin gibi sana bakıyordu."

Aklıma birlikte geçirdiğimiz gece boyunca beni yediği zamanlar geliyor ve ensemde istenmeyen bir kızarıklık oluşuyor. Rahatsızlığımı örtmek için ofluyorum. "Göğüsleri olan her şeye böyle baktığına eminim."

Janie homurdanıyor. "Bana öyle bakmadı ve benim de göğüslerim var."

Öyle ve söyleyebileceğim kadarıyla hala doğallar, ancak muhtemelen yakında bir göğüs işi yaptıracak.

Janie'ye "Bayan Doğal" derdim çünkü kimyasallardan, kokulardan ve boyalardan titizlikle kaçınırdı. Şimdi ise Bay Suck-Up'ın etkisiyle Tierre'nin çekimlerinden fırlamış gibi görünüyor. Eski halini hatırlatan tek şey parfüm kullanmamasıdır ama bu da Bay Suck-Up'ın memnun etmek için can attığı Marcus'u yatıştırmak içindir. "Bu akşamki ve yarınki yemeğin

Resepsiyon Michelin yıldızlı bir şef tarafından mı hazırlanacak?" diye soruyor.

"Hayır." Ve benim tanıdığım Janie Michelin yıldızları gibi şeyleri asla umursamazdı; onun asıl endişesi malzemelerin GDO'suz olup olmadığı olurdu.

"Hangisi olduğunu merak ediyorum," diye düşünüyor. "Landon bunun Gordon Ramsay'in öğrencilerinden biri, hatta belki de adamın kendisi olduğunu düşünüyor."

Doğru. Landon erkek arkadaşının gerçek adı. "Dinle Janie, uçuştan sonra çok yorgunum. Sonra konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diye cıvıldıyor. "Yemekte görüşürüz."

Olabilir. Emma ve Marcus orada değilse, ben de olmayacağım.

Muhteşem bir okyanus manzarasına sahip olan ve Manhattan'daki dairemde daha büyük olan odamı talep ediyorum.

Dalgaların altın sarısı kumlara vuruşunu izlerken, akşam yemeğini öğrenmek için Emma'yı arıyorum. Meğer Marcus'la birlikte büyükanne ve büyükbabasını ziyarete gitmişler ve geç saatlere kadar malikâneye gelemeyeceklermiş.

Bu her şeyi çözer. Yemek siparişi vereceğim. Ama önce, düğün sonrası için uygun bir tatil etkinliği planlamam gerekiyor - çünkü Bay Patron'a kutlamaların dört gün süreceğini söyledim, çünkü uzun zamandır gerçek bir tatil yapmadım.

Asıl soru şu: Boş zamanlarımda ne yapıyorum?

Şubat ayındayız, dolayısıyla önümüzdeki birkaç gün için tahmin edilen sıcak hava dalgasına rağmen okyanus benim için çok soğuk olacak. Tema parklarını da sevmiyorum, özellikle de tahmin edildiği gibi hava 80'lerin üstünde olacaksa. Yine de doğayla ilgili, Florida'ya özgü bir şeyler güzel olabilir.

Sonunda Swamp Sparkle Safari'de karar kıldım, kulağa harika gelen bir gece hava botu turu. Söylediklerine göre, tur sahibi sizi sadece kendisinin bildiği uzak bir bataklık bölgesine götürüyor ve burada biyoluminesans deneyimi yaşayıp kaplumbağalarla oynayan timsahlarla ve kurbağa serenadına eşlik eden bir ateş böceği ışık gösterisiyle karşılaşıyorsunuz.

Aradığımda telefonu açan sahibi Bubba'ya "Ben satıldım," diyorum. "Yarıdan sonraki gün için yer ayırtın."

"Buna pişman olmayacaksın," diyor büyüleyici bir Güneyli aksanıyla. "Kalacağın kulübe yeni yenilendi."

"Teşekkürler. Yakında görüşürüz."

Bunu planladığım için memnunum. Tatil için umutsuz bile, Ashton'a karşı medeni olmanın zor işinden sonra rahatlamaya ihtiyacım olacak.

Tatil planları ayarlandı, Meksika yemeği sipariş ettim ve ben evde yokken Tierre'den gelen sayısız e-posta ve mesajla uğraştım.

Gelen kutum mutlu bir şekilde boşaldığında, Adobe Illustrator'ı açıyorum ve Tinkerbelle ile Tierre arasında bir melez gibi hayal ettiğim tasarım ilham perisinden bir ziyaret umarak ekrana bakıyorum.

Bir fikrin eşliğindeymişim gibi hissediyorum, ama sonra kapı zilin sesi düşüncelerimi bölüyor ve ilham kayboluyor. Sinirlenerek kalkıyorum ve yemeğimi almak için ön kapıya gidiyorum.

Teslimatçı "İşte siparişleriniz," dedi ve bana biri diğerinden daha ağır iki torba verdi.

"Emirler, çoğul olarak mı?"

"Bunlardan biri ," diyor Ashton arkamdan. "Karides tacolu olan."

"İyi seçim." Adam iki çantadan daha ağır olanını işaret ediyor. "Bu o olmalı."

Lanet olsun. Şimdi karidesli taco istiyorum. Benimkiler ızgara biftek ve domuz eti.

"Neden paket siparişi veriyorsun?" Teslimatçı gider gitmez talep ediyorum.

"Çünkü arkadaşın Janie ile yemek yemek isteyeceğini düşündüm."

Ondan kaçtığım için bunun ikiyüzlüce olabileceğini biliyorum, ama onun benden kaçtığı fikri beni sinirlendiriyor.

"Peki. Sanırım ben de Janie ve diğerlerine katılacağım."

"Devam et," diyor çileden çıkaran bir yüce gönüllülükle.
"O masada sadece iki kişiyi tanıyorum, Geoffrey ve Jarrod ve ikisiyle de o kadar yakın değilim."

İsimler tanıdık geliyor.

Doğru ya, bunlardan biri Marcus'un CIO'su, diğeri de uşağı; hangisi olduğundan emin değilim.

"İyi eğlenceler," diyor ve arkasını dönüp gidiyor.

Yemek odasını buluyorum ve tacolarımı masadaki yiyecek yığınınına ekliyorum.

Tierre'nin aksine, ben büyüye ya da nazara inanmıyorum ama , Ashton'ın "iyi eğlenceler" sözünün bu yemeği lanetlediğinden emin olurdum çünkü Bay Suck-Up'ın bize çalıştığı yatırım bankası Goldman Sachs hakkında bitmek bilmeyen hikayeler anlattığı sıkıcı, garip ve bıktırıcı bir yemek oldu.

İşin iyi tarafı, hikayeler beni o kadar uyuşturuyor ki odama gider gitmez uykuya dalıyorum.

Ne yazık ki, lanet devam ediyor.

Hepsi de Ashton'ı içeren çeşitli ıslak rüyalar tarafından bombardımana tutuluyorum.

BÖLÜM 17

Kendall

Tam Ashton'ın boynunu azgın bir Nosferatu gibi emerken kapıdaki bir tıkırtı beni uyandırıyor.

Marcus'un gelin tarafı için bir makyaj sanatçısı tuttuğu ortaya çıktı. Kadın çok iyi, New York'taki çekimlerimizdeki profesyoneller kadar yetenekli. Ve düşünceli biri. Bana kahvaltı getirdi ve tırnaklarım üzerinde çalışırken yememi sağladı.

Yeni hazırlanmış ve süslenmiş olarak odamdan çıkıyorum ve dışarıya yöneliyorum, Marcus'un bizim için iki limuzin sipariş ettiğini görünce rahatlıyorum, oysa kolayca bir limuzine sığabilirdik.

"Günaydın," diyor Janie.

"Günaydın," diyorum ve ona hızlıca bir göz atıyorum. Nedime elbisesini çok güzel yapmış, bunu ona söylediğimde yüzünde parlak bir gülümseme belirliyor.

"Ashton'ın hangi arabaya bindiğini biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Az önce şuna bindi," diyor ve en uzaktaki limuzini işaret ediyor. "Devam et. Hâlâ yer var."

"Peki ya sen?" Ben soruyorum. "Hangisini alacaksın?"

Yakındaki limuzini işaret ediyor. "Landon Jarrod'la biraz daha konuşmak istiyor."

"Ah. Anlıyorum." Seçeneklerim Ashton ya da Bay Suck- Up gibi görünüyor. "Ben de sizinle geliyorum, böylece sen ve ben araya kapatabiliriz."

Bunu başıyla onaylıyor ama dün akşamki yemekte olduğu gibi, erkek arkadaşı yolculuk boyunca Jarrod'a iş fikirlerini anlattığı için sohbet etme şansımız olmuyor.

Limuzinden inip çevremizi inceliyorum: sert, gri-mavi bir okyanusun önünde altın sarısı kumlu bir plaj ve yüksek dalgaları cesurca yakalayan birkaç sörfçü. Bir tahta kaldırım her iki yönde de göz alabildiğine uzanıyor ve mutlu plaj müdavimleri sıcak havanın tadını çıkararak eğleniyorlar.

"İşte orada olacak." Janie her şeyin ortasındaki iskeleyi işaret ediyor.

Gideceğimiz yere giden kırmızı halıya ve iskelenin çiçek ve balonlarla süslenmiş olmasına bakarak bunu tahmin etmiştim.

"Her şeyin çok basit olacağını düşünmüştüm," diyorum.

"Ve öyle, basit... bir milyarder için," diyor.

Haklı. İskelenin her boş santimini kaplayan kırmızı ve beyaz güller muhtemelen benim bir yılda kazandığımdan daha pahalıya mal oldu, ancak çiçekler altın kaplama değil, bu da Marcus'un kesinlikle kısıtlı olduğunu gösteriyor.

"Kedi maması kavanozları da neyin nesi?" Janie soruyor.

Hah. Haklıymış. Her balonun altında bir kutu kedi maması var, hepsi farklı marka.

Sırıtiyorum. "Marcus'un Emma'ya gönderdiği ilk hediye bir gönderme; çiçekler ve kedi maması."

Eklemediğim şey ise, Janie ortadan kaybolmasaydı ve sadece erkek arkadaşının entrikaları sayesinde yeniden ortaya çıkmasaydı bunu bilecekti.

Hayır. Bugün negatif olmayacağım. Ems'in düğün gününde olmaz.

O kadar aziz olacağım ki Ashton'a karşı nazik bile olabilirim... Ya da nazik olmasam bile çatışmadan kaçınma konusunda çok iyi olabilirim.

Ve... şeytandan bahsediyorum. Onu gördüm, ısmarlama bir smokin giyiyordu.

Vay anasını. Ashton'ın imzası niteliğindeki V şeklinin etkisi bin kat artıyor ve her kıvrımından ve yakasından eski paranın havası, hükmedici bir kibir dökülüyor. Takım elbisenin yaydığı özgüvenden bahsetmiş miydim? Ondan lanet bir hale gibi yayılıyor.

Bekle. Ne yapıyorum ben? Erkek fahişeyi görmezden gelmem gerekiyor, onu lezzetli bir lokma gibi süzmem değil.

Yine de beni fark ettiğinde gözleri baştan çıkarıcı bir şekilde kararıyor ve elimde olmadan dudaklarımı yalıyorum - bu hareket o pisliğin sırtmasına neden oluyor, sanki üzerimde yarattığı etkinin farkındaymış gibi.

"Güzel elbise," diye mırıldanıyor bize yaklaşırken. Janie sesli bir şekilde yutkunuyor. "Benimle mi konuşuyorsun?"

"Elbette," diyor, güçlü cazibesini ona çevirerek. "Başka kim olabilir?"

Janie kızardı.

Zavallı kız. Smokinli Ashton, aynı elbiseyi giydiğimizi unutacak kadar beynini karıştırmış.

Onun acısını anlıyorum ve keşke daha sağlam bir iç çamaşırı giyseydim diyorum.

Sikeyim.

Düğün.

Buna odaklanmalıyım.

Marcus ve Emma'nın burada olmaması dışında. Ne de rahip. -Tabii Marcus'un nikahı kıymak için bir Ayn Rand taklitçisi ya da Hazine Bakanı değil de birini kullanmak istediğini varsayarsak.

Oh, biliyorum. Belki de tasarım projemi düşünmeliyim. Bu Ashton'a bakışlarımı durdurur mu?

Denemeye değer, ancak projemin detayları söz konusu olduğunda hala biraz boşum.

Belki de bir smokin tasarlamalıyım? Kadınlar için mi?

Hayır. Kaçınmaya çalıştığım şeye çok yakın.

Gelinlik mi?

Hmm. Bu aslında kötü bir fikir değil. Tierre bunu birkaç ünlü için yaptı ve-

"Herkes merhaba," diyor elinde dev bir fotoğraf makinesi tutan güzel ve fazlasıyla neşeli bir kadın. "Benim adım Gala ve bu evlilik jübilesinin sunucusu ve fotoğrafçısıyım."

"Merhaba Gala," diyor Ashton o derin, erimiş sesiyle.

"Merhaba," diye cevap veriyor Gala nefes nefese. İfadesine bakılırsa, beyinde bir şeylerin kısa devre açık. Ya da yumurtalıklarında.

"Bizi nerede istiyorsun?" Ashton sorar.

Şaşkınlığını üzerinden atan Gala tüm sağdıçlara birlikte poz verdiriyor, sonra nedimelere ve sonra da geldiğinden beri korktuğum şeye sıra geliyor: toplu fotoğraf.

"Seni orada istiyorum." Gala beni Ashton'ın kasıklarına doğru tuttu.

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

Ashton'ın gözleri çakmak çakmak oluyor ama yorum yapmıyor. "Neden olmasın?" Gala sorar. "Siz bir çift değil misiniz?"

Ona bakakaldım. "Ne? Hayır! Bu fikre nereden kapıldın?"

Omuz silkiyor. "Benim kadar uzun süre düğün çekimi yaptığınızda, bu tür şeylere karşı bir hüner geliştiriyorsunuz."

"Ama değiliz," diye .

"Yine de birlikte durabilir misiniz?" Kirpiklerini yalvarırcasına Ashton'a fırlatıyor. "Böylece resim daha dengeli görünür."

Ashton nefesinin altından bir şeyler mırıldanarak yanıma geliyor ve kendimi Jüpiter'in yıkıcı çekimine kapılmış bir uzay cismi gibi hissetmeme neden oluyor. Avuçlarım terliyor ve kalbim sanki kalp krizi geçiriyormuşum gibi göğsümde pıt pıt atıyor.

"Hayır. İşte." Gala beni omuzlarımdan tutup Ashton'ın içine doğru itti.

Vay anasını. Kıçımda bir ereksiyon var.

Ne. Ne? Sikeyim mi? Ashton sadece ereksiyonla mı dolaşıyor? Yoksa gerçekten kalp krizi geçirtmek için mi filizlendirdi?

"'Evlilik' de," diye ciyaklıyor Gala.

Herkes yapar ama yakınlığı sayesinde Ashton'ın sesi kulağımda bir mırıltı gibi... ve meme uçlarımda yankılanıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Gala. "Sanırım anladım."

Tanrıya şükür. Ashton'ın sikinin menzilinden sıçıyorum ve beni kovalama ihtimaline karşı iskelede birkaç adım atıyorum.

Şu anda gerçekten kalp krizi geçirmek istemiyorum. Ya da orgazm.

"Herkes merhaba," diyor rahip gibi giyinmiş yeni gelen biri. "Gelin ve damat birazdan burada olacaklar, lütfen yerlerinizi alın."

Biraz kafa karışıklığından sonra, nerede durmamız gerektiği söylendi ve geriye dönüp baktığımızda oldukça açıktı: nedimeler bir tarafta, sağdıçlar diğer tarafta.

Canlı bir grup ortaya çıkıyor, görünüşe göre hiçbir yerde yok ve klasik müzik çalmaya başlıyor, kısa sürede Travie McCoy'un "Billionaire" melodisi olduğunu anlıyorum.

Bir kahkaha attım. Belli ki bu Emma'nın şaka anlayışı. Sonra Ashton'ın sırtıttığını görüyorum, bu da keyfimi kaçırıyor.

Tahmin edilebileceği gibi, şarkıya bakılırsa, Marcus koridorda yürüyor ve rahibin önünde duruyor - yanında Emma'nın büyükannesi var, o kadar sevimli ki gözlerim buğulandı.

Grup sorunsuz bir şekilde geleneksel "Here Comes the Bride" şarkısına geçiş yapıyor.

Emma, kıvrımlarını düzleştiren ve soluk tenini parlatan muhteşem Vera Wang fildişi dantel karışımıyla görünürken herkes iskelenin dibine bakıyor. Muhteşem bir kabarıklıkla şekillendirilmiş saçları, üzerinde parlayan güneş ışığıyla özellikle ışıltılı görünüyor. Büyükbabası, yıpranmış yüzünde gururlu bir gülümsemeyle ona koridorda eşlik ediyor.

Lanet olsun. Yanımda biraz su getirmeliydim. Gözlerimin akması ve daha önce Ashton'ın yanında olduğum için külotumdaki nem yüzünden susuz kalma riskiyle karşı karşıyayım.

Rahip "Sevgililer," der ve büyüleyici törene devam eder; törenin en önemli sahnesi Emma'nın kedilerinden birinin tasmaıyla koridorda yürümesidir.

Marcus'un uşığı. İlk başta nedenini anlayamadım ama sonra kedinin sırtına ilıştırılmış küçük yastığı fark ettim.

Tüylü tüy yumağı yüzük taşıyıcısı.

Aslında hayır. Törenin en önemli anı Emma ve Marcus'un yeminlerini okudukları andı; çünkü yeminler içten ve dokunaklıydı ve susuz kalmama daha da katkıda bulunuyordu.

"-ve şimdi sizi karı koca ilan ediyorum," diye bitiriyor rahip. Marcus'a gülümseyerek, "Gelini öpebilirsin," diye ekler.

Vay canına. Marcus'un arkadaşşıma verdiği öpücük, başka koşullar altında herkesin "odana git" diyeceğı türden. O kadar tutkulu ve sahiplenici ki kendimi röntgenci gibi hissediyorum.

Yüzüm kızarıyor, bakışlarımı başka yöne çeviriyorum ama bakışlarım Ashton'ın dudaklarına takılıyor.

Kahretsin.

Yakalamak Ben bakıyor at Onu, Ashton kemerler sorgulayıcı bir kaş.

Orta parmağımla alnımdaki bir ter damlasını siliyormuş gibi yapıyorum.

Yavaşça başını sallar ve "Çok olgunca" der.

Ben bir yanıt veremedim, yeni evliler nihayet kavurucu öpüşmelerinden ayrılıyor ve herkes alkışlıyor.

"Daha fazla fotoğraf zamanı!" Gala bağırıyor ve bizi sahile götürmeye devam ediyor, ben de bir şekilde Ashton'ın sikinden uzak durmayı başarıyorum.

"Kokteyl saati ve resepsiyon malikanede olacak," diyor Gala, milyonlarla işi bittiğinde.

Resimler.

Oraya giderken Ashton'ın binmediği limuzine biniyorum ve kokteyl saatinde çok fazla içmekten kaçınıyorum çünkü sarhoş olursam medeni kalabileceğimden emin değilim... ya da bacaklarımı kapalı tutabileceğimden.

Resepsiyonda, koltuklarımızı seçmemize izin verildiğini öğrendiğim için mutluyum, bu yüzden Ashton'dan çok uzakta oturuyorum, bu da şahane ilk yemeğin tadını çıkarmama yardımcı oluyor.

"Lütfen beni dinler misiniz," diyor Gala mikrofona. "Öncelikle grubunuza merhaba deyin: The Wedding Smashers."

Söz konusu grup The Black-Eyed Peas'in "I Gotta Feeling" şarkısını çalmaya başlar, ancak şarkının ortasında Gala şarkı söylemek yerine, "Ve şimdi, karı koca olarak ilk kez: Bay ve Bayan Carelli."

Müziğin sesi yükselir ve Emma ile Marcus görkemli girişlerini yaparlar. Emma'nın saçlarının biraz kıvrıcık olması ve Marcus'un kravatının eğri büğrü olması nedeniyle, evliliklerini çoktan tamamlamış gibi görünüyorlar.

İlk dansları başlıyor ve eğer öpüşmelerinin kavurucu olduğunu düşündüysem, birlikte sallanma şekilleri şimdiye kadar gördüğüm toplum içinde sekse en yakın şey.

Aslında, daha sonra hızlı bir seks için gizlice dışarı çıkmak yerine masalarına oturmaya gittiklerinde şok oldum.

Bir sonraki yemek geldikten kısa bir süre sonra, Emma'nın büyükbabası ve büyükannesi yeni evlileri kutlamak güzel ve dokunaklı bir konuşma yapıyor ve ben de su geçirmez maskara sürdüğüm için yukarıdaki makyaj tanrılarına şükrediyorum. Daha sonra Gala herkesin dans pistine gitmesini istiyor.

Hayır. Yapmıyorum.

Diğer herkes dansa gider; Ashton hariç, o da yerinde kalmıştır.

"Bu olmaz," diyor Gala. "İkiniz de oraya gitmelisiniz."

Yavaş bir şarkı çalmaya başladığında başımı sallıyorum.

"Lütfen, Kendall." Emma'nın büyükannesi dirseğimde belirip kirpiklerini bana doğru kırptıştırıyor. "Sadece bu dans mı? Emma herkesin iyi vakit geçirmesini istiyor."

"Büyükanne, yok!" Emma dans pistinden sesleniyor.

Kahretsin. Herkes gelin ve damat yerine bana ve Ashton'a bakıyor. Bu tam da olmasını istemediğim şeydi. Ashton da aynı dalga boyunda olmalı çünkü metanetle kalkıp benim masama doğru ilerliyor.

"Dans etmek ister misin?" diye sorarak elini bana uzatıyor. Şu anda başka bir seçeneğim yok, değil mi?

Dişlerimi sıkarak elimi onunkine koyuyorum ve beni dans pistine götürürken kolumdaki kıvılcımları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Hedefimize ulaştığımızda beni kendine çekiyor ve klasik yavaş dans pozisyonuna geldiğimizde ciğerlerimden hava fışkırıyor: sol eli sağ elimi tutuyor, diğer eli kürek kemiklerimin hemen altındaki çıplak tende ve son olarak ereksiyonu göbeğime dayanıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum.

Eğiliyor ve dudakları kulağıma değerken fısıldıyor: "Bu yavaş bir dans. Seni geleneksel bir tarzda tutuyorum. Başka ne yapmamı bekliyordun ki?"

"Ondan kurtulma nezaketini göstermeni beklerdim," diye fısıldıyorum, bakışlarımı rahatsız edici uzantıya yöneltirken sesimi daha da alçak tutuyorum.

"Özür dilerim, moda tutkunu. Ne zaman etrafta olsanız, bunun üzerinde çok az kontrolüm oluyor."

Bu bir iltifat, değil mi? Tıpkı yakınlığının meme uçlarımı dikleştirdiğini söylemem gibi.

Hayır. Sardalya, turşu ve baharatlı mayonezle doldurulmuş bir düğün pastası gibi seksi olmayan şeyler düşünmeliyim. Ya da spagetti soslu bir kase solucan. Ya da dişlerinde ıspanak olan zombilerle dolu bir oda.

Hayır. İşe yaramıyor. Müzik eşliğinde sallandıkça, Ashton'ın omuzlarındaki smokini çıkarıp-

Yavaş şarkı duruyor. Ashton beni nazıkçe bırakıyor ve geri çekiliyor, ifadesi okunmuyor.

Lanet olsun ona ve lanet olsun bu aptal dansa. Şimdi onun dokunuşunu özlüyorum ve bu delilik.

"Teşekkür ederim, şimdi yerime geçiyorum," diyorum Ashton'ın ve daha da önemlisi Emma ile büyükannesinin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Açlıktan ölüyorum."

Ashton alaycı bir şekilde başını sallar. "Anlıyorum. Ben de çok açım."

Burun deliklerim alevlendi, topuklarımın üzerinde döndüm ve bağırmadığım ya da başka bir şekilde olay yaratmadığım için çok gururlu hissederek koltuğuma geri döndüm.

Sorun şu ki, gecenin geri kalanının tadını çıkarmak için hala çok heyecanlıyım. Şefin üzerimizde asılı duran avizeye benzetmek için yaptığı düğün pastasının tadına bile doğru düzgün bakamıyorum. Tek yapabildiğim Ashton'a gizlice bakıp lanet okumak.

İyi görünömlü -tamam, bunu muhteşem yap- bir pisliğe karşı bu kadar duyarlı olduğum için kendimi.

"Pekâlâ, bayanlar ve baylar," diyor Gala pasta dağıtıldıktan sonra. "Yeni evliler evlilik hayatlarına başlamak için sabırsızlanıyorlar, bu yüzden yatak odalarına gidiyorlar."

Emma kıpkırmızı kızarır, Marcus sırtır ve herkes uygunsuz şakalar yapar, Emma'nın büyükanne ve büyükbabası bile.

Mutlu çift koridordan ana süite doğru ilerlerken, orkestra Tierre'nin en sevdiği AC/DC şarkılarından birini çalmaya başlar: "You Shook Me All Night Long".

BÖLÜM 18

Ashton

Yeni evliler ayrıldıktan sonra resepsiyon sona erer. Emma'nın büyükanne ve büyükbabası ayrılıyor, ardından birkaç genç konuk geliyor. Burada, konakta kaldığım için odama gitmek için acele etmiyorum. Bunun yerine, avize pastasının lambasını çiğniyorum ve önemli bir soruyu düşünüyorum: Ereksiyon hapi reklamları neden ereksiyon dört saatten uzun sürerse acile söylüyor? Umarım bu direktif sadece ereksiyon hapi aldıktan sonra geçerlidir. Çünkü Kendall'ın yanımdayken -ki bugün dört saatten fazla bir süredir buradayım- neredeyse her zaman sertleşiyorum, bu yüzden aletime kalıcı bir zarar veriyorsam, bunu bilmek güzel olurdu.

Kendall'dan bahsetmişken, yerinden kalktı, bir grup insanla vedalaştı, beni görmezden geldi ve dışarı çıktı, kalçaları bir yandan diğer yana sallanıyor, aletime daha da fazla kan gönderiyor.

Sikeyim. Ben. Neden benden nefret etmeyi kafasına koymuş bir kadına karşı böyle bir tepki veriyorum? Bu bir çeşit fetiş mi?

Tam tedbiri elden bırakıp onu takip etmek üzereyken, yumuşak bir kadın sesinin "Merhaba" dediğini duyuyorum ve beynim gerçekliğe geri dönüyor.

Dönüyorum ve fotoğrafçı/MC olduğunu görüyorum ama elinde kamera ya da mikrofon yok.

"Hey." Kendall'ın neden olduğu ereksiyonumu gizlemek için sandalyemi masanın altına doğru itiyorum. "Ne var ne yok?"

Lanet olsun. Her şey düşünüldüğünde kötü bir kelime seçimi. Kadın gülümsüyor. "Sen Ashton'sın, değil mi?"

Başımı salladım. "Ve sen Gala mısın?"

"Evet." Gözleri sevinçle parlıyor. "Bu benim..." Beklentiyle bana bakıyor.

"Etkinliğe ev sahipliği yaparak harika bir iş çıkardınız," diyorum. "Ve o fotoğraflar için sabırsızlanıyorum." Özellikle de Kendall'ın poposunun kasıklarımın üzerinde olduğu fotoğrafı.

Gala güzel bir baykuş gibi hızla göz kırpmıyor. "Size birkaç dakika içinde mesaimin biteceğini söylemek için geldim..."

"Oh. Bu harika." Bana teklif mi ediyor? Birkaç saat önce Kendall'la aramızda bir elektrik olduğunu söylememiş miydi? Yoksa ilgisini çeken bu muydu?

"Evet. Yani..." Parlak dudaklarını nemlendiriyor. "Daha sonra konuşmak ister misin diye merak ediyordum..."

Lanet olsun. Sikişmek istiyor. Artık bundan eminim. Ve o harika görünümlü bir kadın, bu yüzden sertleşme sorunu olan sıcak kanlı bir erkek olduğumu düşünürsek, sevinçten zıplamalıyım.

"Aslında birkaç dakika içinde kız arkadaşımı aramam gerekiyor" dediğimde üçümüzü de -Gala, kendim ve sikimi- şaşırtıyorum.

Gala'nın yüzünü buruşturmasına bakılırsa, pek de ince davranmadım. Ama hayali kız arkadaşımı neden yanımda getirmediğimi sorgulamıyor ve genel olarak çabuk toparlanıyor.

Elime bir kartvizit tutuşturarak, "Al bunu. Eğer kız arkadaşınızla evlenmeye karar vererseniz, düğününüze ev sahipliği yapmak isterim."

"Bunu aklımda tutacağım. Teşekkür ederim."

Bir adım geri çekildi. "Biraz daha ağ kuracağım. Bu arada ben de öyle yapıyordum."

"Elbette. İyi şanslar."

Jarro'da doğru yöneliyor ve sikim neden böyle bir fırsatı geri çevirdiğimi bilmek istiyor. Yani, ikimiz de biliyoruz ki bu gece ya Gala ya da benim elimdi.

-Yoksa uyuyamayacağım. Ve sikim elimden çok sıkıldı çünkü son üç yıldır bildiği tek şey bu.

Ve hayır. Kadın arkadaş eksikliğinin Kendall'la ve birlikte geçirdiğimiz unutulmaz geceyle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece işimle meşguldüm ve doğru kadınla tanışamadım.

Müzik durdu. Gala, kendisinin ve grubun geceyi bitirdiğini ve açık barın da bittiğini ama herkesin istediği kadar takılabileceğini duyurdu.

Balo salonunda kalanlarla vedalaştıktan sonra odama gidiyorum. Üst üste ikinci gecedir aklımın bir köşesinde Kendall'ın aynı çatı altında uyuduğu düşüncesi var. Sadece birkaç adım ötemde çıplak (en azından benim fantezimde), uzun bacakları-

Hayal kırıklığı içinde inleyerek banyoya giriyorum ve öfkeyle sikimi yumrukluyorum.

Şurada. Belki şimdi biraz uyuyabilirim.

GÜNEŞ DOĞMAYA BAŞLARKEN UYANIYORUM. HAVAYA RAĞMEN erken saatte, kendimi uyanık hissediyorum.

Harika. İş toplantıları ve müşteri seanslarının olmadığı nadir bir günde uyuma şansım gitti.

Oh, neyse. Bir çift boxer giyip balkona çıkıyorum ve güneşin doğuşunu izleyip vücut ağırlığı egzersizi yapıyorum, ardından biraz yoga ve sıcak bir duş alıyorum.

Tamam, belki de erken kalkmak o kadar da kötü değildi. Güneş tamamen doğduktan sonra giyiniyorum ve kahvaltı için buzdolabını karıştırmak üzere mutfığa gidiyorum. Sonra odama dönüp Kendall'ın sosyal medyasını takip ediyorum - çünkü Sun Tzu'nun da dediği gibi, "Düşmanını tanı."

Sonunda, yaptığım şeyin ne kadar çılgınca olduğunu fark ediyorum, bu yüzden yapacak başka bir şey düşünmeye çalışıyorum, onunla karşılaşma olasılığımın düşük olduğu bir şey.

Plaj dışarıda çünkü muhtemelen çoğu insan orada olacak.

Belki bir jet ski turu?

Hayır. Eğer onunla orada karşılaşırsam, bikini giyiyor olacak ve bu da çılgınlık demek.

Ama su aktivitesi fikrini sevdim. Belki teknede bir şeyler? Ve belki biraz vahşi yaşam görebileceğim bir yer?

Bir kazanan bulana kadar biraz araştırma yaptım: Swamp Sparkle Safari.

İşte bu kadar. Bataklık bir modacının olmak isteyeceği son yerdir, ama bana göre bu, günü geçirmek için mükemmel bir yol gibi görünüyor.

Başka bir hayatta olsaydım, hayatta kalma uzmanı olmaktan, güneş ışınlarını bir su şişesine odaklayarak ateş yakmaktan ve kızarmış sincaplarla yaşamaktan keyif alabilirdim.

Tur için rezervasyon yaptırdım ve sahibi Bubba bana iki "imrenilen" noktadan sonuncusunu aldığımı söyledi.

TUR İÇİN GELDİĞİMDE BENİ KARŞILAYAN BUBBA,
Bana Karayip Korsanları'ndaki Kaptan Jack Sparrow'un bataklıkta yaşayan versiyonunu hatırlatıyor, turuncu saçlarına örülmüş timsah dişleri, kamuflaj kıyafetleri ve bir ineği kazığa oturtacak kadar büyük bir boğa kafatası kemer tokasıyla.

"Annen ve baban nasıl?" Bubba benimle iyice bir tokalaştıktan sonra soruyor.

"İyi mi?" Yakındaki iki tekneye bakıyorum. "Sende durumlar nasıl?"

"Bugün güzel bir gün olacak," diyor Bubba. "Bugün sevgilime karım olmasını teklif edeceğim." Swamp Sparkle Safari'nin ofisi olarak kullanılan kulübeyi işaret ediyor. "Sadece sana evraklarını verirken ona söyleme."

O anda kulübeden elinde bir kağıt parçasıyla bir kadın çıkar. Bubba'nın kıyafetiyle aynı kamuflaj malzemesinden yapılmış bir elbise giyiyor ve yüzü bir arıcı maskesiyle gizlenmiş. Sivrisinekleri caydırmak için olabilir mi?

"İyi günler dostum," diyor Avustralya aksanıyla. "Benim adım Alligator Dottie. Aklınızı başınızdan alacak turlar düzenlemek benim işim." Elime bir kâğıt tutuşturdu. "Ama önce feragatnameyi imzalayın."

Gazeteye göre, Swamp Sparkle Safari LLC, timsahların imza sahibinin herhangi bir parçasını yemesinden sorumlu değildir veya

imza sahibinin kene veya sivrisinek ısırıklarına karşı alerjik reaksiyon göstermesi veya imza sahibinin çiğ elma salyangozu yedikten sonra fare ciğer kurduna yakalanması.

Hmm. "Bu sonuncusu yaşanmış bir olaya mı dayanıyordu?" İmzalarken Dottie'ye soruyorum.

Başını sallıyor. "Ona yarattığı derin yağda kızartmasını söyledim ama beni dinlemedi ve daha sonra eozinofilik menenjitte öldü."

"Tamam. Tamam. Çiğ elma salyangozları menüden çıkarıldı."

"Görünüşe göre hazırsın," diyor Dottie. "Şimdi devam et, tekneme atla."

Bubba, "Bir dakika bekleyin," dedi. "değiştirdim." Önce bana, sonra Dottie'ye ve sonra tekrar bana baktı. "Onu ben alacağım, sen de diğer müşteriyi al."

"Neden?" Dottie soruyor. "Bu cesaret konusunda bana güvenmiyor musun?"

Bu bir Avustralya iltifatı mı?

"Sana güveniyorum ama..." Düşündüğünü görebiliyorum. "Sadece diğer müşterinin sesi süslü püslü geliyordu. Bir bayan tarafından götürülmek onu daha rahat hissettirebilir."

"Pekâlâ." Dottie kağıdı benden aldı. "İyi eğlenceler."

BÖLÜM 19

Kendall

"HEY, DOSTUM, ŞUNA BAK." Dottie yakındaki bir selvi ağacına doğru eliyle işaret eder.

Vay be. Azgın bir geyik -bu kelimenin birçok anlamı var- bir dişi geyiğe biniyor ve sevişiyorlar. Çok sert. Ses efektleri ve her şey var, özellikle de erkekten gelen ses, geçirme, inleme, horlama, hırlama ve homurdanmanın korkunç bir kombinasyonunu andırıyor.

Yedi cüceler isimlerini böyle mi aldılar? Pamuk Prenses bazı geyiklerin iki sırtı ve boynuzları olan bir canavar yaptığını mı gördü?

Dottie, "Burada, bataklıkta kızgınlık görmek nadirdir," diyor. "Şanslısınız."

Evet, bilinmeyen bir nedenden dolayı kendimi o kadar da şanslı hissetmiyorum. Aslında tüm hayatım boyunca Bambi'nin nasıl yapıldığına şahit olmayabilirdim ya da "rut" kelimesinin cümle içinde kullanıldığını duymayabilirdim.

"Umarım bir timsah onları yemez," diyorum.

Daha önce bu türün rahatsız edici derecede büyük bazı üyelerini görmüştük, bunlardan biri en az üç metre uzunluğundaydı.

"Endişelenme dostum. Timsahlar sadece yavruları ya da biraz yamuk olanları yerler."

"Ah." "Timsah Dottie" diyen birinin böyle şeyleri bileceğini düşündüm. Son bir saat içinde milyonuncu sivrisineğimi kovaladım. "Gizli adadan ne kadar uzaktayız?"

"Endişelenme dostum. Turun tadını çıkarmak için daha çok saatin var."

Harika. Gideceğimiz yere kanı çekilmiş bir kabuk olarak varacağım.

"DÜŞÜNCELERİNİZ?" DOTTIE SONUNDA KÜÇÜK BİR EVİN ÖNÜNE GELDİĞİMİZDE SORUYOR
Gizli adadaki iskele.

"Hayatımın geri kalanında başka bir timsah görmezsem, sanırım çok mutlu olacağım," diyorum, sivrisinek ısırıklarımı kaşıma dürtüsüne kahramanca karşı koyarak.

Dottie kıkırdıyor ve asıl eğlencenin hava karardığında başladığını, çünkü kurbağaların şarkı söyleyeceğini, ateş böceklerinin etrafı aydınlatacağını ve en önemlisi de etrafımızdaki bataklığın biyoluminesansla parlayacağını söylüyor.

"Evet. Kulağa çok hoş geliyor," diyorum.

Bu deneyimin tasarımlarıma bir şekilde ilham vereceğini umuyorum.

"O olmak Doğru." o diyor, hangi
at Bu Nokta, Avustralya dilinde

"Olacak" anlamına geldiğini biliyorum.

"Sugah Roo!" diye bağılıyor garip görünüşlü bir adam bizden en uzaktaki kulübeden çıkarken.

"Bubba!" Dottie hiddetle bağıırır.

Kız adamın kollarına uçar, adam da arıcı ağına benzeyen duvağını kaldırır ve ona bir öpücük verir.

rut.

Sonunda PDA'yı bıraktıklarında, Dottie Bubba'yı erkek arkadaşı olarak tanıtıyor - sanki bu kısmı tahmin edemezmişim gibi.

"Kulüben seni bekliyor." Bubba suya daha yakın olan kulübeyi işaret ediyor. "Neden Dottie ve ben gezintiye çıkarken sen de gidip bir göz atmıyorsun?"

"Elbette." Zevk sürüşü mü? Lütfen, libidom aşkına, detayları anlatma.

Dottie ellerime bir telsiz tutuşturuyor, bir şeye ihtiyacım olursa aramamı söylüyor ve sonra iki azgın genç gibi iskeleye doğru koşmaya başlıyorlar. Ve geyik türünden bahsetmiyorum.

Az önce bindiğim tekneye atlayıp torpidoyla uzaklaştılar.

"Ne oluyor lan?" diyor kapı aralığından tanıdık bir ses daha iç kabinlerin.

Hayır.

Olamaz.

Bu bataklıktan kaynaklanan bir halüsinasyon olmalı, insanların bu tür bir ortamda periler görmesi gibi, ya da - Florida'da olduğumuzu düşünürsek- Kokarca Maymunu.

Ashton'a "Sen de kim oluyorsun lan?" diyorum; çünkü gördüğüm kişi, üzerinde bir şort ve mükemmel kaslarını fazlasıyla ortaya çıkaran kolsuz bir tişört vardı.

Benim aksime, sivrisinek ısırıklarıyla kaplı görünmüyor. Hangi izler. Muhtemelen kötülükten kaçınıyorlar.

"Cidden, burada ne işin var?" Ashton talep ediyor. "Ve o tekneyi nereye götürdüler?"

"Ben bir turdayım, sanırım sen de öyle yapıyorsun. Bubba da eğlence gezisine çıkacaklarını söyledi." Gizlice gözlerimi ovuşturuyorum ama Ashton hâlâ orada duruyor.

"Zevk sürüşü mü? Ne saçmalık ama. Bana bugün kız arkadaşına evlenme teklif edeceğini söylemişti ama bunun için beni burada bırakması gerektiğini bilmiyordum."

"Bizi bağlayın." Telsizi aldım ve bas-konuş düğmesine bastım. "Hey, Dottie, geri dönmeni istiyorum. Bir yanlış anlaşılma oldu."

Kimse cevap vermiyor.

Düğmeye tekrar basıyorum. "Dottie, bu bir şaka değil. Hemen geri gel."

"Sanırım o şey öldü," diyor Ashton.

Lanet olsun. Korkarım haklı. Aptal cihazda hiç şarj izi kalmamış.

Telefonumu çıkardım.

Çifte lanet. Sıfır çubuk.

"Bunu düzeltebilir misin?" Telsizi Ashton'ın eline tutuşturdum.

Döndürüyor ve pil bölmesini açıyor. "İki tane AA piliniz var mı?"

"Sadece New York'ta." Vibratörüne güç veren şey bu - bu yolculukta çok özlediğim bir cihaz ve hepsi onun hatası.

Ashton telsizi geri verir. "Görünüşe göre muhabbet kuşlarının dönmesini beklememiz gerekecek."

"Hayır. Siktir et." Arkalarında bıraktıkları tekneye doğru koşuyorum. "Ne ?" diye soruyor arkamdan. "Sen teknelerini mi çalacaksın?"

"Ödünç al," diye omzumun üzerinden atıyorum.

"Sonra ne oldu? Geri dönüş yolunu gerçekten hatırlıyor musun?"

"Evet." Pek sayılmaz ama zikzak çizdiğimi pek hatırlamıyorum, o yüzden kabaca doğru yönde dümdüz gidersem bir tür karaya geri döneceğime bahse girerim.

Tekneye ulaşınca içine atıyorum ve çalıştırmak için bir yol arıyorum.

"Bir anahtara ihtiyacı var," diyor Ashton, içeride bana katılırken. "Ama sihirli bir şekilde üretmiş olsan bile, yine de bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyebilirim."

"Teknemden in," diye .

"Bu nasıl birdenbire senin tekneden oldu?"

"Geride kalıp beklemekten memnunsun. Bu da demek oluyor ki uzaklara yelken açan benim."

"Ama sen değilsin."

Onu görmezden gelerek teknede bir anahtar aradım ama boşuna.

"Belki kablolarla çalıştırılabilir?" Paneli şüpheyile inceliyorum.

"Elbette. Neden YouTube'dan bir eğitim videosu açmıyorsun?"

Telefonumu çıkarıyorum ve sonra sesinin neden bu kadar kendini beğenmiş çıktığını anlıyorum: Telefon çekmiyorsa YouTube da yok demektir. Siktiğimin teknolojisi.

"Servisiniz var mı?" Talep ediyorum.

Telefonunu çıkardı ve bana kendisinin de şarjının olmadığını gösterdi.

Kalbim sıkışıyor. "Kabinlerde Wi-Fi var mı?"

Homurdanıyor. "Daha iyi bir soru: Elektrik var mı?"

Ona bakakaldım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Herhangi bir ışık düğmesi ya da ampul görmedim ve bu kibrit ve mumları ambiyansın iyiliği için sağladıklarından şüpheliyim."

"Siktir."

"Rahatla, moda tutkunu." Sesi rahatsız edici derecede sakın çıkıyor. "Evlenme teklif edecek ve geri gelecekler. Bu arada sen kamaranda kalabilirsin, ben de benimkinde."

"Harika bir fikir." Kokpitin yan tarafını tekmeledim. "Öyle yapacağım."

Tekneden atlayarak kamarama doğru ilerliyorum ve sanki ruh halime uygun olarak tepemde kara bulutlar toplanmaya başlıyor.

BÖLÜM 20

Ashton

O kadar kızgınım ki etrafımdaki oda kararıyor.

Her zamanki gibi, Kendall hiç inandırıcı değil. Yapabileceği onca şey varken, bataklıktan kaçışımı mahvetti ve sonra da bana bu tavrı takındı. Sanki bu pislik benim suçummuş gibi.

Aşk kuşlarının kaçmasına izin veren de oydu. Bubba'nın evlenme teklifi için ayrılmayı planladığını bir an bile düşünseydim, gerekirse yumruklarım ile onu durdururdum.

Gürleyen bir gök gürültüsü kulübeyi sarsıyor.

Kahretsin. Sanırım oda benim öfkem yüzünden kararmadı.

Ağır yağmur damlaları ahşap çatıya vurmaya başlar.

Mükemmel. Şimdi bu aptal adada gezintiye bile çıkamıyorum.

Ben öfkелendikçe yağmur şiddetleniyor ve görüş mesafesi o kadar kötüleşiyor ki masanın üzerindeki şamdanın içinde duran mumları yakmak zorunda kalıyorum.

Kahretsin. Kendall olmalı.

İçimden onu kontrol etmek geliyor ama direniyorum çünkü benimle olmak isteseydi burada olurdu. En azından önümüzdeki bir saat boyunca kendime böyle söylüyorum, ama sonra bir şimşek odamı aydınlatıyor ve hemen ardından gök gürültüsü geliyor.

Hay sikeyim. Uzman değilim ama hatırladığım kadarıyla şimşek görüp hemen ardından gök gürültüsü duyuyorsanız, isabet yakınlardadır.

Ya Kendall'ın kulübesine çarparsa?

Ayağa kapıyı açtım.

Vay canına. Bir bataklığın ortasında olduğumuzu sanıyordum, Mordor'un derinliklerinde değil.

Rüzgâr ve yağmur yüzüme vururken Kendall'ın kulübesinden duman gelip gelmediğini anlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

Yaklaşmam lazım.

Kulübenin kuru güvenliğini terk ederek kendimi fırtınanın içine atıyorum, spor ayakkabılarım gıcırıyor ve anında ıslanan kıyafetlerim vücuduma sülük gibi yapışıyor.

Kendall'ın kulübesine yaklaştığımda yıldırım düşmediğini görüyorum ama yine de kurtarılmaya ihtiyacı var.

Mesafeyi geçip kapıyı çaldım.

Kendall açtı, solgun görünüyordu. "Ne istiyorsun?" "Gel.

Çabuk."

"Nerede?" diye soruyor. "Ve neden?"

"Kulübem," dedim ona. "Çünkü ani sel oldu."

Gözleri büyüdü. "Nerede?"

Kıyıya yakın yükselen suyu gösteriyorum.

Durumu değerlendirirken daha da . "Eşyalarımı alayım."

"Ne kadar zamanınız olduğundan emin değilim." Çamurlu çamur bizden sadece birkaç metre ötede ve hızla yaklaşıyor.

Cevap vermeden, kulübesinde kayboluyor.

Hay sikeyim.

Peşinden gidiyorum, tam o sırada içinde çorap olan plastik bir torbayı sırt çantasına koyduğunu görüyorum.

"Sadece gerekli olanları al," diye çıkışıyorum, sonra da yakınlardaki bir yığın giysiyi alıp çantasına tıktırıyorum.

"Tamam." Sırt çantasını omuzladı. "Hadi gidelim."

Tamamen içgüdülerimle hareket ederek yatağın üzerindeki battaniyeyi kapıp elimden geldiğince üzerini örtüyorum, sonra da elini tutuyorum. "Hadi kaçalım."

Sözlerimi noktalamak için, kulübenin kapısının altından su sızıyor.

Kendall durumumuzun aciliyetini anlamış olmalı çünkü biz kaçmak için elimizden geleni yaparken elini geri çekmiyor ya da bir şey söylemiyor.

Kulübesinin yakınında ayak bileklerimize kadar suda ilerlerken zorlanıyoruz ama yokuş yukarı çıkınca işimiz kolaylaşıyor.

"Suyun buraya ulaşacağını düşünüyor musun?" Kamarama girdiğimizde Kendall pantolonunu indirdi.

"Bundan şüpheliyim." Ama her ihtimale karşı çatı katına çıkan merdiveni buluyorum. "Eğer bir şey olursa, oraya çıkarız," diyorum ona.

"Peki ya-"

"Ben çok iyi yüzerim," diyorum elimden geldiğince güven verici bir şekilde. "Bizi o tekneye götüreceğim. Anahtarlar olmasa bile o şey yüzer, yani bize bir şey olmaz." Umarım.

Bana . "Damlatıyorsun."

"Sen de öylesin." Sırt çantasını işaret ediyorum. "Üzerini değiştirebileceğin bir şey var mı? Yoksa benden bir şey ödünç almak ister misin?" Elimde kalan tek kuru eşya o olsa bile.

Sırt çantasını omuzlarından indiriyor. "Pijamalarım var."

"Güzel. Sen burada üstünü değiştirirken ben de arkamı dönüp şu köşede üstümü değiştireceğim." Eşyalarımı alıp öyle yapıyorum, sonra da yüksek sesle iyi olup olmadığını soruyorum.

"Evet. Geri dönebilirsin."

Bunu yaptığımda, dışarıdaki kıyamete rağmen anında sertleşmemi sağlayacak kadar sütlü tenini ortaya çıkaran siyah ipek bir slip giyiyor.

Ayakları çıplak, iki saniye önce boyanmış gibi görünen düzgün boz renkli bir ojesi var ve iki gümüşü ayak parmağı yüzüğü ve altın bir halhal takıyor. Söz konusu mücevherler bir yana, onun ayakları şimdiye kadar gördüğüm en güzel ayaklar ve ben ayaklarla hiç ilgilenmedim - ta ki bu ana kadar. Onu emmek istiyorum-

Titriyor, kendimi duyarsız bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor. "Üşüyor musun?" Nazıkçe soruyorum, ona doğru geliyorum. Bu

Florida'da olduğum için, klimasız kabinin içi oldukça ılık geliyor ama cildimin daha büyük bir kısmını, özellikle de bacak bölgemi kapatmış oluyorum.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Tahta yatağa doğru yürür ve kenarına oturur. "Beni... tutabilir misin?"

"Tabii ki." Bu taşaklarımın bir Şirin'inkinden daha mavi olması anlamına gelse bile.

Onu daha fazla ürkütmemek için yavaşça hareket ederek oturuyorum ve kolumu yavaşça titreyen omuzlarına doluyorum.

"İyi olacağız," diye fısıldıyorum.

Şiddetli bir gök gürültüsü uzaklarda öfkeyle çınlamak için tam o anı seçer.

Kendall karşılık olarak sarsılır. "Bunu nereden biliyorsun?"

Onu daha yakına çekiyorum. "Sana hiçbir şey olmayacak." Buna izin vermeyeceğim.

"Sanırım. Ama... ne olur ne olmaz... biraz ara verebilir miyiz?"

Yüzümü ona dönüyorum, alnım çatlıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ela gözleri mum ışığında parlıyor. "Birbirimizden nefret etmesek olmaz mı? Sadece birkaç dakikalığına." Yumuşak dudaklarını ıslatıyor. "Eğer öleceksek-"

"Biz değiliz."

"Ama eğer," diye ısrar ediyor. "İstemiyorum-"

"Senden nefret etmiyorum," diyorum dürüstçe. "Beni terk ettiğinde hayal kırıklığına uğramış olabilirim ama-"

Parmağını dudaklarıma götürüyor. "Bu. Tüm bunlara bir ara verelim... ne olur ne olmaz..."

I tüy-öpücük o Parmak. "Orada Hayır 'içinde davası,' modacı. Sana söz veriyorum."

"Değil tartışarako parça . ve önerilen Ara ver." mırıldanıyor. "Lütfen."

"Tamam."

Bana bakıyor, parmağı hala dudaklarımin üzerinde geziniyor ve bir dürtüyle eğilip onu içime çekiyorum. Nefes nefese kalıyor, gözleri açılıyor, ama sonra diğer eli kalçama konuyor ve ağrıyan sikime sürtünmek için biraz hareket ediyor.

Bir iniltiyi bastırıyorum ve parmağını yavaşça bırakıyorum. "Kendall..."

Yutkunuyor ve eli daha kararlı bir şekilde ereksiyonumun üzerinde geziniyor.

Bu sefer inlememi tutamıyorum. "Siktir... Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" Çünkü eğer bu sadece korktuğu içinse, benden faydalandığı için benden daha fazla nefret etmesini istemiyorum. Yani, bundan faydalanmayı çok istiyorum ama-

"Sanırım," diye fısıldıyor, gözleri kararıyor. "Prezervatifin var mı?"

Fuuuck. "Hayır. Ama... Ben temizim." Doğum kontrol hapı kullanıyor olmasını ummaya bile cesaret edemiyorum.

"Ben de temizim ve RİA'm var," diyor nefes nefese. "Fark etmez ama-"

"Ölmek üzere olduğumuzu söylersen seni sikmem," diyorum kalın bir sesle, ama bu büyük bir blöf.

Şu anda bataklık bizi yutuyor olsa bile onu becerirdim ve mutlu bir adam olarak boğulurdum.

"Tamam." Dudağını ısıırıyor ve bir gök gürültüsü daha kulübeyi sarsarken irkiliyor. Sesi boğuk. "O zaman bunu dikkat dağıtmak için yap. Bana unuttur."

"Bunu yapabilirim." Onu kendime çekiyorum, kulağına hırlıyorum, "Aslında seni öyle bir sikeceğim ki güneşin parladığını sanacaksın."

BÖLÜM 21

Kendall

Ashton'ın dudakları benimkilerle çarpışır çarpışmaz, dış dünya kayboluyor ve zaten hızlı atan nabzım aşırı hızlanıyor.

Dili ağzımı işgal ediyor, sikinin yapmasını istediğim şey için bir başlangıç. İç kaslarım kasılıyor ve ıslak olduğumu söylemek durumuma haksızlık olur.

Sırılsıklam
oldum.

Muhtaç.

Onun için açgözlü.

Giysilerini umutsuzca yırtarak, o üzerimdeki elbiseyi sıyrırken ben de onun muhteşem ereksiyonunu serbest bırakıyorum.

"Muhteşem," diye geveliyor, sol göğsümü
avuçluyor. "Dikkatin dağılmasın," diyorum nefes
nefese.

Burun deliklerini açarak meme uçlarımı yakalıyor;
sağdakini ağzıyla, soldakini parmaklarıyla.

Vay anasını. Meme uçlarına dikkat ederek boşalabilir misin? Çünkü tam da bunu yapmanın eşiğinde hissediyorum, ama sonra ereksiyonu seksime baskı yapıyor ve bu da neredeyse boşalmama neden oluyor.

"Bunu istediğine emin misin?" Bu soru, Ashton'ın imkansız bir düzeyde kendini kontrol etmesini gerektiriyor gibi görünüyor.

Cevap olarak, sikini kavıyorum ve onu çaresiz kaldığım girişime yönlendiriyorum.

Mavi-gri gözleri benimkilere bakarken erimiş gibi. Yavaşça içime doğru itiyor, kaslarımın onun genişliğine sağlamasına izin veriyor.

Hayır. İhtiyacım olan bu değil. "Daha hızlı."

Hayvani bir hırıltıyla, sonuna kadar itiyor. Evet.

Siktir, evet.

"Daha sert." Tırnaklarım sırtına batarak talebimi vurguluyor.

Bana vahşice pistonlayarak karşılık veriyor, yüzündeki ifade açlıktan ölmek üzere olan bir canavarınki gibi.

Vay anasını. "Geliyorum..."

İticileri yoğunlaşıyor.

Ayak parmaklarım kıvrılırken tırnaklarımı derisine daha da batırıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki görüşümde beyaz lekeler dans ediyor. Sanki yıldırım klitorisime çarpmış ve tüm sinir uçlarımı elektrikleştirmiş gibi.

Nefesimi tutmama fırsat vermeden, pelvisini benimkine doğru açıyla iten sert, sabit bir ritimle devam ediyor, titreşen klitorisime çarpıyor ve içimde başka bir orgazm sarmalına neden oluyor.

Hızı arttıkça inliyorum ve sonra kalınca homurdanıyor ve son bir kez öyle derinden itiyor ki nefesim kesiliyor. İçime boşaldığını hissediyorum ve uçurumun kenarına gidip adını haykırıyorum

Yatağın üzerinde çıplak uzuvlardan oluşan bir yığın haline gelmeden önce.

Nefes alışlarımı yavaşladığında her şey sessizleşiyor.

Çok sessiz.

"Fırtına bitti mi?" fkeyle soruyorum.

Ashton yavaşça yataktan kalkıyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Evet. şu anda sadece iseliyor."

Kahretsin. Gerçekten bitti mi? Ama bu yaşayacağımız anlamına geliyor. Bunun beni hayal kırıklığına uğratması çılgınca biliyorum ama neredeyse uğruyorum.

Eğer hayatta kalacaksak, hayatımın en büyük hatasını yapmış olabilirim.

En azından üç yıl önce Ashton'la yatmamı saymazsak.

Bacaklarımın arasındaki acıyı görmezden gelerek ayağa fırlıyorum, pijamalarımı giyiyorum ve etrafıma bakıyorum. "Banyo nerede?"

Bana acıyan bir bakış attı. "yle bir şey yok. Kastettiğin şekilde değil. Yakınlarda bir tuvalet var." Kapıyı işaret .

Ona bakakaldım. "Peki ya su? Elimi yüzümü yıkamam lazım." "Ah." Sırt çantasına doğru yürüdü ve bir havlu çıkardı,

ve odanın bir dev su soğutucu şişesinden ıslatıyor. "Umarım bu yeterli olur."

"Pek sayılmaz," diye . "Ve söylemeye gerek yok: Swamp Sparkle Safari'ye tek yıldız veriyorum."

Başını sallıyor. "Bir adım daha ileri gidip Bubba'ya bildiğim bazı dövüş sanatları hareketlerini gösterebilirim."

"Tabii, Bubba ya da Dottie'nin geri döneceğini varsayarsak." Dönmezlerse de burada ölebiliriz, o da var.

Havluyu Ashton'dan aldığımda, hain bedenim onun çıplak yakınlığına tepki veriyor, ama bedenimin savunmasına göre, yine yarı sert. Ve ısı yayıyor. Ve bir seks tanrısı gibi kokuyordu.

" dön," diyorum bir şekilde.

Sırıttıyor. "Ben zaten görülecek her şeyi gördüm."

"Lütfen. Bunu daha da kötüleştirme."

"Tamam." Bana sırtını gösteriyor, ben de hemen elimi yüzümü yıkıyorum ve ona işimin bittiğini söylüyorum.

"Yani..." diyor. "Şimdi ne olacak?"

Karnım gurulduyor. "Yemek var mı?"

Su soğutucusunun şişesine doğru yürüyor ve yanındaki büyük kavanozu işaret ediyor. "Umarım iz karışımını seviyordursunuz."

"On iki yaşımdan beri yemedim." Oraya gittim, bir avuç dolusu aldım ve önce fındık ve çekirdekleri, kuru meyve ve M&M'leri yedim.

"Hepsini birlikte yemeyi seviyorum," diyor Ashton ve bir avuçla gösteriyor.

Sikeyim. Daha yeni iki kere boşaldım, neden bunu bu kadar erotik buluyorum?

"Üzerine bir şeyler giyebilir misin?" Yutkunduğunda soruyorum. "Madem ısrar ediyorsun." Eşofmanını uzun bacaklarından yukarı çekiyor.

ve kaslı gövdesini giydiği tişörtle örtüyor

-Ve tüm bunları gözden kaçırdığım için pişmanlık duyuyorum.

Dikkatimi dağıtmak için bir avuç daha patlıcan karışımı alıyorum. "Bununla ne kadar hayatta kalabiliriz?"

Kaşlarını çatıyor. "Bununla hayatta kalmamıza hiç gerek yok. Bubba ve Dottie yakında geri dönecek, eminim."

"Sadece varsayımsal olarak. Diyelim ki hava değiştiğinde teknelerindeydiler ve başlarına bir şey geldi."

"Her řeyi hafif ve olumlu tutmayı seviyorsun. Ama olsun. Bu iki galonluk bir sūrahiye benziyor, bu da otuz iki bardak patlıcan karışımı demek." Gōzlerini kıсарak sūrahinin arkasındaki etiketi inceliyor. "Bize bir gūn yetecek kadar kalori saęlamak için iki ila dōrt bardak karışım gerekir, yani en kōtū ihtimalle dōrt gūnlūk yiyeceęimiz var - ya da kulūbenizde bunun gibi bir kavanoz varsa iki katına çıkar." Sonra su řişesini iřaret ediyor. "Bu řey beř galon. Kiři bařına gūnde yaklaşık bir galona ihtiyacımız var. Yine, eęer sizin kulūbenizde de aynısından varsa -ki muhtemelen vardır- o zaman yaklaşık beř gūn eder. Bu da iyi su içmeye ve beslenmeye kararlı olursak mōmkūn. Eęer karnımızı doyurursak..." Omuz silkiyor.

Saçmalık. "Sanırım gerçekten ōlmeyeceęiz. Emma'ya nereye gittięimi sōyledim, o kadar uzun sūre benden haber alamazsa polisi arar."

"İşte bōyle," diyor. "Hayatta kalacağız." Ŭnlū Gloria Gaynor şarkısını mırıldanmaya başlıyor ve ona şarkı sōzlerinin "biz" değil "hayatta kalacağım" dediğini sōylemek içimden gelmiyor.

"Yūrūyūře çıkmak ister misin?" Dūrtūyle sordum.

Eęer burada kalırsak, korkarım yine yataęa dūřeceęiz ve bu kulaęa korkunç bir fikir gibi geliyor.

Çıplak ayaklarıma bakıyor. "Bōyle mi?"

"Hayır. Islak ayakkabılarımla giyeceğim." Ben hareketlerimi sōzlerimle eşleştiriyorum, o da aynısını yapıyor.

"İğrenç," diyor ilk gıcırtılı adımı atarken. "Evet, hiç hoş değil."

Temiz havaya çıktık ve beni çok şaşırtan bir şekilde gökyüzü berraktı, yağmur çiselemiyordu bile.

Aslında bulut yok, bu da yıldızları bir şehirde asla göremeyeceğiniz şekilde ortaya çıkarıyor.

Uzaktan bir kurbağa korusu duyuyorum.

Ve sanki enerjilerini tam da bu an için saklıyorlarmış gibi, bataklık ormandan bir ateş böceği sürüsü ortaya çıkıyor ve parıldayan yıldızlar gibi sönüp parlayarak görkemli bir ışık gösterisi oluşturuyorlar.

"Vay canına," diyor Ashton. "Bak." Bataklığı işaret ediyor.

Vay canına, gerçekten de. Çokça reklamı yapılan biyolüminesans, suyu aydınlatarak yukarıdaki gece gökyüzünün ayna görüntüsünü oluşturuyor ve özellikle kurbağa şarkısı, tepedeki yıldızlar ve aşırı hevesli ateş böcekleriyle birleştiğinde güzel ve romantik bir atmosfer yaratıyor.

"Tamam, iki yıldız olsun," dedim ona. "Belki üç."

Büyük bir hayranlık içinde kulübeme doğru yürüyoruz.

Romantik atmosferi bozan tek şey kulübemi çevreleyen çamur. Bir de Ashton'la romantik bir atmosferde olmak istememem.

"Sence orada uyuyabilir miyim?" Yaklaşırken sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen küflü bir koltuk altı gibi kokuyordur."

"Bu hoş imgelem için teşekkürler. Yine de kontrol etmek istiyorum." Çünkü alternatifi, sadece bir yatağı olan kamarasıdır.

"Tamam." Eşofmanını yukarı sıyrıyor. "Madem ısrar ediyorsun."

İçeri giriyoruz ve su basmış kulübede uyumanın doğru olmadığına karar vermem uzun sürmüyor. Bataklık neden çürümüş bir şey gibi kokuyor bilmiyorum ama

O kadar kötü ki, akbabalarla birlikte uyanmak zorunda kalacağım.

"Yiyecek var." Kulübesindekilere tıpatıp benzeyen dev şişeyi ve kavanozu gösteriyorum. Yanına gidip, birkaç parça iz karışımı alıyorum. "Yiyecekler kuru."

"Sana söyledim, zaten yeterince var," diyor. "Şimdi kokudan boğulmadan önce gidebilir miyiz?"

"Evet." Beni dışarı çıkarmasına izin verdim ve bir kez daha temiz havanın ve atmosferin tadını çıkararak yavaşça yürüdük.

"Gördün mü? Tekne iyi görünüyor." İskeleye doğru işaret ediyor.

"Umalım da bıraktıkları da aynı şekilde iyi gidiyor olsun," diyorum, ikna olmamış bir şekilde.

Elimi kocaman avucunun içinde kavlıyor, damarlarıma zonklamalar gönderiyor. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Böyle bir şeyi bilemezsin." Elim çekmem gerektiğini biliyorum ama kendimi zorlayamıyorum. Çok hoş hissettiriyor.

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" diyor. "Tabii. Ne gibi?"

O izin verir benim el git ve yüzler Ben.

"Mesela ve büyük soru..."

Kalp atışlarım hızlandı. "Ne sorusu?" Ama sanırım ne olduğunu biliyorum.

Önsezimi doğrularken mavi-gri gözleri çelik gibi parlıyor. "Neden beni hayal ettin?"

BÖLÜM 22

Ashton

GERİ ADIM ATIYOR. "Bunu konuşmak için gerçekten iyi bir zaman mı?"

Etrafımızı işaret ediyorum. "Yakın zamanda hiçbir yere gitmiyoruz. Daha iyi bir zaman ne zaman olabilir ki?"

İç çekiyor. "Bir süre daha burada sıkışıp kalabiliriz ve bunu tartışmak bizi birbirimize daha çok düşürecek."

"Zaten birbirimizle anlaşmazlık içindeyiz," diyorum. "Özellikle de anlaşılmaz bir nedenden ötürü sen benimle."

"Tamam." Alt dudağını ısıırıyor ve sikimin seğirmesine neden oluyor. "İlk tanışmamızın ertesi sabahı, etrafta ne kadar çok kedi olduğunu öğrendim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kedi etrafta mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Farklı kadınları ne kadar çok becerdiğini öğrendim. Bu daha açık mı?"

Kahretsin. Bu benim önde gelen teorilerimden biriydi. Ama.. "Nasıl?"

Omuz silkiyor. "Senin 'fetihlerinden' biriyle konuştum. Bu arada yorumları çok parlaktı. Hepsi beş yıldız."

Hay sikeyim. Üniversiteden biri olmalı. "Keşke ortadan kaybolmak yerine benimle konuşsaydın."

"Oh?" Çenesini kaldırıyor. "Nedenmiş o?"

"Çünkü sana her şeyin çoktan geride kaldığını ."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Evet, doğru."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Seninle geçirdiğim o zamandan sonra başka kimseyle birlikte olmadım."

Bana bön bakıyor, sonra homurdanıyor. "Saçmalık. Hiçbir yolu yok." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

Omuz silkiyor. "Seninle yattığım için kendimi daha güvende hissetmemi sağlamak için mi?"

Bir nefes üflüyorum. "Kendini tamamen güvende hissetmelisin. İnternet olur olmaz sana temiz cinsel sağlık raporumu göstereceğim."

Bunu elinin tersiyle itiyor. "Cinsel yolla bulaşan bir hastalığa hiç yakalanmamış olman, Manhattan'daki her deliğe prezervatif korumalı bir alet sokmadığın anlamına gelmez."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Beni tanıma zahmetine girseydin, bunları söylemezdin."

Gözlerinde bir şüphe parıltısı mı var?

"Dinle," diyor. "Kiminle yattığın ya da yatmadığın beni ilgilendirmez. Sadece... o gün aramızda bir şeyler olduğunu hissettim ve o kadın bana senin 'durumundan' bahsettiğinde, hissettim-"

"Ama yine de," diyorum ısrarla. "Sana söylediği şey geçmişte kalmış bir şey."

Alay ediyor. "Rollerimiz tersine dönseydi ne hissederdin? Eğer bir adam sana benim-"

"Seks işçisi falan olduğunu öğrenmeseydim, seninle konuşurdum."

Yüz ifadesi bana son fırtınayı hatırlatıyor. "Yani... bir eğitim müşterisiyle yatmak, bunu seks işçiliği olarak görmüyor musun? Daha da önemlisi, eğer seks işçisi olsaydım, beni hayalet gibi mi gösterecektin?"

Kadınlar neden erkekleri böyle varsayımlarla tuzağa düşürmeyi sever? Bu tıpkı eski bir kız arkadaşımın Marilyn Monroe ile yatıp yatmayacağımı sorması ve sonra evet dediğim için benimle büyük bir kavga başlatması gibi.

"Eğer biri bana senin hakkında böyle bir şey söyleseydi, sana şüpheyle yaklaştırdım," diyorum dikkatlice.

Daha çok o pisliğin ağzını burnunu dağıtırdım ama bu konuya girmemize gerek yok.

Gözleri yarıklara dönüşür. "Peki ya hiç şüphesiz öyle olduğumu bilseydin?"

Varsayımların derinliklerine mi? Sırada ne var? Eğer evlenseydik ve ben sana tarihin en iyi oral seksini yaparken boğulsaydım, yeniden evlenir miydin? "Sanırım böyle bir senaryoda senin işinle ilgili bir sorunum olurdu," diyorum ona.

"Öyle mi?"

"Benim olsaydın seni kimseyle paylaşmazdım," diyorum kesin bir ifadeyle.

Gözlerini kısar. "Ya paraya ihtiyacım olsaydı?"

Ciddi misin? "Para kazanmanın başka varsayımsal yolları da var."

"Tıpkı şımartılmış bir Vancroft gibi konuşuyorsun," diyor, kelimeler küçümseme ile damlıyor. "Belli ki hayatında hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmamışsın. Her şey sana gümüş tepside sunulmuş."

Ona ters ters baktım. "Sahip olduğum şey için kıcımlı yırttım." "Kıç mı? Aletin olmadığına emin misin?"

Çenem titriyor. "Sanırım benden nefret etmeye o kadar alışmışsın ki bunu yapmak için bahane arıyorsun."

"Daha çok birileri gerçeklerden hoşlanmıyor gibi."

Sinirli bir nefes üflüyorum. "Ne gerçeği?"

"Ailenin eski para olduğunu" belirtiyor. "Ve sanki kötü bir şeymiş gibi işinizin 'gelir artışından' şikayet etmediniz mi?"

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun," diyorum.

İşletme fakültesini bırakıp kendi hayat yolumu seçtiğimde ailem benimle ilişkisini kesti. İşimi ne hale getirdiysem kendi başıma yaptım. Eğer aileme kalsaydı, Gwyneth'le evli ve babam için çalışıyor olurdum. Seçimin istemeden de olsa beni zenginliğe götürmesinden nefret ediyor muyum? Evet, ediyorum.

-Çünkü bu ailemi çok mutlu etti ve benimle gurur duymalarını sağladı.

Bir insanın hayattaki değerini para ile ölçüyorlar ve ben de sonunda onların gözünde değerli biri oldum. Ama bu ne burada ne de orada.

Kendall'a "Bryce'ları araştırdım, biliyorsun," dedim. "Ailenin durumu, omzunda bir çip taşıman için fazla iyi."

Kendall'ın babası bir doktor ve annesi evde kalıp hayır kurumlarında gönüllü olarak çalışıyor - ki bu tam da Gwyneth'in ailesinin kurgusu, birden fark ediyorum.

Paradan geldiğim için beni kınayan küçük bir ikiyüzlü.

ters ters bakarken alaycı bir tavırla "Babanın sana maddi olarak yardım etmediğini mi söylüyorsun?" diye sordum.

Geri çekiliyor, sertleşiyor. "Nereden biliyorsun? Beni takip falan mı ettin?"

"Emma bahsedilen bir şey için Marcus hakkında finansal yardım. Gerisi sizin sosyal medyanızdaydı."

Ki ben günde birkaç kez kaydırma yapmıyorum. Hem de hiç.

Dudakları kıvrılıyor. "Sen tam bir özel dedektifsin."

Uh-huh. "Peki ailemi nasıl öğrendin?" "Seninle konuşmak çok yorucu. Ben yatmaya gidiyorum."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve adım adım uzaklaşıyor. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Talep ediyorum.

"Kokuşmuş kulübede uyuyarak şansımı deneyeceğim." Kapıyı çarpmaya çalışıyor ama su hasarı bunu imkânsız kılıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup orada durdum ve bekledim.

Eğer kokuyu doğru hatırlıyorsam, yirmi saniye içinde dışarı çıkacaktır.

Hayır.

Kendall bir çığlık atarak iki saniye içinde kamarasından dışarı uçuyor ve beni şaşırtarak koşup arkama saklanıyor.

"Ne be?" Onunla yüzleştim.

"Bir kurbağa," diye nefes alıyor. "Şişman, siğilli ve jilet gibi keskin dişleri var."

Güldüğümü gizleyemeyerek sırtıyorum. "Kurbağaların bırakın dişlerini, dişleri bile yoktur. Yiyeceklerini çiğnemediği canlı canlı yutarlar."

Titriyor. "Bunun güven verici olması mı gerekiyordu?"

Sırıtişım genişliyor. "Bir kurbağanın yutamayacağı kadar büyüksün."

Başını şiddetle sallıyor. "O kocaman bir kurbağaydı. Muhtemelen bir nükleer santralin yakınında büyümüştür."

"Yani... bu benim kamaramı paylaşacağımız anlamına mı geliyor?"

Önce şeytani kurbağanın kulübesine, sonra da bana bakıyor. "Seninle kalacağım," diyor isteksizce. "Ama artık seks yok."

"Tabii. Seks yok... Sen istemedikçe."

"Yine" diye eklemiyorum ama gözlerinin bana hançer gibi saplanması, geçen sefer işlerin nasıl gittiğini hatırladığını gösteriyor.

"Ve kıyafetler üzerimde kalıyor," diyor inatla.

"Ne istersen yapabilirsin," diyorum ona. "Ben çıplak uyuyorum ve bu da klima varken oluyor."

"Tamam. Sadece yatağın kendi tarafında kal."

Bununla birlikte, kabinime doğru dönüyor ve hızla uzaklaşıyor.

-Giydiği ince slip göz önüne alındığında, bana o kadar erotik bir görüntü veriyor ki, "seks yok" kabul ettiğim için anında pişman oluyorum.

Ona yetiştiğimde yatağında, ince bir battaniyeyle örtülüydü.

Gizlice telefonumdan saati kontrol ediyorum.

Akşam dokuz. Bu kadar erken uyumamın imkanı yok. Yine de, masadan kalktığını söylediği şey dışında yapacak başka bir şey yok.

Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve bunu yaparken beni izlediğini hissedebiliyorum.

Battaniyenin altına girip yatağın kendi tarafında kalıyorum. Elma ve hibiskus kokusunu alabiliyorum ve onun yakınımda olduğunu bilmek bile beni acı verici bir şekilde sertleştiriyor.

"Tatlı rüyalar," diyorum ve sesim biraz hırıltılı çıkıyor.
Cevap vermiyor ama uyanık olduğunu biliyorum.
Oh, pekala. Bugün öğrendiği her şeyi sindirmesi gerekiyor.
Bunu ben de yapmalıyım. Her şeyden önce, söylediklerine bakılırsa, beni hayalete çevirdiği için onu affetmeli miyim?
Çok cazip. Benimle kavga etmediği zamanlarda ondan çok hoşlanıyorum ve aramızdaki cinsel kimya kontrolden çıkmış durumda. Ama... ya bana tüm gerçeği söylemediyse?
Ya beni sadece öğrendikleri yüzünden değil, aynı zamanda alçakgönüllü bir kişisel antrenör olduğum için de hayal kırıklığına uğrattıysa?
Nefes alış veriş i düzleşiyor.
Vay be. Bu çok etkileyici. Bu kadar erken mi uyudu? Yorgun olmalı.
Kendall'ı neyin yorabileceğini hatırlatmak istercesine sikim seğiriyor.
Sikeyim. Yakın zamanda uyuyabileceğimden şüpheliyim, özellikle de bu kadar sertleşmişken.
Belki bu konuda bir şeyler yapabilirim? Burada, yatakta değil. Bu ürkütücü olur. Belki dışarıda? Hayır. En son istediğim şey mahrem yerlerimde bir sivrisinek ısırığı.
Birden Kendall yuvarlandı ve kolunu göğsüme doladı.
Peki o zaman. Onu uyandırmak istemediğim sürece, hiçbir yere gidecekmişim gibi görünmüyor. Özellikle de üzerime daha fazla sarıldığında, göğüsleri slipinin içinden koluma sürtündüğünde ve sağ eli zonklayan ereksiyonumdan bir santim uzağa düştüğünde.

Gerçekten uyuyor mu? Çünkü eğer intikam almak için bana işkence etmek isteseydi, bundan daha iyi bir yöntem .

"Ashton," diye inliyor
usulca. "Ciddi misin?"

Yüksek sesle söylüyorum.

Kirpikleri titreyerek açılıyor ve gözleri büyüyor. "Hâlâ rüya mı görüyorum?"

Siktir... "Rüyada beni mi gördün?"

Ereksiyonumun battaniyede yarattığı çadıra bakıyor.
"Sanırım hâlâ rüya görüyorum."

Meme ucumu çimdikliyor.

"Ah! Gerçeklikten emin olmadığın zaman bunu kendine yapman gerekir."

Elini battaniyenin altına kaydırıyor ve sonra kendi meme ucunu çimdiklediğinden eminim - bu da sikimi inanılmaz derecede sertleştiriyor.

"Sanırım uyandım," diyor huysuzca. "Ama hâlâ o rüyanın içindeymişim gibi hissediyorum."

"Bu da neden hâlâ bana açıklayabilir," diyorum.

Başını sallıyor. "Bir de bu." Dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatıyor ve bana tutkulu, ateşli bir öpücük veriyor.

Öpüşme bittiğinde ve narin elini sikimin gövdesine doladığında nefesimin altında "Seks yapmamak buraya kadarmış," diye mırıldanıyorum.

"Ben istemedikçe' demiştin." Beni bir aşağı bir yukarı okşuyor. "Bunu ben istiyorum."

Ve bana iki kez sormasına gerek yok.

Harekete geçiyorum ve o üç kez boşalana kadar durmuyorum. Ödülüm olarak, yükümü onun güzel içine vuruyorum

"Bunu tamamen pratik olduğu için yaptım." demeden önce yutkunuyor.

Kendimi çok halsiz hissetmeme rağmen, "Yutkunmak nasıl pratik?" diye soracak enerjiyi buluyorum.

"Suyumuz yok," diye açıklıyor. "Daha kolay temizleniyor."

BÖLÜM 23

Kendall

Uyandığımda, Ashton'a bir sürtük gibi sarılmıştım.

Tamam, bu tanıdık geliyor. Bu üçüncü kez seks yaptığımızda rüya olmadığı anlamına mı geliyor?

Vücudumu tarıyorum, özellikle de özel bölgelerimi.

Kahretsin. Evet, yine başardığımıza inanacak kadar ağrım var. Sanırım bu mantıklı. Kendimi çimdikledim ve bu acıttı, bu yüzden rüya olmamalıydı. Sonra tekrar, beni üç kez boşalttı, her orgazm bir öncekinden daha güçlüydü ve ben yuttum, bunların hepsi hiç

daha önce bir rüya dışında oldu.

Kendimi dikkatlice kurtarıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Dışarısı hâlâ zifiri karanlık, bu yüzden en iyi seçeneğim uykuya geri dönmek.

Ancak uyku gelmiyor ve bunun altı saatimi çoktan aldığım için mi yoksa kafamda son konuşmamızı tekrarlayıp durduğum için mi olduğundan emin değilim.

Yani, Ashton gerçekten de üç yıl boyunca kimseyle yatmadığı saçmalığına inanmamı mı bekliyordu? Tam da zengin olduğu ve bu yüzden daha fazla

kadınlar kendilerini ona mı atıyor? Yani, tanıştığımızda eğitimci olarak zaten am içinde yüzüyordu.

Ama ya bir şekilde bana gerçeği söylediye?

Hayır, bu imkansız.

Yine de oluyor. Yani, çirkin falan değilim, ama Emma ve diğer arkadaşlarımda inandıklarının aksine, düzenli olarak sevişmiyorum. Aslında, benim durumumda, sekse üç yıl ara verdim - ama Ashton'ın büyük aleti beni başkaları için mahvettiğinden ya da böyle bir saçmalaktan değil. Sadece kötü şansım vardı, hepsi bu. Korkunç randevu üstüne korkunç randevu.

İşle çok meşgul olabilir miydi? Ya da benim gibi şanslı yaver gitmemiş olabilir mi?

Hayır. Asla olmaz. Bir kere köpek oldun mu, hep köpek kalırsın.

O zaman benim için ne önemi var ki? Bana doğruyu söylemiş olsa bile, aramızda daha fazlasını istemiş olsam bile, ortada bir sorun var.

Seks işçileri hakkında söylediği bir şey var.

Hâlâ huzur içinde uyuyan Ashton'a endişeli bir bakış atıyorum. Çılgınca, biliyorum ama ona bu kadar yakinken bunu düşünmek bile beni tedirgin ediyor, sanki düşüncelerimi bir şekilde duyabilirmiş gibi.

Hayır, bu çok saçma. Bir ışık gibi söndü. Ve düşüncelerim kafamın içinde güvende.

Yumuşakça iç çektim.

Kimseyle paylaşmak bir yana, düşünmekten bile hoşlanmadığım bir şey, bazılarının -belki de pek çoğunun- seks işçiliği olarak değerlendireceği bir yan işim olduğu. Geleneksel versiyonu değil, tabii ki, üç yıllık

ama benim yaptığım bir şey var ki o da belli belirsiz aynı şeylere benziyor.

Değilse tabii?

Keşke Emma ya da başka bir arkadaşımın gizli projesi hakkında konuşmuş olsaydım. Bunu utandığım için yapmadım, iki kat daha fazla utandım çünkü söz konusu iş ailemin mali sıkıntıları için mükemmel bir kılıf oldu.

Emma balayından döndükten sonra onunla konuşabilirim.

Değmez. Buna değmez. Çok uzak olmayan bir gelecekte, kendi tasarımlarımı yapacağım ve yan işi bırakacağım çünkü hayallerimdeki işten yaşamak için yeterli param olacak.

Tasarımlardan bahsetmişken, Ashton'ın yakınlığı mı bu fikre ilham verdi bilmiyorum ama athleisure kıyafetleri gibi ama daha çok yönlü bir şey yaratsam nasıl olur? Demek istediğim, Lululemon gibi markalar süpermarkette giyebileceğiniz yoga ve egzersiz kıyafetleri üretiyor, ancak bunu bir adım daha ileri götürmek ve spor salonuna, işe ve hatta daha sonra happy hour'a giyebileceğiniz bir kıyafet yaratmak mümkün mü?

Hatta belki resmi bir partide giyebileceğiniz bir şey? Hiç değilse eğlenceli bir meydan okumaya benziyor.

Evet, dişliler dönmeye başladı bile. Bir çeşit tulum olmalı. Hmm. Belki esnek ve nem emici bir malzemeden yapılmıştır? Naylon ve spandeks karışımı?

Evet. Bu işe yarayabilir. Mükemmel oranı bulmam gerekecek. Ayrıca nefes alabilen astar ve gömme sütyen gerekir. Neredeyse görebiliyorum.

Ayarlanabilir askılar, tabii ki.

Saklaması kolay bir fermuar.

Yüksek belli, konik , böylece spor ayakkabılarla veya topuklu ayakkabılarla eşit derecede iyi giyebilirsiniz.

Ben buna FlexiChic derdim.

Hayır. Jimnastikçi fetişi olan insanlar için porno sitesine benziyor.

Belki VersaWear?

Dışarıdan kan donduran bir çığlık geliyor ve ilk aklıma gelen Bubba ve Dottie'nin geri döndüğü ve şimdi de kör bir tereyağı bıçağıyla onu öldürdüğü oluyor.

Ashton ayağa kalkar. "Ne oluyor lan?" Dottie yine çığlık atar.

Ashton ayağa fırlar ve dışarı koşar. "Bekle!"

İsteksizce onu takip ediyorum, giderken testosterona lanet ediyorum. Yani, kim böyle bir çığlığa doğru koşar ki?

Dışarı çıktığımda Ashton'ı Dottie ya da Bubba olmadan ve yukarıdaki yarım ayın soluk ışığında çok yaratıcı bir şekilde küfrederken buluyorum.

Bir dakika sonra, bir "çığlık" daha duydum.

Hayır, çığlık değil.

Turnaya benzeyen büyük bir kuşun sesi. Ve şimdi kaynağını gördüğümde, ses tereyağı bıçağıyla vahşice işkence edilen bir kadından çok "kwee" gibi geliyor. Bu da iyi bir şey.

"Bu bir limpkin," diyor Ashton.

"Topal ne?"

"Limpkin," diye telaffuz ediyor. "Buraya gelirken bir tane gördüm ama son derece sessizdi. Bubba bana onların

'ilginç' çağrılar."

Yüzümü buruşturuyorum. "'Korkunç' kelimesini 'ilginç' olarak yeniden tanımlamayı bu adama bırakın. Bu mantığa göre, bu tur çok ilginç."

Ashton kaşlarını çatar. "Dönmediklerine inanamıyorum. Neredeyse şafak söküyor. Birlikte biyolüminesansı görmemiz gerekiyordu - ki bu da akşam ya da gece anlamına geliyor."

Cevabım en iyi "ben demiştim" bakışım oldu. "Fırtına sırasında boğuldularsa, mahvolduk demektir," diyorum. "Arkadaşlarımız bizi arasa bile bulabileceklerinden emin değilim. Ne de olsa Bubba buranın ne kadar gizli olduğunu vurgulayıp duruyordu. Ya hiçbir haritada yoksa? Ya-"

Ashton biraz acımasızca, "Spiral yapmayalım," diyor. "Hava aydınlandığında şu tekneye bir kez daha bakacağım. Belki anahtarı içeride ya da yakınlarda bir yerde bırakmışlardır?"

"Bu mümkün." Ona bir tekneyle yolumuzu bulma becerimiz konusundaki şüpheciliğini hatırlatmaya kahramanca direniyorum.

Bana içeri girmemi işaret etti.

"Hayır, sen devam et," diyorum ona. "Bir saniye içinde katılacağım." Kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Doğa çağırıyor."

Başını sallıyor ve kulübeye giriyor.

İç çekerek tuvaletten çıkmaya cesaret ediyorum ve tuvaleti kullanmayı bitirdiğimde kendimi tecavüze uğramış hissediyorum ve bir duşa ihtiyacım var - ki bu da mevcut değil.

Kulübeye döndüğümde Ashton bana bir şişe el dezenfektanı uzatıyor ve çok daha hazırlıklı olduğu için onu öpmek istiyorum ama tabii ki nedenlerden dolayı öpmüyorum.

Su soğutucusunun yanında ne yapıyorsa ona geri döner.
Karışımı alt bileşenlerine ayırırken yanına gidip bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Kahvaltı."

"Evet. Tamam. Bu her şeyi açıklıyor."

"Sana sıcak çikolata yapayım dedim," diyor ve M&M'li bardağı işaret ediyor.

Düşünceli tavrı midemi bulandırıyor - ya da belki de uyurken birkaç ateş böceği yutmuşumdur.

"Nasıl?" Ben soruyorum.

"Önce onları plastik bir torbada ezeceğim. Sonra, tozu bunun üzerinde eriteceğim" -mumu işaret ediyor- "ve suyla birleştireceğim."

"Vay canına." Çikolataların olduğu fincanı alıyorum. "Seni zahmetten kurtarmama ne dersin? Onları olduğu gibi yemekten ve ardından suyla tüketmekten mutluluk duyarım."

"Tabii, sanırım" diyor ve ayırdığı kuru meyve çeşitlerini alıp içinde su olan bir bardağa atıyor.

"Bu da demek oluyor?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Tadını daha çok gerçek meyve gibi mi yapıyor?"

Bu iyi bir şey mi? Ama daha önemlisi... "Fıstıkları neden ayırıyorsunuz?"

Bir omuz silkme daha. "Bunlar en , bu yüzden bir avuç dolusunu aynı anda yemek istedim."

Hah. "Ben ceviz severim."

İçinde fıstık olmayan fındık ve tohumlar olan bardağı işaret ediyor. "Buyurun."

Beklediğinizden çok daha keyifli olan kahvaltımızı oradan toplamaya devam ediyoruz. Rehidre edilmiş kuru meyveyi bile seviyorum - özellikle de normal versiyonu gibi dişlerinize yapışmadığı için. Söz konusu meyveden arta kalan suyun başlı başına bir lezzet olduğundan bahsetmiyorum bile.

Biz yiyip içerken, Ashton bana patika karışımından başka neler yapmayı düşündüğünü anlatıyor: yulaf lapası, fındık peyniri ve protein barları gibi fikirler.

"Keşke bir blenderımız olsaydı," diyor hüzünle. "Elimizdekilerle harika bir smoothie yapardım."

Kuru meyve emülsiyonlu suyu yudumluyorum. "Görünüşe göre şef olarak yedek bir kariyer seçeneğin var."

Gülümsüyor. "İnsanlara ne yemeleri gerektiği konusunda tavsiyeler veriyorum ve sık sık 'Ama bunun tadı güzel olmaz' diyorlar, bu yüzden bu tür ifadelerle çelişen tarif fikirleriyle hazır olmalıyım." Bir an için düşünceli görünüyor. "Belki de ThriveFit'in bir sonraki özelliği bu olmalı."

"Yemek mi?"

Başını sallıyor. "Kalorileri ve beslenmeyi zaten takip edebiliyoruz ama yemek tarifleri sunmuyoruz. ThriveFit'e sağlıklı malzemeler verebilseydiniz ve o da size ne yapabileceğinizi önerseydi iyi olurdu... Yapay zeka ya da onun gibi bir şey gerektirebilir. Bu konuyu kız kardeşimle konuşmam gerekecek."

Hah. Bir erkeğin yazılım üzerinde iyileştirmeler yapmasını izlemenin bu kadar tahrik edici olabileceğini kim bilebilirdi?

"Kardeşim yapay zekâ ile çalışıyor" dedim. "Belki seni temasa geçirebilirim?"

Bu bataklıktan canlı çıktığımızı varsayarsak.

Ashton'ın gözleri parlıyor. "Bu harika olur, teşekkürler."
"Önemli şey değil." Cameron daha fazlasını almaktan mutlu olacak
şirketi için iş.

"Peki ya sen?" Ashton soruyor. "Yedek bir kariyerin var mı?"

"Hayır." Ama ona gizli gelir kaynağımdan bahsedecek kadar çılgın olsaydım, şimdi tam zamanı olurdu. "Ya moda ya hiç."

Başını sallıyor. "Bu odaklanmaktır. Sadece yardımcı olur."

"Yeterince odaklandığımdan emin değilim," diyorum. "Tierre beni işte o kadar meşgul etti ki oturup kendi fikirlerimi üretecek zamanım olmadı."

Ashton elini pis odanın üzerinde gezdiriyor. "Zorunlu kesinti süresinden yararlanın."

"Zaten var," diye itiraf ediyorum ve sonra ona VersaWear fikrimi anlatıyorum.

"Kulağa harika geliyor," diyor. "Böyle bir şeyi faydalı bulacak sayısız müşterim var. Aslında, bittiğinde VersaWear'ı sizin için tanıtmaktan memnuniyet duyarım."

Cidden, o lanet ateş böceklerinden kaç tanesini yuttum?

"Bu çok cömertçe," diyorum. "Kabul edebileceğimden emin değilim."

Bunu elinin tersiyle itti. "Bir anlaşma yapalım. İşin bittiğinde bir bakayım. Eğer görüldüğü kadar iyiye, bunu tanıtmak işime gerçekten yardımcı olur."

"Öyle mi?" Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor.

"Müşterilerimi, özellikle de ünlüleri ne zaman mutlu etsem, bu tabii ki işime yardımcı oluyor."

"Sanırım... VersaWear tasarımıyı gerçeğe dönüştürürsem, ping atacağım ilk kişi sen olacaksın." Engelini kaldırdıktan sonra

sayı, .

"Mükemmel." Pencereye doğru başını sallıyor. "Şimdi, güneşin doğuşunu birlikte izleyerek anlaştığımızı kutlamaya ne dersin?"

"Elbette." Akıl sağlığım için biraz fazla romantik gelse de. Kulübeden ayrılıp suya doğru ilerlerken güneş ufukta belirmeye başlıyor.

"Nereden izleyelim?" Ben soruyorum.

"Teknenin koltukları var," diyor. "Oradan izleyelim ve her şey yeterince aydınlandığında anahtarları arayabiliriz."

"Bu işe yarar." Bunu neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yok ama elini tutuyorum ve her zaman dokunuşuna eşlik eden tahmin edilebilir şehvetli titreşimlerle ödüllendiriliyorum.

Elimi şefkatle sıkarak beni tekneye götürüyor ve dizlerimiz birbirine değecek şekilde yan yana oturuyoruz.

Onun yakınlığının etkisini görmezden gelmeye çalışarak, güneşin gökyüzünü pembe, turuncu ve altın tonlarına boyadığı görkemli şekli izliyorum. "Bu bana Sanat ve Tasarım Tarihi dersinde incelediğimiz bazı tabloları hatırlatıyor."

"Öyle mi? Hangileri?"

Sanatı da seviyor mu? "Monet'den 'İzlenim, Gün Doğumu'. Ayrıca Albert Bierstadt'ın 'Ormanda Gün Doğumu'."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Ben sadece Monet'yi gördüm ve doğru söylüyorsun. Medeniyete döndüğümüzde diğerini de kontrol etmem gerekecek."

"Medeniyete geri dönersek" diye karşılık vermiyorum çünkü o an, ne kadar pragmatik olursa olsun, bu tür düşüncelerle bozulamayacak kadar keyifli. Bu tabloya aşina olmasına şaşırmadım. Vancroft'lar gibi bir aile

Muhtemelen Paris'e düzenli olarak seyahat ediyordu, bu yüzden orijinalini Marmottan Monet Müzesi'nde görmüş olabilir.

Gün doğumu devam ederken, sırayla ruhani ve fazlasıyla romantik atmosferi yaratan ayrıntıları fark ediyoruz -Bataklığın üzerinde usulca gezinen sis ve cesurca bir timsaha doğru yürüyen balıkçılar gibi, o da gün doğumunun tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

Güneş nihayet , Ashton ve ben aynı anda birbirimize dönüyoruz ve dudaklarımız sanki kendiliğinden bir araya geliyor.

Bu öpücük tatlı ve şefkatli ve güneşin doğuşunun gözlerime yaptığını dudaklarıma yapıyor.

İşler kızışmaya başladığında kendimi çekilmeye zorluyorum. "Şu anahtarları aramalıyız," diyorum, biraz fazla nefes nefese.

"Ah. Doğru." Ayağa kalkıyor. "Hadi."

Kelimenin tam anlamıyla taş üstünde taş bırakmadan önce tekneyi, sonra da çevresini araştırıyoruz.

Ne yazık ki derdimizi anlatacak tek şey Ashton'ın küçük konsolun saklama alanında bulduğu paslı bir çekiç.

Ancak bulduğu şeyden son derece memnun görünüyor.

"Bubba'nın kafasına vurmak için bir şey mi?" Yarı şaka soruyorum.

"Hayır," diyor. "Bunun yulaf lapası yapmak istediğimde fındıkları ezmemi kolaylaştıracağını ve - işe yarayacağından emin olmasam da - fıstıkları ezerek fıstık ezmesi yapabileceğimi düşünüyordum."

İçimi çektim. "Gördüğüm kadarıyla sen de bir süre daha burada sıkışıp kalacağımıza benim kadar ikna olmuşsun."

"Sadece hazırlıklı olmak istiyorum. Ve bu amaçla..." Yerdeki bir şeyi işaret ediyor. "Burası elma salyangozlarıyla dolu ve eğer ilgilenirseniz onları kaynatacak suyumuz da var."

Ona bakıyorum ama ciddi olduğu belli. "Hayır. Henüz bunun için yeterince çaresiz değilim."

Alay ediyor. "Neden? Hiç salyangoz yemedin mi?"

Ben de hemen karşılık verdim. "Salyangozlardan iğrenmiyorum, eğer bahsettiğiniz buysa." Gerçi bacakları bir başka Fransız lezzeti olan kurbağalar farklı bir hikaye. "Salyangozu seve seve yerim ve yüzümde salyangoz mûsini kullanırım."

Son söylediğine burnunu kırıştırıyor. "O zaman sorun ne?"

"İkimizin de imzaladığı feragatnameye göre, yerel salyangozlar fare ciğer kurdu taşıyor," diye hatırlatıyorum.

"Doğru," diyor. "Bu yüzden onları kaynatırdık."

"Fare akciğer kurdunun kaynatıldığında hayatta kalabilen bir tür ekstremofil mikrop olmadığından emin misiniz?"

Dudaklarını büzüyor. "Oldukça eminim, ama . Gerçekten çaresiz kalana kadar bekleyeceğiz."

Hay sikeyim. "Belki de iyimser olan sen olmaya geri dönmeliyiz. Sen böyle konuştuğunda, burada öleceğimiz hissine kapılıyorum."

"Yapmayacağız," diyor kendinden emin bir şekilde. "Hayatta kalma konusunda biraz bilgim var ve bu konuda biraz düşündüm. Etrafımızda balık var. Bir mızrak yapabilirim. Ya da pantolonumdaki lastik bandı kullanarak bir yay. Bunlarla okla ya da zıpkınla balık avlamayı deneyebilirim - belki bir olta yapmayı başarabilirsem normal balık avlamayı bile deneyebilirim. Yay ve mızrak aynı zamanda o sinir bozucu kuşu indirmemi de sağlayacak - ki eminim tadı

tavuk. Ve eğer kendimi gerçekten cesur hissedersen, bu çekiçle bir timsahın kafasına vurabilirim."

Ona bakakaldım. "Çok fazla plan var. Burada Robinson Crusoe tarzı yaşlanmamızı mı planlıyorsun?"

Çok daha fazla seks dışında. Friday ve Robinson Crusoe'da seks yoktu, değil mi? Bununla bağlantılı olarak, Tom Hanks Cast Away'de voleybol topu Wilson'ın yüzünü sikti mi? Ne de olsa üzerine bir ağız çizmişti. İnternete tekrar erişimim olduğunda ya da olursa bunu araştırmam gerekecek.

Ashton gülümser. "Kısa süre içinde buradan çıkacağız. Sadece hayatta kalmak için birden fazla yöntem bulmanın seni sakinleştireceğini düşündüm."

"Ama hala su sorunumuz yok mu?" Sormadan edemiyorum. Sadece içmekten bahsetmiyorum. Eğer iki gün boyunca duş almazsam, pislikten ölebilirim.

Bataklığı işaret ediyor. "Çok çaresiz kalırsak o suyu kaynatabiliriz. Ama bir dahaki sefere yağmur suyunu toplamak ve sonra her ihtimale karşı onu kaynatmak daha iyi bir seçenek olabilir. İlk su soğutucu şişesini bitirdiğimizde hala buradaysak, onu dışarıya koyabilir ve maksimum suyu toplamak için içine bir huni yerleştirebiliriz."

Kendime not: Bir daha yağmur yağarsa, o suyu duş almak için kullan.

"İlginç." Bedenimi terk ettiğimi bile fark etmediğim bir gerginlik. "Sanırım gerçekten hayatta kalacağız."

"Ve gelişmek -eğer zorunda kalırsak. Şimdi, telefonlarımızı alıp bu adanın her yerinde dolaşarak sinyal alıp alamayacağımızı görmeliyiz diye düşünüyordum."

Bu, vibratörün icadından bu yana herkesin aklına gelen en iyi fikir, bu yüzden hevesle üzerine atlıyorum. Ne yazık ki, biz

Ashton kulübesinin çatısına tırmandığında bile herhangi bir sinyal bulamaz.

"Dikkatli ol," diyorum sertçe o aşağı inerken.

Kıkırdıyor. "Umursaman beni çok etkiledi."

"Eğer bacağını kırarsan, kim zıpkınla balık avlayacak?" Homurdanıyorum. "Ya da MacGyver'ın kurbağadan tost makinesi yapması..."

Aşağı inerken düşünceli görünüyor. "Sadece şaka yaptığını biliyorum ama bana bir fikir verdin."

Gözlerimi kısıyorum. "Ben kurbağa yemem. Önce açlıktan öleceğim.

Ya da seni yerim."

Gülüyor. "Ondan değil. Sadece Güneş Işığı Eyaleti'nde olduğumuzu hatırladım, bu da bir güneş ocağının oldukça pratik anlamına geliyor."

"Bir ne?"

"Kendin yap fırını gibi bir şey," diye açıklıyor. "Sanırım teknedeki yansıtıcı malzemeden biraz koparırsam bir tane yapabilirim."

"Ve pişecek mi?"

Başını sallıyor. "Sıcakta, sıcaklık üç yüz dereceye ulaşabilir."

"Artık resmileşti," diyorum. "Eğer bundan sağ , ama sonrasında bir zombi kıyameti olursa, seninle olmak istiyorum."

"Dünyayı yeniden doldurun" diye bir espri yapmasını bekliyorum ama onun yerine endişeyle güneşe bakıyor.

"Saklanmalıyız," diyor. "Aşırı ısınmadan önce."

Kulübeye giriyoruz ve Ashton kıyafetlerimizi toplamaya başlıyor.

"Onları kurumaları için asacağım," diye açıklıyor. Başımı salladım.

Dediğini yaptı, sonra geri geldi ve her birimize birer bardak su doldurdu.

"Peki... şimdi ne olacak?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Normalde egzersiz yapardım ama kısıtlı yiyecek ve su durumu göz önüne alındığında bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, duş eksikliğinden bahsetmiyorum bile."

Karşı görüş: Onun egzersiz yapması benim için çok eğlenceli olurdu. Ama bunu ona söylememeye karar verdim.

"Sanırım sadece takılabilir ve konuşabiliriz," diyorum.

"Elbette." Masaya oturur. "Ne tür müzikten hoşlanırsın?"

"Çalmak için mi, dinlemek için mi?" kaçırdım ve anında pişman oldum. "Çalmak mı?" Kaşları soru işaretine dönüşüyor.

İç çekerek oturuyorum. "Benim enstrümanım sousaphone. Ya da en azından öyleydi. En sevdiğim parça da Muppet Show'un teması."

Üflememle ilgili şakalar yapması için ona sessizce meydan okuyorum. Lisedeyken hepsini duymuştum.

Ashton başını eğiyor. "Sousaphone bir tuba gibi, değil mi? Vücudunuzu saran bir şey?" Anlaşılmaz bir nedenden ötürü, gözlerinde sıcaklıkla beni inceliyor.

"Tuba ile yürüyemezsin," diyorum. "Ve dışarıda bok gibi ses çıkarır."

Kahretsin. Noktaları birleştiren Ashton'ın gözleri parlıyor. "Bando takımında mıydın?"

"Çok iyi egzersiz yapıyorsun," diyorum savunmacı bir tavırla. "Senin gibi birinin takdir etmesi gereken bir şey. Ayrıca üniversite başvurumda da harika görünüyor."

"Hey, buna karşı değilim. Eminim bando üniformanla çok tatlı görünüyorsunuzdur."

"O zamanlar reşit değildim, seni sapık." Ama şu ana kadar benimle bu kadar az dalga geçmesini takdir ediyorum - hatta bunu Emma'yla paylaştığımda ondan bile daha az. "Şimdi bana kendinle ilgili utanç verici bir şey borçlusun."

"Bando olmak utanç verici değil," diyor. "Tavuk."

"İyi." Sırıttıyor. "Birkaç yıl önce, çalıştığım spor salonunda köpek yogasına bakmaya gittim. Oraya erken gittim, bu yüzden sadece ben ve yavrular vardı. Kendim hakkında söylemem gereken bir şey varsa o da köpeklerle konuşmayı sevdiğimdir. Her neyse, konuşmama o kadar dalmıştım ki tüm grubun ve yoga hocasının arkamda toplandığını fark etmedim. Onları gördüğümde-"

"Yumurtlamaya mı başladılar?" Ben araya giriyorum. "Neden?"

"Çünkü bu kulağa utanç verici olmaktan çok sevimli geliyor." Ve bahse girerim sonuç olarak sınıftaki her kızla yatmıştır.

"Hikayeyle işim bitmemiştir," diyor. "Ders başladığında, her nedense, Waggatha Christie adında bir Alman çoban köpeği kıcımlı koklayıp duruyordu."

"Oh, lütfen. Bu ancak utanç verici bir hikaye olarak geçer." O sınıftaki diğer tüm sürtüklerin onun etrafını koklamak istediğine bahse girerim. Waggatha Christie'de sadece küstahlık vardı.

"Hangi müziği dinlemekten hoşlandığını hiç söylemedin," diyerek konuyu ustalıkla değiştiriyor.

"Dört Mevsim" dedim. "Vivaldi'den."

"Asla olmaz." Telefonunu çıkarır. "Şuna bir bak." Ekrana birkaç kez dokunuyor ve küçük hoparlörlerden tanıdık keman sesleri yükseliyor.

"Bu benim en sevdiğim müzik parçası," diye açıklıyor. "O kadar ki, telefon çekmeyen bir yerde mahsur kaldığımda dinlemek istersem diye indirdim."

Sonraki birkaç dakika boyunca, müziğin tadını çıkararak dostane bir sessizlik içinde oturuyoruz.

Konçertonun ilkbahar bölümü bitip yaz başladığında "Ee," diyor. "Bana kendinden biraz daha bahset."

"Ne gibi?"

"Şaşırt beni."

Omuz silkiyorum. "Evimde tek bir bar taburesi var."

"Neden sadece bir tane?" diye soruyor.

"Daha fazlası için yer yok ve bütün gün sinir bozucu patronumla uğraştıktan sonra eve gidip bir kadeh şarapla rahatlamak istiyorum."

Kıkırdıyor. "Bu neredeyse mantıklı." "Peki ya sen?"

Sırıttıyor. "Dolabımda bir trafik konisi var." "Var mı?"

Başını sallıyor. "Çişini öğrenmesi gereken erkek yavruları beslediğimde, onlara yardımcı olmak için külahı söz konusu pedin üzerine koyuyorum."

"Bu da neredeyse mantıklı."

Bir süre kendimizle ilgili rastgele bilgiler paylaşmaya devam ediyoruz, ancak bazıları tartışmalı hale geliyor, örneğin benim kırmızı ışıpta geçtiğim gerçeği.

"Ezilebilirsin," diyor sert bir şekilde. "Yaya geçidine yürümeyerek bir dakikanızı kurtarmaya çalışırken, kendinizi günlerce ya da daha uzun süre hastanede bulabilir ya da daha kötüsünü yaşayabilirsiniz."

Gözlerimi devirerek cevap veriyorum ve bana daha çok iyi bir randevunun seni tanıma kısmını hatırlatan ileri geri konuşmaya devam ediyoruz.

"Tişörtümü çıkarmamın sakıncası var mı?" Ashton tam da benim aydınlanmamı yaşadığım sırada soruyor. "Hava gittikçe ısınıyor."

Hava gittikçe ısınıyor, hem de birden fazla şekilde. "Neden umursayayım ki?" Cevap veriyorum.

Ashton'ın nasıl bir vücuda sahip olduğunu düşünürsek, saklı olması benim için sorun değil.

"Güzel." Gömleğini çıkarıyor.

Hmm.

Bunun daha çok bir randevu gibi görünmesini istemeseydim -ya da özellikle üçüncü bir randevunun sonunda olanları- yine de itiraz etmeliydim. Kaslarının üzerinde parlayan ter tanelerini görmek ağzımı -ve diğer yerlerimi- sulandırıyor.

"Burası çok sıcak," diyorum boğuk bir sesle. "Sakıncası yoksa-"

"Bu düşünceni unutma," der ve aceleyle kulübeden çıkar.

Ha?

Geri döndüğünde nedenini anlayacağım.

Güneşin sıcaklığında çoktan kurumuş olan sütyenimi ve külotumu geri getirdi.

"Zaten tüm parçalarımı gördün," diye hatırlatıyorum ona.

"Neden şimdi onları saklamamı istiyorsun?"

Burun delikleri alevlendi. "Karşımda çıplak olsaydın konuşmaya devam edebileceğimden emin değilim. Seni o slip içinde görmek yeterince acı verici."

"Oh?" Alaycı bir şekilde slip pantolonumun askısını çekiştiriyorum. "Arkanı dönmek isteyebilirsin."

Dönerken neredeyse kendini kırbaçlayacaktı.

Medeniyet eksikliğimizin izin verdiğiinden çok daha seksi hissederek, ona geri dönebileceğini söylemeden önce iç çamaşırlarımı giydim.

Bunu yaptığında beni açlıkla tarıyor ve çenesi titriyor. "Yanılmışım. Bu aslında durumu çıplak olmandan daha kötü hale getirebilir."

Dudaklarımı ıslatıyorum. "Zaten söyleyecek fazla bir şeyim de yoktu."

Yatağa anlamlı bir bakış fırlatıyor. "Birbirimizi tanımanın kelimeler içermeyen yolları da var."

Uzanıp pantolonunun üzerinden mükemmel aletini hissediyorum. "Bu durumda, beni daha yakından tanımanı isterim."

BÖLÜM 24

Ashton

"BU ÇOK SICAKTI," diyor Kendall, ben ona üç kez daha "birbirimizi tanıyalım" orgazmı yaşattıktan sonra kollarımda yatarken.

"H-kelimesini kullanmayalım," diyorum, bir köpek gibi nefes nefese kalmanın eşiğinde hissederek. "Ayrıca ılık, kaynar, kavurucu ve bunaltıcı da yasak."

Bir kahkaha atarak yataktan atlıyor, hala görkemli bir şekilde çıplak ve her birimize birer bardak su dolduruyor.

Bardağımı bir yudumda boşaltıyorum. "Bence pencereleri kapatmak için kıyafetlerimizi asmalıyız." Güneşin parladığı pencereyi gösteriyorum. "Özellikle de şu."

O da kabul ediyor, ben de kurumuş giysileri alıp bulduğum çekiç ve döşeme tahtalarından kurtardığım birkaç çivinin yardımıyla perde olarak kullanıyorum.

"Şimdiden daha havalı hissediyorum," diyor Kendall alaycı bir şekilde. "Şimdi ne olacak?"

Karnımı ovuyorum. "Öğle yemeği?" Durumumuz göz önüne alındığında bol miktarda elektrolite ihtiyacımız var.

"Aklında ne var? Yulaf lapası mı?"

Başımı salladım. "Bir daha asla sıcak bir şey yemek isteyeceğimi sanmıyorum." Belki onun tatlı amcığı hariç tabii. "Ben fındık ve yeniden ıslatılmış meyve yemeyi düşünüyorum. Peki ya sen?"

"Aynısı" diyor. "Ama tatlı olarak biraz M&M ile."

Bir yandan New York'taki hayatlarımız hakkında sohbet ederken bir yandan da karışımı ayırmak için biraz zaman harcıyoruz. Bardağın tamamını M&M'lerle doldurmayı başardıktan sonra Kendall onlara bakıyor ve yüksek sesle neden erimediklerini merak ediyor.

"Harika bir soru," diyorum. "Muhtemelen nasıl hissettirdiğine rağmen, burası henüz ağzında olacağı kadar sıcak olmadığı içindir." Ve onun ağzı gezegendeki en sıcak yer, ya da en azından benim sikimin ziyaret ettiği en sıcak yer.

"Hmm," diyor. "Neden ağzınızda eriyor da elinizde erimiyor?"

Omuz silkiyorum. "Eller daha mı soğuk?"

"O kadar da değil," diyor. "Kaplamanın bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Normal çikolatayı, özellikle de ucuz sütlü olanını elime aldığımda, elimde eriyor."

"Sanırım bu şey erimeye başlarsa başımızın belada olduğunu anlayacağız," diyorum ona. "Böyle bir şey olursa fazladan su iç."

"Peki... şimdi ne yapacağız?" diye soruyor.

"Rock, Kağıt, makas?" I öneririm, ve benim Sikim seçiriyor.

Orijinal olmasa bile ne konusunda daha iyi bir fikri olduğu açık.

"Katledilmeye hazır olun." Kendall sıkı bir yumruk oluşturuyor. "Bu oyunda o kadar iyiyim ki bunun için para alabilirim."

Ben de yumruk yapıyorum. "Siz de 'avuç dolusu para kazandığınızı' söyleyebilir misiniz?"

İnliyor. "Bir, iki, üç."

O kağıt atıyor, ben de taş atıyorum.

"Gördün mü?" diyor.

"Acemi şansı. Bir daha deneyelim."

Yaramazca sırtıyor. "Bunu daha ilginç hale getirmek ister misin?"

Çıplak gövdeyi gösteriyorum. "Taş, kağıt, makas demeden önce, üzerimizde pek bir şey olmadığını unutmayın."

"Aslında kaybedenin kazanan için bir hizmet yapmasını önerecektim," diyor. "Cinsel olabilir ama olmak zorunda değil."

"Anlaştık." Birinin bana aletimin dönüştüğü kayaya yardım etmesi için biraz kağıt vermesi gerekiyor. "Kazanırsan ne iyilik istiyorsun?"

Düşünceli görünüyor. "Masaj. Ya sen?"

"Bunun için beni dövme gereksiz. Memnuniyetle yaparım."

"Bunu iyi düşünmemişsin," diyor. "Ben çıplak olacağım ve sen de çok azacaksın ama masajın bir saat sürmesini ve iki elini de kullanmanı istiyorum, yani tüm bu süre boyunca mastürbasyon falan yapamazsın."

Oh. "Sıkı bir pazarlık yapıyorsun. Kaybetmediğimden emin olmalıyım."

Dudaklarını nemlendiriyor. "Peki kazanmayı başarırsan ne istiyorsun?"

"Ayrıca bir masaj. Ama benim versiyonumda ellerinizi kullanamazsınız."

"O zaman nasıl?"

"Göğüslerini sırtımdan aşağı kaydırabilirsin ya da ayaklarını kullanabilirsin ya da-"

"Anladım," diyor. "Açıkçası, kaybetmeyi planlamadığım için bu tamamen varsayımsal."

"Ben de öyle."

"Üç deyince" diyor ve geri sayıyor. O taş atıyor, ben de makas atıyorum. "Ezik," diye alay ediyor. "Gel, bana hizmet et."

Yatağa doğru ilerliyor, sütyenini ve külotunu çıkarıyor ve düzgün poposunu havaya kaldırarak oraya yayılıyor. "Unutma, bana bir saat borçlusun."

"Tamam." Yatağa doğru yürümeden önce rahatlamasına yardımcı olmak için telefonumda tekrar "The Four Seasons" çalışıyorum, bu noktada onu arkadan sertçe alma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. "İşte gidiyor." Elim onun sıcak tenine değiyor ve

Dick ayda ulumak istiyor.

Omuzlarını yoğururken "Evet," diye mırıldanıyor. "Aynen böyle."

Nasıl oluyor da onun için bu kadar deliriyorum? Seks eksikliğinden değil. Aslında, son yirmi dört saat içinde en son bu kadar çok boşaldığım zaman, gençken mastürbasyon yapmayı keşfettiğim zamandı.

Ama anlaşıyor anlaşılmıyor, bu yüzden kendime dokunmamak Cenevre Sözleşmesi'ne aykırı bir işkence biçimi olsa da devam ediyorum.

Kendall zevkle inliyor.

Hay sikeyim. "Ciddi misin? Gerçekten bu kadar eğleniyor musun, yoksa sadece benimle dalga mı geçiyorsun?"

"O kadar iyisin," diyor durgun bir şekilde. "Ve artık resmileşti: Yedek kariyeriniz şeflik olmamalı. Sen doğuştan

masöz."

Sırtının alt kısmına geçiyorum ve inlemeleri yoğunlaşıyor - ve benim cinsel işkencem de öyle. Belli nedenlerden dolayı kalçalarına masaj yaptığımda işler daha da kötüye gidiyor ve uzun bacaklarına indiğimde de düzelmiyor.

Baldırlarına geldiğimde "Ayaklarımı yapabilir misin?" diye mırıldanıyor.

Fuuuck. Ayak fetişi mi geliştiriyorum? Onun mükemmel ayaklarını tutmak, üzerimde kıcından daha büyük bir etki yaratıyor - sanırım hepsi kümülatif.

"Tamam," diyor sonunda. "hazırım."

Yüzüstü dönüyor ve meme uçlarının çakıllı olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum, bu üşüdüğü için olamaz.

"Devam edin," diye emrediyor.

Zorlukla bastırılmış bir iniltiyle bunu yapıyorum, ama dokunuşlarımı tedavi edici olmaktan çok şehvetli hale getiriyorum, önce boynuna ve kulaklarına, sonra kafa derisine ve iç bileklerine çalışıyorum.

İnlemeleri daha şehvetli bir alıyor ve meme uçları küçük kayalara dönüşerek doğru yolda olduğumu kanıtlıyor.

"Alt karın kasların üzerinde çalışacağım," diyorum kısık sesle ve ellerimi vücudundan aşağı doğru kaydırarak nefis yuvarlak göğüslerini ve nefis göbeğini geçip kasık kemiğinin hemen yanında duruyorum.

Bölgeye bir dakika kadar masaj yaptıktan sonra "Ashton," diyor. Gözleri ağır ağır kapanıyor. "Mutlu bir son yaşayabilir miyim?"

Aletim daha da sertleşiyor ve "Elbette" derken hırlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bir daha düşündüm de, sanırım bunun için fazla ağırim var." Söz konusu uzantıyı işaret ediyor.

Bu da artık üzücü bir uzantı.

"Klitorisine biraz masaj yapmama ne dersin?" Gruffly'i öneriyorum. "Dilimle."

Gözbebekleri büyüyor ama kararsız görünüyor.

"Bırak deneyeyim," diye fısıldadım. "Ve eğer çok ağırırsa, bana haber ver."

Başını hafifçe sallıyor.

Ellerimin az önce izlediği yolu dilimle yavaşça takip ediyorum, ta ki pembe küçük amcığına ulaşp klitorisine tüy gibi hafif bir öpücük verene kadar.

"Vay canına," diye nefes alıyor.

"Daha yeni başlıyorum." Klitorisinin etrafında alaycı bir daire çiziyorum.

Sırtını dikleştiriyor.

Sırıtiyorum ve şişmiş yumruya küçük bir yalama veriyorum.

Kendall inliyor, bu yüzden bir sonraki yalamam daha sert, ondan sonraki de öyle.

Dilimi hedefime doğru düzleştirdiğimde "Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyor. "Boşalacağım."

"Evet," diyerek klitorisini törpüledim. "Benim için gel, şimdi."

Ve oğlum, o yapar. Yataktan kalkarak vahşi, neredeyse çaresiz bir çığlıkla orgazm oluyor.

İyileşirken onu kucaklıyorum.

"Sondaki çığlık için özür dilerim," diyor yüzünü omzuma yaslayarak.

Taşaklarım umutsuzca morarmış olsa da sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Bunu bir iltifat olarak aldım."

Homurdanıyor. "Bahse girerim azgın bir limpkin kuşu gibi ses çıkarmışımıdır."

"Azgın" kelimesini duyunca, şişmiş sikim seğirerek sohbeta katılmaya karar verdi ve sonuç olarak

Kendall'ın kalçasında.

Bedenlerimizin arasına bakıyor. "Taş, kağıt, makas oyununda ne kadar kötü olsan da kendine bir ödöl kazandın."

"Oh?"

"Yüzüstü yat," diyor. "Başlangıç olarak sana o elsiz masajı yapacağım."

Dediğini yapıyorum, ama keşke bu yatakta aletimi sokabileceğim kadar büyük bir delik olsaydı, çünkü o kadar sert ki rahatsız oluyorum.

"Bu nasıl?" Göğüslerini sırtımda gezdiriyor. "Harika," diye homurdanıyorum.

"Peki ya bu?" Tüm vücudunu aynı yolda kaydırmadan önce dilini omurgamda gezdiriyor.

"Söyleyecek sözüm yok," diye mırıldanıyorum ve gerçekten de yok. Beynime çok az kan gidiyor.

"Hadi bunu deneyelim." Yatağın üzerinde duruyor ve ayaklarının sırayla önce omuzlarıma sonra da kalçalarıma masaj yaptığını hissediyorum.

"Siktir. Bu harika hissettiriyor. Şimdiye kadar yaptırdığım tüm masajlardan daha iyi." Daha da sıcak. "Sadece düşmemeye dikkat et."

Alay ediyor ve patlayacağımı düşünene kadar ayaklarıyla belime masaj yapıyor.

Sonra yatağa geri oturuyor. "Arkanı dönmeye hazır mısın?"

Bir savaş uçağının türbinindeki bir kanadı utandıracak bir hızla dönüyorum.

Yatağın ucuna oturuyor, göğüslerini baştan çıkarıcı bir şekilde kavırıyor ve ayaklarını ağrıyan sikime doğru uzatıyor - amını aç bakışlarım için açık bırakıyor.

"Mutlu sona hazır mısın?" soruyor, sesi tam anlamıyla boğucu.

Ayakları ağrıyan ereksiyonumu çevrelemeden önce anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyorum, sonra yukarı ve aşağı kayıyorum.

Dudaklarımdan bir zevk iniltisi kaçıyor.

"Kendall," diye . "Uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Güzel." Ayaklarını tekrar aşağı yukarı kaydırıyor ve ben onun güzel parmaklarının üzerine boşalıyorum.

BÖLÜM 25

Kendall

Eğer Ashton'la bir araya gelmek başlangıçta bir randevu gibi göründüyse, şimdi bir balayı gibi hissettirmeye başlıyor, özellikle de onun kucağında uzanıp orgazm sonrası bir başka sersemliğin tadını çıkarırken.

Ashton'ın midesi gurulduyor. "Akşam yemeği yemek ister misin?" diye soruyor tembelce.

Ben de öyle yapıyorum ve birbirimizi daha iyi tanımak için patlıcan karışımını atıştırıp konuşuyoruz - ki bu muhtemelen kötü bir fikir ama kendime engel olamıyorum. Aramızdaki her neyse ve çelişkili duygularıma rağmen, ne kadar önemsiz olursa olsun onunla ilgili her ayrıntıya açım.

Sanırım tersi de doğru çünkü beni soru yağmuruna tutmaktan vazgeçmiyor. Şimdiye kadar benim hakkımda önceki tüm erkek arkadaşlarımdan toplamından daha fazla şey biliyor olabilir - elbette onun erkek arkadaşım olduğunu söylemiyorum.

"İki Gerçek ve Bir Yalan oynamak ister misin?" Ashton yemeğimizi bitirdikten sonra soruyor.

"Bu 'tanışma faslını' güzelleştirmek için mi?"

Omuz silkiyor. "Yapacak başka ne var ki?"

". İlk sen gitmek ister misin?"

Başını sallar. "Sen git. Bu oyunda çok iyiyim, bu yüzden alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var."

Önden gitmenin bana ne faydası olacak? Ayrıca... "Rastgele gerçekler mi yoksa bir tema mı yapmalıyız?"

Gözleri ısınıyor. "Kirli yapmaya ne dersin?"

"Huh." Birkaç saniye düşündüm. "Üç yıldır seks yapmadım. Bir keresinde bir randevuya anal tıkaç takarak gelmiştim. Sana ayak işi yapmak hoşuma gitmişti."

Ashton'ın burun delikleri alevlenir. "Anal tıkaç mı?" "Lanet olsun," diyorum.

"Ama... üç yıl mı?" diyor. "Orgazm konusunda bir tür deve misin sen? Benimle geçirdiğin bir gece yetti mi?"

"Lütfen." Alay ediyorum. "Çok fazla kimseyle çıkmadım. Çok fazla iş ve kötü şans yüzünden. Seninle hiç alakası yok."

"Tabii. Tabii."

"Sıra sende," diyorum huysuzca.

Dudaklarını büzüyor. "Kukunun tadı elma gibi. Meme uçlarının tadı ebegümece gibi. Ve ağzının tadı vanilya gibi."

Hmm. "Hepsi yalan gibi geliyor."

"Bu pes ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Bence meme ucu olayı yalan."

"Hayır," diyor. "Ağzının tadı vanilya gibi değil."

Tadının neye benzediğini sormamı istediğini biliyorum, bu yüzden ona bu zevki tattırmıyorum. Onun yerine "Bu hile yapmaktı," diyorum. "Amımın tadı elma gibi değil."

"Oh." Bana doğru yürüdü ve parmağını yaladı. "Bunu test etmek ister misin?"

Eğer bu kadar ağrım olmasaydı, o parmakları içime almak için ölürdüm. Bu haliyle bile, teklif çok cazip.

"Daha önce kendimi tatmıştım." Kabul ediyorum, uzun zaman oldu. "Hiç elma tatmadım." Öte yandan, evimin yakınındaki fırında satılan elmalı turta da hoşuma gidiyor. Ve bol miktarda elma ve havuçtan yapılmış taze sıkılmış meyve suyu içiyorum, yani ne yersen osun...

"Tadı havuca benzeyen bir şeyim var mı?" Ben soruyorum.

Sırıtarak başını sallıyor. "Ama hey, tat çok öznel bir deneyimdir."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanırım başka bir şey oynamak istiyorum." "Çok mu eziksin?"

Ezik, hayır. Yaralı, hem de .

"Bir tur 'tercih eder miydin?' oynamaya ne dersin?" Ben öneririm.

O da kabul ediyor ve bir süre bu oyunu oynuyoruz. Diğer şeylerin yanı sıra, Ashton'ın uzaya gitmektense derin denizleri keşfetmeyi tercih edeceğini öğreniyorum ve o da eğer bir zaman makinesi olsaydı, torunlarım yerine atalarımın tanışmayı tercih edeceğimi öğreniyor. "Hava soğuyor mu, yoksa bana mı öyle geliyor?" Ashton soruyor. Darth Vader gibi nefes almaktansa Yoda gibi konuşmayı tercih ettiğimi itiraf ediyorum.

"Evet." Pencereye doğru yürüyorum ve eğreti perdeleri kaldırıyorum. "Sanırım güneş batıyor."

Ashton ayağa fırlar. "Gezintiye çıkmak ister misin?"

"Elbette. 'Casusluk' oynayabiliriz."

ADANIN ETRAFINDA DOLAŞMAKTAN ÇOK HOŞLANIYORUM VE GÖRÜNÜŞE GÖRE,
BEN

"Casusluk" konusunda Ashton'dan çok daha iyiyim.

Selvi ağacını bulması beş soru sürdükten sonra "Sıra bende," diyor. "Küçük gözlerimle küçük bir şey görüyorum."

Sırıtiyorum. "Yani... senin sikin değil mi?"

Kıkırdıyor. "Benimkinin aksine, bu şey uçabiliyor."

"Aletini küçümseme. Bana uçabileceğimi hissettirdi."

"Bu şey de vızıldayabilir."

Sırıtiyorum. "Yani... küçük bir vibratör mü?"

Etrafına bakınıyor. "Bunu nasıl gözetleyebilirim ki?"

"Sheesh, alıngan. Belli ki bir sivrisinekten bahsediyorsun."

"Sonunda." Ön kolunu tokatlıyor. "Sanırım şimdi güneş batıyor, yemek için dışarıdalar."

Burnumu kırıştırıyorum. "Hadi saklanalım."

Suya yakın olan kulübeyi işaret ediyor. "Yatağınızın artık kullanılabilir olup olmadığını görmek ister misiniz?"

Kahretsin. Muhtemelen öyledir. Suyun çekildiğini görebiliyorum ve kapıyı açık bıraktık, bu yüzden koku gitmiş olmalı. Sorun şu ki, artık aynı yatağı paylaşmama fikri hoşuma gitmiyor. Eğer bu adadan kurtulursak, o zaman tabii. Ama bu haliyle.

"Beni seninkinden o kadar kolay atamayacaksın," diyorum. "Ama eğer o kulübeye kendin gitmek istiyorsan ve-"

"Hayır. Sen de beni 'benimkinden' atmayacaksın."

Birkaç saat saklanıyoruz, sonra hava tamamen karardığında ve sivrisinekler daha az aktif olduğunda dışarı çıkıyoruz. Ancak, sıcaklık o kadar düştü ki

geri dönmek, giysilerimizi pencereden çıkarmak ve hepsini giymek zorundayız.

Fazladan katlanmış olsak bile, kabine geri dönüp ısınmak için kaşık pozisyonunda yatağa atlamadan önce ılık gösterisinin tadını çıkarmak için sadece bir saat dışarıda kaldık.

"Güzel bir gündü," düşünüyorum. "Düşünüyorum da."

"Benim de hoşuma gitti," diye mırıldanıyor boynumun kıvrımına doğru. "Düşünüyorum."

Kollarında müstehcen bir şekilde rahat hissederek gözlerimi kapatıyorum ve hemen kendimden geçiyorum.

BİR BAŞLANGIÇLA UYANDIM.

Birisi kapıya vuruyor.

"Geride dur," diyor Ashton bana, sonra da kapıyı açmaya gidiyor.

Bu Bubba, bakıyor Darmadağınık, ve Dottie, Ashton'ın yüzünde görmesi gereken ifadeden korkmuş görünüyordu.

"Sen," diye Ashton.

Bir yırtıcının ölümcül hızıyla saldırıyor ve Bubba'yı bir milisaniye içinde havada sallandırıyor.

"Nerede ve siktir vardı Sen?" Bu soru sert bir sarsıntı eşlik eder.

"Oi, Yapma. incinmiş Bubbala!" Dottie bağırıyor. "Bizim tekne kırıldı. Bir an önce halledilmesi için fazladan para ödedik."

Ashton tur rehberini düşürür. "Neden diğer teknenin anahtarlarını bize bırakmadın?"

"Oh," diyor Dottie. "İhtiyacın olacağını düşünmemiştik dostum."

Ashton dişlerini sıkarak, "Bizi hemen geri götür," diye emretti.

"Ve dua et de eve döndüğümde kendimi davacı hissetmeyeyim," diye ekliyorum, onun ses tonuna uyarak.

Suratı asık görünen tur rehberleri teknelerine binmemize yardım ediyor. Kısa bir tartışmadan sonra benim Bubba'yla, Ashton'ın da Dottie'yle gitmesine karar veriliyor; çünkü Bubba'nın başka türlü bu yolculuktan sağ çıkıp çıkamayacağından kimse emin değil.

Muhtemelen katil eğilimleri bir yana, sinirli Ashton'ı çok ateşli bulduğumu itiraf etmeliyim. Öfkesinde muhteşem - bu arada son saniyeye kadar oldukça iyi sakladığı bir öfke.

"Şimdi beni dikkatle dinle," diyor Ashton Bubba'ya, her kelimeyi soğukkanlılıkla telaffuz ederek. "Kendall'la gidebilirsin, ama kıyıya en ufak bir saç teliyle gelirse seni çok pişman ederim ve hiçbir mazeret seni kurtaramaz."

Altına işemenin eşiğindeymiş gibi görünen Bubba başıyla onaylıyor ve mırıldanıyor: "Evet efendim. Elbette, efendim."

"Ashton gideceğimiz yere tek parça halinde ulaşırsa iyi olur. Ayrıca," diyorum Dottie'ye. "Yoksa."

Benim durumumda "ya da başka" ne anlama geliyor bilmiyorum ama Bubba ile yolculuğum asık suratlı bir sessizlik içinde geçiyor - en azından cep telefonumun tekrar çekmesi için medeniyete yeterince yaklaşıncaya kadar. Birkaç çubuk çeker çekmez telefonuma milyonlarca mesaj yağıyor; çoğunluğu annemden, Emma'dan ve Bay Patron'dan, birkaçı da kardeşimden.

Önce annemi arıyorum ve açıklama yapmak biraz zaman alıyor, özellikle de işin içinde bir erkek olduğunu duyduğunda. Ashton'dan bahsetmemin tek nedeni, bunun onun geriye dönük olarak tüm durum hakkında daha iyi hissetmesini sağlayacağını bilmemdir. Çünkü

Nedeni ne olursa olsun, annem bir kadının erkeksiz hayatta kalabileceğini düşünmüyor, özellikle de vahşi doğada.

"Adı ne?" Bitirdiğimde annem soruyor.

Masalın en zor kısmına odaklanmayı anneme bırakın.

"Ashton," dedim. "Düğünde sağdıçtı."

"Oh," diyor, bu kelimeye bir ebeveynle tartışmak istemeyeceğiniz her türlü anlamı yükleyerek. "Sevimli mi?"

"Şimdi daha fazla kişiyi aramam gerekiyor."

"Lütfen Ashton'a benim adıma teşekkür et," diyor annem.

"Ve ona babanla birlikte akşam yemeği ısmarlamak istediğimizi söyle."

Evet. Hayır. Hayır. "Gitmeliyim."

Telefonu kapattım ve Emma'yı arayıp bilgi aldım. Onunla Ashton'ın olaya karıştığı kısmını atlıyorum. Eğer bana Marcus'un Ashton'ı aradığını söyleseydi, itiraf ederdim ama erkekler erkektir, Marcus muhtemelen arkadaşının son iki gündür sessiz kaldığını fark etmemiştir.

"Uçuşunuz ne olacak?" diye soruyor.

İç çektim. "Kaçırdım. Bir şeyler gerekecek." "Bu berbat. Marcus'un uçağının da-"

"Yapma bile," diyorum. "Balayındasınız. Sadece rahatla."

"Tamam..."

"Nasıl gidiyor?" Telefona gülümseyerek soruyorum.

"İnanılmaz. Fiji şimdiye kadar gördüğüm en güzel plajlara sahip.

ve tatil köyü bu dünyanın dışında."

Yaramazca sırtıyorum. "Marcus'un sikine övgüler düzmen gerekmiyor mu?"

Bubba bana bir bakış atıyor ama hiçbir şey söylemiyor; Ashton'la yaptığı "sohbetten" hâlâ etkilendiği belli.

"Cevabımı bulduğum yer olan spa'ya uygun tutmaya çalışıyordum," diyor Emma ve solgun yüzünün pembeleştiğini neredeyse görebiliyorum.

"Başka bir şey söyleme. Zaten gitmem gerekiyor. Bana tüm detayları başka bir zaman anlatırsın."

O itiraz edemeden telefonu kapatıp Cameron'ı aradım.

"Selam kardeşim," diyor. "Annem bana yerinin tespit edildiğini söyledi.

Ne oldu?"

Ashton'dan bahsetmeden ona hikayenin kısa bir versiyonunu anlattım.

"Çok ilginç," diyor Cameron sözümü bitirdiğimde. "Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?"

Saçmalık. "Ne gibi?"

Kıkırdıyor. "Annemin tek konuştuğu yeni erkek arkadaşı."

"Bu doğru mu?" Telefonu daha sıkı sıkıyorum.

"Ah, evet," diyor Cameron ve ben onun o sinir bozucu sırtıtışını görebiliyorum. "Seni nasıl kurtardığını falan. Ondan hiç bahsetmemiş olman garip."

"Ashton benim erkek arkadaşım değil," diyorum ve Bubba'nın gür kaşlarını kaldırdığını görüyorum. Belli ki onun da bu konuda bir fikri var.

"Kim o zaman?" Cameron soruyor.

"Emma'nın yeni kocasının arkadaşı," diye cevap veriyorum.

"Ah," diyor Cameron. "Kocasına yakın biriyle çıkarak en iyi arkadaşınla olan ilişkini tehlikeye atmak istemiyorsun. Anlıyorum."

"Anladın mı? Onlarla çıkmaya dayanamadığı için bana iki arkadaşla mal olan adam mı?" Aslında iki arkadaş.

ve bir düşman, ama ikincisinden kurtulduğum için mutluydum.

İç çekiyor. "Hadi ama, kardeşim. Bunu unutamaz mısın? Lisedeydim. Beynimle fazla düşünmezdim."

"İğrenç." Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Ama iyi."

Bu ölü atı daha fazla dövmeye gerek yok. Üçüncü olaydan sonra Cameron'la büyük bir kavgaya tutuştuk ve bu kavgayı kendi çevremizden kimseyle çıkmama konusunda bir anlaşma yaparak çözdük; bildiğim kadarıyla bu anlaşmaya sadık kaldı. Yine de onu Emma, Janie ya da üniversitede arkadaş olduğum başka biriyle tanıştırmadım, bu yüzden söz konusu anlaşmaya ihanet etme fırsatı olmadı.

"Her neyse," diyor Cameron. "Eğer bu adamla çıkmıyorsanız, nasıl birlikte oldunuz?"

"Çünkü o da benimle aynı lanetli tura tamamen tesadüfen katıldı." Bubba'nın yüzünü buruşturduğunu görmek için tam zamanında ona bakıyorum. "Hayatta kalmak için işbirliği yaptık. Başka bir şey değil."

"Yani... Annem haklı mıydı? Bu adam seni kurtardı mı?"

"Kurtarılmaya ihtiyacım olacak kadar uzun süre mahsur kalmadık," diyorum. "Ama sanırım öyle olsaydı, vahşi doğada hayatta kalma konusunda çok şey biliyor olurdu."

"Anlıyorum," diyor Cameron. "Şuna ne dersiniz? Siz ilişkinizde birbirinizin aileleriyle tanışacak kadar ilerlediğinizde, ona bir içki ısmarlarım."

"Ortada bir ilişki yok." Ashton'ın kardeşimle asla tartışmayacağım bir konudaki tavrına bakılırsa, bir ilişki de olamaz. "Ama muhtemelen en kısa zamanda onunla tanışmalısın. Uygulamasına yapay zeka özellikleri eklemek istiyor."

"Oh. Bu hangi uygulama?" "ThriveFit."

"Kahretsin," diyor Cameron bir anlık sessizlikten sonra. "Az önce onu araştırdım. Senin için harika bir av, benim için de harika bir iş fırsatı. Onu doğum gününe davet et."

"O benim avım değil." Ayrıca, saçmalık. Olan onca şeyden neredeyse kardeşimin büyük gününü unutuyordum. Lafi açılmışken... "Doğum gününde gerçekten iş konuşmak istiyor musun?"

Cameron alay ediyor. "Doğum günümde beni gerçekten işkolik olmakla mı suçlayacaksın?"

"Bugün senin doğum günün değil, bu yüzden sana istediğim gibi hitap edebilirim."

İç çekiyor. "Annem için büyük partiyi kabul ettim. Beni doğum hikâyemle ve yirmi beş saat boyunca beni dışarı itmek için nasıl çabaladığıyla suçladı." Telefonun diğer ucunda yüzünü buruşturduğunu hayal edebiliyorum. "Eğer bundan verimli bir şey çıkarsa, bu beni mutlu eder... doğum günümde."

Hay sikeyim. Şimdi ona hayır diyemem. Ama... "Böyle bir aile etkinliğine gider mi bilmiyorum." Rollerimiz tersine dönseydi kesinlikle tereddüt ederdim.

"Sormaktan zarar gelmez."

"Hayır. Sanırım olmaz." Ve eğer Ashton kabul edecek kadar çılgınsa, annemle babam ayrı bir akşam yemeği yerine o zaman ona teşekkür edebilirler - ki bu kulağa çok daha utanç verici geliyor.

",," diyor Cameron. "Kaçmam gerek."

"Gördün mü?" Ona söyledim. "İşkolik."

Kardeşim telefonu kapatırken "adam olmaz" gibi bir şeyler mırıldanıyor.

Pekâlâ. En tatsız kısmın zamanı geldi.

Tierre'den gelen milyonlarca mesaja göz gezdiriyorum.

İlk başta, işe geç kaldığım için sadece sinirlenmişti. İşe gelmeyeceğim belli olunca, "Dört gün tatil yapman yeterince kötüydü, beşinci günü atlamaya nasıl cüret edersin?" gibi mesajlarla giderek daha da sinirlenmeye başladı. Son mesajında kovulduğumu bildirdi.

Cidden mi? "Ne oldu?" yok. "İyi misin?" yok.

Sesli mesajlarını kontrol ediyorum ve onlar da mesajlarla aynı şablonu takip ediyor.

Dişlerimi sıkarak o pisliği aradım.

Tierre merhaba demek yerine "Çok yüzsüzsün," diyor. "Önce yeryüzünden kayboluyorsun, şimdi de hiçbir şey olmamış gibi beni arıyorsun."

Ne yapmam gerekiyordu? Daha bana konuşma fırsatı bile vermedi.

"Yokluğum için iyi bir nedenim vardı," diyorum elimden kibarca. "Bir tura çıktım ve-"

"Bağışla beni," diyor Tierre. "Ciddiydim. Artık burada çalışmıyorsun."

Midem bir buzdağına çarpmış gibi hissediyorum. Tierre'nin o anın sıcaklığıyla diğer insanlara "kovuldun" dediğini duydum, ama genellikle fikrini değiştiriyor ve kişinin işine devam etmesine izin veriyor.

"İssız bir adada mahsur kaldım." Bubba'ya ters ters baktım. "Zar zor hayatta kaldım. Sana kanıt getirebilirim." Turdan önce imzaladığım feragatname gibi mi? Ya da-

Tierre hiç pişmanlık duymadan, "Senin işini zaten başkasına verdim," diyor.

"Sen ne?"

"Şimdi kapatacağım," diyor. "Bana çok fazla negatif juju gönderiyorsun."

Bununla birlikte, bağlantıyı keser.

Telefonumu bataklığa atma dürtüsüyle savaşıyorum. Bunun yerine kendimi uçuşları kontrol etmeye zorluyorum. Doğal olarak hiç uçuş yok çünkü bu bir şeylerin yolunda gittiği anlamına geliyor. Doğrudan havayolu şirketini arıyorum ve sözde müşteri hizmetleri temsilcisi bana daha önceki biletimin parasının kaybedildiğini ve tıpkı internette belirtildiği gibi bu gece için herhangi bir uçuş olmadığını bildiriyor.

Lanet olsun. Bu, kalacak bir yere ihtiyacım olacağı anlamına geliyor ve Marcus'un dünden sonra o malikaneyi rezerve edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu arada, malikanedeki eşyalarım ne olacak?

Dottie ve Ashton'ın beklediği kıyıya ulaşana kadar tüm bu soruların üzerinde duruyorum.

Tekneden indiğimizde Ashton yüzümdeki kasvetli ifadeyi fark etmiş olmalı ki Bubba'yı yakasından tutup tekrar havaya kaldırdı ve bir süre salladıktan sonra "Ne yaptın sen?" diye sordu.

"O değildi," diyorum hemen.

"Oh." Ashton Bubba'yı tekrar ayağa kaldırır. "Ne oldu?"

"Şimdi olmaz," diyorum. "Daha büyük sorunlarımız var." Ashton kaşlarını çatıyor.

"Ne gibi?"

"Bizim eşyalarımız gibi."

Sözlerimi elinin tersiyle itti. "Marcus'u aradım. Malikânedeki görevliler bavullarımızı hazırlamış. Bizi garajda bekliyorlar."

"Oh. Harika. Orada bir gece daha uyuyabilir miyiz?" Eğer öyleyse, yeni geleneğimize göre aynı odayı mı paylaşacağız? Muhtemelen kötü bir fikir, ama ben-

"Neden orada uyuyorsun?" diye soruyor. "Bekleyen özel bir uçağımız var."

Oh. "Bu kadar zengin olmak güzel olmalı."

"Bilemem," diyor sırtarak. "Bu Marcus'un uçağı."

"Bunu kesinlikle biliyordum," diye mırıldandım.

Beni bir arabanın bizi beklediği yere götürüyor ve malikaneye doğru giderken ona işimi kaybettiğimi söylüyorum.

"O ," diyor suratsızca. "Ama ne var biliyor musun?"

Daha iyi durumdasın."

"Öyle miyim?"

Güven verici bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Üç yıl sonra seni böyle kovabiliyorsa, hem de hiçbir şey yokken, siktirsin gitsin."

"Belki de haklısın." Ve Ashton o işten aldığım maaşın faturalarımı ödemeye yetmediğini bile bilmiyor. "Ondan öğrenmek istediğim her şeyi zaten öğrendim."

"İşte böyle. Kendiniz için çalışma zamanı. VersaWear'ı ya da size ilham veren başka bir şeyi yaratın."

"Evet." Bir heyecan sarsıntısı hissediyorum. "Ben de aynen öyle yapacağım."

"Yolculuğa çıkarken dizüstü bilgisayarını da yanında getirdin mi?" Başımı salladım.

"Neden dönüş uçuşunda VersaWear üzerinde çalışmıyorsun? Elimden geldiğince yardımcı olacağım."

Şimdi ve burada onun sikinin üstüne atlasam ne kadar yanlış olur? Şoför aldırılmaz, değil mi?

Ben bir şey yapmaya fırsat bulamadan malikaneye yanaştık.

"Bizi bekleyebilir misiniz?" Ashton şoföre sorar. "Birkaç dakika sürebilir ama buna değmesini sağlayacağım."

Şoför kabul ediyor ve uşağın bizi bavullarımıza götürdüğü malikaneye doğru yürüyoruz.

"Gitmeden önce duş alıp üstümüzü değiştirebilir miyiz?" Ben soruyorum.

"Elbette," diyor müdür. "Şu anda buhar odasını kimse kullanmıyor. Orada duşlar ve bir soyunma odası var."

Oraya gidiyoruz ve ılık su tenime değdiğinde, bir zevk inlemesini zar zor bastırıyorum.

İnsanlık, tarihinin büyük bölümünde sağanak olmadan nasıl hayatta kalabildi?

Duştan sonra, uçuş için rahat giyinmek mi yoksa Ashton'ın beni istemesini sağlamak mı gerektiğini tartışıyorum.

O zaman neden seçeyim ki? Yanımda bir bodysuit ve skinny jean var. Evet. Ama uçakta aşırıya kaçıp topuklu giymeyeceğim. Onun yerine, yeni bir çift çorap ve spor ayakkabı giyer, sonra da makyajımı yaparım.

Kendimi harika hissediyorum, özellikle de işini yeni kaybetmiş biri için, soyunma odasından çıkıyorum ve beni bekleyen Ashton'a gülümsüyorum.

Gözlerindeki sıcaklık bana kıyafetimin amaçlandığı gibi çalıştığını söylüyor.

Oh, ve oğlum, o da iyi temizlenmiş. Yüzü yeni tıraş edilmiş, cildi ıslıl ıslıl ve gür altın rengi saçları bir şampuan reklamında tam da evindeymiş gibi görünüyor. Yapmak için

Daha da kötüsü -ya da daha iyisi- dar beyaz bir polo tişört, lacivert bir pantolon ve kahverengi deri botlar giyiyor; bu kombinasyon onu çırılçıplak soymak istememe neden oluyor.

"Gidelim mi?" diye soruyor.

Ona doğru yürüdüm. "Belki de. Ya da belki-"

Aptal müdür tam o anda içeri giriyor ve başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyor.

İpucunu alan Ashton adama müstehcen bir bahşış veriyor ve bavullarımızla arabaya dönüyoruz.

"İsterseniz birkaç müşterimi arayabilir ve VersaWear konusunda onlara " diyor Ashton yola çıkarken.

Ona baktım. "Emin değilim..."

"Bir deneyelim" diyor ve Megan adında birini arıyor. Beni tanıştırıyor ve ona antrenmanlarda ve dışarıda giyilebilecek bir kıyafette ne gibi özellikler aradığını soruyor.

"İlginç bir soru," diyor ve sonunda karşısındakinin Hollywood'un en seksi kadınlarından biri olan Megan olduğunu anlıyor.

Şaşkınlık içinde, çoğu sinir bozucu derecede iyi olan fikirlerini dinliyorum ve ardından VersaWear gerçeğe dönüştüğünde (dönüşürse değil) ona bir prototip göndereceğime yemin ediyorum.

Telefonu kapatır kapatmaz Ashton birkaç ünlüyü daha arıyor ve ben de uçağa binip havalanana kadar onların aklını çeliyorum.

"Ee," diyor. "Şimdi üzerinde çalışmaya hazır mısınız?"

Lüks ve çok özel çevremizi tarıyorum. "Sanırım Megan ve diğerlerinin söylediklerini değerlendirmem gerekiyor. Ve biraz piyasa araştırması yapmalıyım. Ve bunun üzerinde uyumalıyım."

"Mantıklı," diyor Ashton.

Kaptan telsizden emniyet kemerlerimizi çözebileceğimizi bildiriyor.

"Yani." Dudaklarımı nemlendiriyorum. "Öldürmek için iki saatimiz var..."

"Tamam." Ashton beni kendine çekti. "Sanırım Mile High Club'a katılma geldi."

BÖLÜM 26

Ashton

RESMEN. Kendall'a tamamen bağımlıyım ve havada yaptığımız şipşak bunu daha da kötüleştirdi.

"Ee..." diyor kıyafetlerimizi giyip süper rahat koltuklara yaslandığımızda. "Mile High Club'a bugün ilk kez mi katıldın, yoksa-"

"Bugün. Sen mi?"

"Aynen. Yani, doğruyu söylediğini varsayıyorum."

Elini kendi elimle kapatıyorum. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

Dudağını ısıyor. "Kendini daha az karışık göstermek için mi?"

Bir nefes üflüyorum. "Yine o saçmalığa mı döndük?"

Omuz silkiyor. "Üç yıl boyunca perhiz yaptığına inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Özellikle de Megan gibi baştan çıkarıcı şeyler sürekli etrafınızda dolaşırken."

Hay sikeyim. Elimi çekiyorum. "Bana güvenmelisin."

Bu ciddi bir ilişkinin temel taşı değil mi? Çünkü oraya doğru gittiğimizi hissediyorum ve sürpriz bir şekilde hiç de korkmuyorum. Aslında tam tersi.

"Seks konusunda şüpheli derecede iyisin," diye devam ediyor. "Teşekkürler mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Sen de öylesin."

Gözlerini deviriyor. "Bununla, özel pratik gerektiren türden iyiliği kastediyorum."

Hah. "İşletme fakültesindeyken bisiklete binecek vaktim olmadı," diye belirtiyorum. "Ama bir bisiklete tekrar bindiğimde becerilerim anında geri geldi." Tesadüfen, bindiğim bisikletin olağanüstü aerodinamik tasarıma, hafif yapıya ve kıvrımlı tekerleklerle sahip bir Pinarello şaheseri olması yardımcı oldu.

"Sana inanmak istiyorum," diyor ama sesi ikna olmuş gibi çıkmıyor.

Başka ne diyebilirim bilmiyorum ama çok da endişeli değilim. Güven kazanılır, yani yeterince uzun süre birlikte olduğumuzda kendiliğinden gelecektir. Umarım.

"Tamam, konuyu değiştiriyorum," diyor. "Kardeşimle konuştum ve seninle yapay zeka hakkında konuşmaktan mutluluk duyacaktır."

"Teşekkürler. Bu harika." Birlikte olmadığımız zamanlarda benim hakkımda konuşması hoşuma gitti, üstelik ailesiyle de.

Burnunu kırıştırır. "Bana henüz teşekkür etme. Bir bit yeniği var."

"Oh?"

"Doğum günü partisinde seninle konuşmak istiyor."

"Doğru, peki... ne yakaladın?"

Homurdanıyor. "Bütün ailem orada olacak."

"Ve?" O kadar uzun süredir birlikte olmadığımızı anlıyorum, ama bizim hakkımızda hissettiklerimi düşününce, ailesiyle tanışmak çok da çılgınca gelmiyor.

Bu da tabii ki delilik ve muhtemelen Marcus ile Emma arasında işler çok hızlı ilerlediğinde onunla dalga geçtiği için iş yerinde karma.

Kendall, "Hey, eğer bir sorun görmüyorsanız, her şey yolunda demektir," diyor.

"Misafir getirebilir miyim?" diye sordum. "Tabii. Kim?"

"Benim CTO'm. Konuşma benim için fazla teknik bir hal alırsa diye."

"Evet, tabii. Cameron'a haber veririm."

"Etkinlik ne zaman?"

"Yarından sonraki gün."

"Oh, kahretsin. CTO'ma haber vermeliyim."

Telefonumu çıkarıp Jordan'ı arıyorum ama açmıyor.

Ah. Doğru ya. Bana yürüyüşe gideceğini söyledi. Ona durumu açıklayan bir mesaj yazdım.

Jordan'ı tekmeden arayıp olanları anlattığımda, mümkün olan en kısa sürede kız arkadaşım ile tanışmak için yalvardı, bu yüzden onu bu doğum günü partisine getirmek iki kuş vuracaktı.

"Bu kadar olmalı," diyorum telefonumu bir kenara koyarken. "Ve şimdi yarından sonraki gün için planlarımız var."

"Öyle görünüyor."

"Peki ya ondan öncesi?" Ben soruyorum. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

İç çekiyor. "VersaWear üzerinde durmadan çalışıyorum."

Hayal kırıklığına uğradım ama tamamen anlıyorum. "Peki ya geceleri?"

Gözleri büyüdü. "Kendini mi davet ?" "Öyle ya da beni ve Sör Ems'i ziyarete gelebilirsiniz."

Dudaklarını büzüyor. "Bu bir randevu mu yoksa bir seks görüşmesi mi?" "Randevu."

"Ama kulağa seks çağrısı gibi geliyor."

"Bize pişirsem nasıl olur?" Ben öneririm.

Sırıttıyor. "Bir de masaj yaptırırsanız, kendinize bir randevu ayarlamış olursunuz."

Ona masaj sözü veriyorum ve inene kadar özel bir şey konuşmuyoruz ve sonra onu ilk bırakan arabayı paylaşıyoruz.

Arabadan atlayıp Kendall için kapıyı açıyorum ve bavulunu dairesine götürmesine yardım edip edemeyeceğimi soruyorum.

"Elbette." Bavulu bana uzatırken parmaklarını elimin üzerinde gezdiriyor.

Şoföre "Beni bekle" dedim. "Ne kadar sürer?" diye soruyor.

Kendall ve ben hep bir ağızdan "Bir süre," diyoruz. "Buna değmesini sağlayacağım," diye ekliyorum.

Şoför başını sallıyor ve Kendall'la kapısına kadar yol boyunca birbirimize sırtıtıyoruz. Tahmin edilebileceği gibi, beni içeri davet etti.

"Bavulu nereye koyayım?" Spor ayakkabılarını çıkarışını izlerken soruyorum.

"Kanepenin altına sokabilir misin?" Çoraplarını çıkarıyor. -Özellikle o ayak işinden sonra hayranı olduğum çıplak ayakları ortaya çıkarıyor.

Bavulla ilgileniyorum ve geri döndüğümde, onun yakındaki bir sepetin içine plastik bir torba sakladığını gördüğüme yemin edebilirim - çoraplarının bulunduğu bir torba.

Hah. Bunu hayal mi ettim, yoksa o kadar temizlik manyağı mı? Eğer öyleyse, ada onun için söylediğinden daha zor olmalı.

"Bir tur ister misiniz?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve beni oturma odasına götürüyor; burada eski bir tuba -daha doğrusu sousaphone- modaya uygun modern mobilyalarla çevrili bir merkez olarak sergileniyor.

"Televizyon yok mu?" Etrafıma bakarak sordum. "Zamanım olmadı."

"Ve hayvan yok mu?" Soruyorum, gerçi bozulmamış pembe kadife kanepeler her şeyi ele veriyor.

Omuz silkiyor. "Eski patronum sayılır mı?"

"Elbette. Ama o artık senin sorunun değil." Çıplak ayaklarına bakıyorum. "Yatak odan nerede?"

Beni şık, tek renkli nevresimlerle kaplı bir yatağın olduğu bir odaya götürüyor. Rahat bir halının üstünde duruyor. Yastıklardan birinin yanında penguen şeklinde bir peluş var.

"Bu Oswald," diyor bakışlarımı takip eden Kendall.

"Soyadı Cobblepot mu?"

Söylenecek doğru şey bu olmalı çünkü beni öpüyor ve yakın zamanda uçakta olanları düşününce olmaması gereken bir çaresizlikle birbirimizin kıyafetlerini çıkarıyoruz. Sonra tekrar, ikimiz karbonat ve sirke gibiyiz: bizi bir araya getirin ve gazlı kimya durdurulamaz hale gelir.

"Uzan ve bacaklarını benim için aç," diyorum boğuk bir sesle, öpücükten ayrıldığımızda. "Senin tadını çıkarmak istiyorum."

Ela gözleri ağır ağır kapanarak itaat ediyor.

Onu zevkle tadıyorum ve bu eve gelmek gibi bir şey. Gelmekten bahsetmişken, benim için üç kez boşalana kadar bakıcılıklarımı durdurmuyorum ve ancak o zaman ona giriyorum, yavaşça, düşünceli bir şekilde hareket ediyorum, tüm zaman boyunca göz teması kuruyorum.

Hay sikeyim.

Bu anla ilgili farklı bir şey var. Daha şehvetli.

Daha dikkatli.

Sanki her itişte bir bütün oluyoruz. Parçalarının toplamından daha iyi olan bir bütün.

"Boşalacağım," diye nefes nefese kalıyor Kendall, gözbebekleri büyüyor. Bana karşı kasılıyor ve ben de içgüdüsel olarak hızlanıyorum.

Artık kendimi tutamıyorum ve onun içine patlıyorum, her tarafımda serbest kaldığını hissediyorum.

"Gitmen gerekiyor, değil mi?" diye soruyor, ikimiz de yarı tutarlı bir konuşma yapabilecek kadar kendimize geldikten sonra.

"Maalesef evet. Randy, ilk anlaşmamızın ötesinde Sör Ems'le ilgilenerek bana zaten büyük bir iyilik yaptı. Bu gece onu rahatlatacağıma söz verdim."

Güzelce somurtuyor. "Sen etrafımdayken daha iyi uyuyorum."

Aynı yatağı paylaştığımızda aslında ne kadar az uyuduğumuzu unuttu mu? Yine de uyuduğum zamanlar oldukça derin oluyordu, özellikle de adanın ne kadar sıcak olduğu düşünüldüğünde.

"Köpeğimi getirmemde bir sakınca yoksa yarın kalabilirim."

Kararsız görünüyor. "dağıtacak mı?"

Başımı salladım. "O iyi bir çocuk. Yedi aylık olduğundan beri ortalığı kirletmedi - bu da on iki yaşındaki bir çocuğa eşdeğer. Ve siz sormadan söyleyeyim, bu kadar iyi davranışı benden miras almadı. Ben o yaşın çok ötesinde bir şeytandım." Özellikle de annemle babamı dinlerseniz.

Kıkırdıyor. "Sen bir şeytan mıydın? Geçmiş zaman mı?"

"Bu benim gitmem için bir işaret gibi görünüyor." İsteksizce kalkıp giyiniyorum ve onun beni izlediğini fark ettiğimde yüz ifadesini okumak zorlaşıyor.

Giyindikten sonra bir bornoz giyiyor ve beni kapıya kadar geçiriyor, ben de beni bekleyen arabaya doğru başlamadan önce ona veda öpücüğü veriyorum.

"Nereye?" diye sorar şoför.

Ona söyledim ve yola çıktık. Yolculuğa birkaç dakika kala kız kardeşim aradı.

"Selam," diyor, sesi tuhaf geliyor. "Aradığında cevap veremediğim için üzgünüm. Aptal bir yürüyüşteydim."

Aptal mı? Yürüyüşe bayılır. "Her şey yolunda mı?" "Hayır," diyor.

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Ne oldu?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Az önce doktordan eve geldim. Omzuma bir kene yapışmış, bu yüzden onu aldırma zorunda kaldım."

"Siktir."

"Evet. Uzun kollu ve çizme giymiştim. "Evet. göt herif yine de beni yakalamayı başardı."

"Ama doktor onu çıkardı?"

"Evet. Lyme hastalığı için test edecekler."

"Siktiğimin sikiği." Bir keneye şiddet uygulamak isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama işte buradayız. "Lütfen biraz izin al. Sana mesaj attığım akşam yemeği için de endişelenme. Ben-"

"Evet, doğru," diyor, sesi her zamanki gibi çıkıyor. "Yeni kız arkadaşın orada olacak. Koca bir kene ordusu bile beni uzak tutamaz."

"Ciddiyim," diyorum kararlılıkla. "Sana sakın olmanı emrediyorum."

"Ve yapacağım. Ama o yemeği atlamayacağım. Hayatta olmaz."

"Tamam." Konu küçük kız kardeşim olduğunda, hangi kavgaların buna değip hangilerinin değmeyeceğini bilirim. "Testler sonuçlanır sonuçlanmaz bana haber ver."

"Tabii. Şimdi sakıncası yoksa gidip biraz uyuyacağım."

"Tabii ki. Yarın konuşuruz."

Telefonu kapattım ve telefonumun arama motoruna bir sorgu yazmaya başladım. Veterinerim Sir Ems'e kene ısırmasını önleyen bir hap yazdı. Kız kardeşime de benzer bir şey vermeli miydim?

göre, hayır. Böyle şeyler sadece köpekler için var.

DAIREME GİRDİĞİMDE, SÖR EMS BENİ ŞÖYLE KARŞILADI

Öyle heyecanlı kuyruk sallıyorlar ki sanırsınız ben ayrılalı on yıl olmuş.

"Ben de seni özledim," diyorum onu severken ve kulaklarının arkasını kaşırken. "Bir dahaki sefere seni de yanımda götüreceğim. Hayatta kalmak için gerçekten avlanmak zorunda kalmam durumunda bana yardımcı olurdun."

Randy bunu merak ediyor, ben de ona -ama aslında Sör Ems'e- olanları ayrıntılı olarak anlatıyorum, sadece Kendall'la ilgili mahrem kısımları atlıyorum.

Randy, "Sağ salim çıkmana sevindim," dedi. "Ben gidiyorum. Tekrar yardıma ihtiyacın olursa beni ara."

"Teşekkürler." Borcumun üzerine yüklü bir bahşiş ekleyerek adama ödeme yapıyorum.

"Yatmadan önce yürüyüşe çıkmak ister misin?" Sör Ems'e soruyorum.

Bana çok şey ifade eden bir bakış atıyor, üstelik İngiliz aksanıyla. "Bir insan için -Yankiler için bile- en saçma soruları soruyorsun. Bir köpek olarak yürüyüşe çıkmayı reddettiğim gün, kötü sincapların beynimi zehirlemeyi başardığından emin olabileceğin gündür."

BÖLÜM 27

Kendall

Uyanıp telefonumu kontrol ettiğimde, Ashton'dan beni bekleyen bir mesaj var - köpeğinin bir görüntüsü ve ardından:

Bu gece sizi göreceğimiz için çok heyecanlıyız.

Kahretsin. Geri miyim? O benim erkek arkadaşım değil, olamaz da. Ama köpeğiyle gelmesi işleri karıştırıyor.

Sonra tekrar, bana yemek yapacağını söyledi. Ve bir masaj olacağını.

Kendimi zayıf iradeli bir ninni gibi hissederek, Sör Ems'i göreceğim için de heyecanlı olduğumu söylüyorum.

Şurada.

Kahvaltımı yapıyorum ve gizli işimle ilgilenmek için giriş yapıyorum. Artık faturalarımı ödemek için her zamankinden daha fazla ihtiyacım var. Postaneye gittikten sonra bilgisayarın başına oturup VersaWear üzerinde çalışıyorum - ta ki biri kapımı çalana kadar.

Ne?

Saati kontrol ediyorum.

Vay canına. Saat akşamın altısı olmuş bile. İşime o kadar dalmışım ki öğle yemeğini ve günün büyük bir kısmını kaçırdım.

"Kim o?" Kapıya geldiğimde sordum.

Kapının dışında neşeli bir havlama sesi var.

Sırıtiyorum. "Bay Ems, siz misiniz?"

Ashton İngiliz aksanıyla tiz bir sesle, "Gerçekten de, nazık hanımefendi," diyor. "Ben, Sör Eats-Minced-Meat-a- Lot, hizmetinizdeyim. İnsanım ve ben sincap tehdidinin şeytani entrikalarına yenik düşmeden önce acele açın."

Kapıyı açıyorum ve yumurtalıklarım Ashton'ın yakışıklılığı ve elinde bir buket gül tuttuğu gerçeğiyle parçalanıyor.

Vay anasını. Adada birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra onun seksiliğine karşı duyarsızlaşmış olmalıyım ama bu kısa aradan sonra güzelliğinin tüm gücü bir yük treni gibi üzerime geliyor. Altın sarısı saçları, atletik fiziği, o muhteşem yontulmuş yüz hatları...

"Al." Çiçekleri bana uzatıyor ve dudaklarıma kan basıncımı yükselten ve külotumu ıslatan bir öpücük konduruyor.

Küçük bir viyaklama dikkatimi köpeğe çekiyor ve başımı eğerek aşağı bakıyorum.

"Gülümsüyor mu?" Ashton'a soruyorum.

"Bu türün bir tuhaflığı," diye cevaplıyor. "Ve elbette, onun gülümsediğini düşünmeyi seçiyorum."

Sir Ems neşeli ruh halini teyit edercesine kuyruğunu sallıyor. "Pekâlâ," diyorum. "İçeri gelin."

Elbette Ashton'la konuşuyordum ama ilk tepki veren Sör Ems oldu: içeriye doğru koşar adımlarla ilerliyor, önüne çıkan her şeyi kokluyor.

Ashton endişeli yüz ifademi fark ederek, "Yaramazlık yapmayacak," diyor.

Oturma odasından Ashton'ın sözleriyle çelişen endişeli bir havlama sesi duyulur.

Ashton kaşlarını çatarak içeri giriyor ve başlıyor.

Onları takip ediyorum ve nedenini görüyorum.

Sör Ems sergilenen sousaphone'a havlıyor.

"Dostum, o sadece bir müzik aleti," diyor Ashton yatıştırıcı bir şekilde.

Sör Ems havlamaya ara verir ama sousaphone'a kuşkuyla bakar ve sonra ona hırlar.

"Az önce kendi yansımana mı sinirlendin?" Ashton soruyor.

Sör Ems tekrar parlak sousaphone'a, sonra insanına, sonra tekrar sousaphone'a, sonra tekrar Ashton'a bakar.

Sonunda köpeğin ensesindeki tüyler gevşer ve kuyruk sallama gibi gülümsemeye benzer ifade geri gelir.

Tam o sırada biri kapının zilini çalar ve Sör Ems bir fırtına daha kopararak kapıya koşar.

Ashton'a bakıyorum. "Yaramazlık yok mu?" "Üzgünüm," diyor utangaç bir ifadeyle.

"Sorun değil. Hoşuma gitti." Kendimi daha çok bir köpek insanı olarak görsem de, bunların hepsi teoriydi. Artık köpekleri sevdiğimi biliyorum. Ya da en azından corgileri.

"Gidip onu almalıyız," diyor Ashton. "Muhtemelen sipariş ettiğim yiyeceklerdir."

Ah. Kapıyı açtığımda teslimatçı gitmişti, bu da Sir Ems'i anında sakinleştirdi.

Ashton alışveriş poşetlerini alır ve mutfığa getirir.

Ona katıldığımda "Taco'lar hakkında ne düşünüyorsun?" soruyor.

"Taco" kelimesini duyan Sör Ems neredeyse sevinçten zıplıyor.

"Aslında Kendall'a soruyordum," diyor Ashton köpeğe. "Ama kesinlikle bir tane alacaksın."

"Ne tür taco?" Ben soruyorum.

Sonrasında neler olabileceğini düşününce, domuz eti gibi ağır bir şey yemek emin değilim.

"Kavrulmuş karnabahar, deniz tarağı ve shiitake mantarı," diyor Ashton. "Benim imzam olan guacamole ile."

Aptal midem gurulduyor. Ashton sırtıyor.

"Öğle yemeğini atladım," diye savunmaya geçiyorum.

"Oh?" Bir paket yumuşak tortilla ve çıtır taco kabuğu çıkarıyor. "Neden?"

Çalışırken nasıl bir akışa girdiğimi anlatıyorum.

"Bu harika," diyor. "Akşam yemeğinde bana şimdiye kadar ne yaptığını gösterir misin?"

"Elbette." Dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve sonra aç bir hayranlıkla shiitake kızartmasını, deniz taraklarını kızartmasını ve Michelin yıldızlı bir restorandaki bir şefin dikkatli uzmanlığıyla tacoları bir araya getirmesini izliyorum.

Sonucun tadına baktığımda zevkle inliyorum. "Bu delilik," diyorum yutkunduktan sonra. "İnsanları eğitmekte bu kadar iyi olduğunu sanmıyorum."

"Bu hiç adil değil." Sör Ems'e bir taco verir. "Seni eğitmem için bana bir şans vermedin."

"Sanırım." Taco'nun tadına bir kez daha bakıyorum ve neredeyse dilimi ısıriyorum.

"Tamam. Bana ne üzerinde çalıştığını göster." Dizüstü bilgisayarını işaret ediyor.

Ben de öyle yapıyorum, günün erken saatlerinde oluşturduğum ilk eskizlerle başlıyorum ve ardından ön teknik tasarımlara geçiyorum.

"Sırada ne var?" diye soruyor.

"Teknoloji paketlerini bitirdikten sonra kumaş ve malzeme tedarik etmem gerekecek."

"Bütün bunlar ne kadar sürecek?"

Omuz silkiyorum. "Bununla neyi kastettiğinize bağlı. Örneklemeye aşamasına gelmek genellikle birkaç hafta veya daha uzun sürer, ancak bu projeyi yaşar ve nefes alırsam bunu büyük ölçüde azaltabilirim. Ancak bir şeyi üretime sokmaktan ve ardından mağazalaştırmaktan bahsediyorsanız, bu çok çok daha uzun sürecektir, bu yüzden bunu düşünmeyeceğim bile."

Daha fazla ayrıntı istiyor ve daha önce olduğu gibi, özellikle tasarım okuluna gitmemiş biri için bazı iyi fikirleri var.

Ona bu konuda soru sorduğumda "İşletme okuluna gittim," diye hatırlatıyor. "Bitiremedim ama yeterince şey öğrendim. Kendi işimin iyi gittiğinden bahsetmiyorum bile."

"Sadece iyi. Çok mu abartılı?"

"Sadece bu girişimin girişimcilik yönleriyle ilgili yardıma ihtiyacınız olursa seve seve yardımcı olabileceğimi söylüyorum."

Bu, bu tür beceriler gerekli olduğunda onun etrafta olacağını varsayıyor, ama buna güvenmeye cesaret edemiyorum. Temelde çıkarları olan düşmanlar olduğumuzda değil... sanırım artık birbirimizle o kadar da anlaşmazlık içinde değiliz.

"Tatlı yapayım mı?" Ashton soruyor.

Başımı sallıyorum. "Çok doluyum. Yine de gerçekten bir masaja ihtiyacım var. Bütün gün çalışmaktan boynum tutuldu."

"Dur bakalım." Bana dönmeden önce mutfağı temizliyor ve tabakları bulaşık makinesine yerleştiriyor. "Yatak odasına gidelim mi?"

Kalp atışlarım hızlandı. Sakin davranmaya çalışarak köpeğe bakıyorum. "O da geliyor mu?"

"Hayır. Ama yedek bir yastığınız varsa ya da yere bir kanepe minderi koymanızın sakıncası yoksa, onu yatak olarak kullanmaktan hoşlanabilir."

Bir süre düşündükten sonra Sör Ems için bir minder hazırlıyorum, ardından Ashton'ı yatak odasına sürüklüyorum ve geldiği andan itibaren onu istediğim gibi öpüyorum.

Ayrıldığımızda gülümsemesi kendini beğenmiş. "Yani... 'masaj' sikişmek için yeni bir örtmece mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "İkisini de yapacaksın: Bana masaj yapacaksın ve sonra beni becereceksin."

Ellerini birbirine sürtüyor. "Soyun ve yüzüstü uzan."

ASHTON'IN KOLLARINDA UYANDIM, MÜSTEHCEN BİR ŞEKİLDE MEMNUN HISSEDİYORDUM.

"Kahvaltı?" diye mırıldanıyor, boynumu öperek. "Dün gece tatlı olarak yapacağım krepleri hazırlayabilirim."

Çok cazip ama... "Teşekkürler ama bilgisayarımın önünde mısır gevreği yiyeceğim. İş çağırıyor. Ve senin gitmen gerek."

"Bu adanmışlıktır." Oturuyor. "Bu gece ne yapıyoruz?"

"Doğum günü partisi," diye hatırlatıyorum ona. "Detayları sana mesaj atarım."

"Ah. Doğru." Ayağa kalkıyor ve ya çıplak olduğunun farkında değil ya da beni bilerek azdırmaya çalışıyor. Tekrar.

Yatak odasından çıktığımızda, Sir Ems zaten bekliyor, kuyruk sallıyor ve bulaşıcı bir gülümseme.

"Ona artık taco vermemin bir sakıncası var mı?" Ashton soruyor.

"Sen pişirdin ve malzemeleri getirdin," diye hatırlatıyorum ona.

Ashton başını sallayarak buzdolabının yanına gider ve yemeği köpeğe verir; köpek de bir taco'yu mideye indirme konusunda dünya rekoru kırar.

". " Ashton en iyi arkadaşını tasmalıyor ve kapıya yürüyor. "Sonra görüşürüz."

Dudaklarım "hoşça kal" kelimesini oluşturmamadan, Ashton onları "çalışmam gerek" meselesini yeniden düşünmeme neden olan yakıcı bir öpücükle kaplıyor. Ne yazık ki, yüksek sesle bir şey söyleme şansım olmuyor çünkü ben nefesimi tuttuğumda Ashton çoktan gitmiş oluyor.

Kendimi toparlamak, o sıkıcı mısır gevreğini kapmak ve çalışmaya başlamaktan başka yapacak bir şey kalmadı.

TELEFONUM ÇALDI.

Kaşlarımı çatıyorum. Zamana bakılırsa, belli ki kendimi yine tasarıma kaptırmışım, hem de birkaç saat boyunca. Daha da önemlisi, arayanın kimliğinde "Bay Patron" yazıyor.

"Alo?" Diyorum ama aslında demek istediğim şu: "Bu önemli olsa iyi olur."

"Tamam, sen kazandın," diyor Tierre şefkatli görünmek istediğinde kullandığı ses tonuyla, ama gerçekten de öyle geliyor

küçümseyen bir tavırla. "Ha?"

"Evet, evet. Merhametli olabilirim," devam ediyor Tierre aynı tonda. "Eğer onu geri almayı bu kadar çok istiyorsan, alabilirsin."

Telefona ters ters baktım. "Bu bir popo çevirme mi?"

"Göt..." Tierre kelimenin tadını gibi telaffuz ediyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben de sana," diye . "Ve acele et, biraz meşgulüm."

Nefesini içine çekiyor. "Bu ne cüret? Seni işini geri teklif etmek için arıyorum ve sen bana kaba mı davranıyorsun?"

"Ah. Şimdi anlıyorum. Şimdiye kadar kaç asistanınız istifa etti?"

"Cömert teklifimi geri çekiyorum," diyor ama telefonu kapatmıyor. "Kovuldunuz."

". Sanırım artık asistanlık işinden çekildiğim için işe yarıyor."

Daha sonra pişman olabileceğim bir şey söylemeden önce telefonu kapatıyorum.

Kalbimin hızla çarptığını fark edince sakinleştirici birkaç nefes alıyorum.

Bir hata mı yaptım?

Hayır. Tasarım yapmayı seviyorum ve Tierre için yapmam gereken önemsiz işlerin yüzde doksanını sevmiyordum.

Geriye dönüp baktığımda, bir yıl önce bırakmalıydım. Belki daha da önce.

O anda Ashton'dan bir mesaj geliyor, nereden ve ne zaman buluşacağımızı soruyor. Cevap veriyorum, alarmı kuruyorum, kalan taylorları mideye indiriyorum ve işe geri dönüyorum.

GLOBAL GRUB GROTTTO, AŞAĞIDAKİ ÖZELLİKLERE SAHİP OLDUĞUNU İDDIA EDEN BİR RESTORANDIR

dünyanın dört bir yanından gelen lezzetler konusunda uzmanlaşmış, ancak gerçekte, şehirdeki en tuhaf yemekleri alabileceğiniz yer olarak biliniyor. Sahibi Şef Lars, kardeşim gibi sözde maceraperest yiyicilere hitap ettiğini iddia ediyor, ancak bana sorarsanız, birisi Fear Factor'u çok fazla izlemiş.

İçeri girer girmez tuhaf ve iştah açıcı olmayan bir koku alıyorum - en cömert yorumla, restoran yakın zamanda yeni ve çok güçlü bir temizlik ürünü kullanmış.

Hayır. Bu yönde düşünmemeliyim. Bugün Cameron'ın doğum günü ve yapmak istediğim son şey onun nefisini iğrendirmek.

"Özel bir etkinlik için mi buradasınız?" diye soruyor hostes. "Evet. Doğum günü." Sanki bunu kanıtlamak istercesine, paketlenmiş denim, kanvas ve kapitone pamuktan onun için kişisel olarak yarattığım bir telefon kılıfı.

"Peki hangi menüden sipariş vereceksiniz?" diye soruyor. "Basit mi yoksa maceracı mı?"

İç çektim. "Basic, lütfen."

Burnunu hafifçe kırıştırarak söz konusu menüyü bana uzatıyor. "Bu taraftan."

Beni sıradan, günlük nesneler gibi görünen tatlıların sergilendiği bir vitrinin önünden geçiriyor ve masaların insanlarla dolu olduğu büyük bir odaya sokuyor - bazıları annem ve babam gibi bana çok tanıdık geliyor, bazılarını ise sadece Cameron'ın diğer doğum günlerinde gördüm.

"Ken-doll!" diye bağılıyor babam. "Gel, sana bir yer ayırdık."

Kahretsin. Kardeşim de onlarla oturuyor, bu da Ashton'ı tam bir "ebeveynlerle tanışma" deneyiminden kurtaramayacağım anlamına geliyor.

Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak herkesi öpüyorum ve Cameron'a hediyesini vermeden önce mutlu yıllar diliyorum.

"Teşekkürler, abla." Kılıfı açıyor ve kardeşim törenle telefonunu çıkarıp genel kılıfını benim eserimle değiştirirken herkes ooh ve aah diyor.

"Ne düşünüyorsun?" Babam ona sorar.

"Bayıldım," diyor Cameron. Bana doğru dönerek yanağımdan öpüyor. "Tekrar teşekkürler."

"Yani..." Annem etrafına bakınıyor. "Erkek arkadaşın nerede?"

Bir bardak su alıp büyük bir yudum alıyorum. "Manolo Blahniks aşkına, lütfen, lütfen, geldiğinde ona böyle hitap etme. O benim erkek arkadaşım değil ve asla da olmayacak. Cameron bugün onunla iş konuşmak istediği için burada. Hepsi bu. Hatta yanında bir de yardımcı çalışan getiriyor - siz sormadan söyleyeyim, o da erkek arkadaşım değil."

Annem, "Hanımefendi çok fazla itiraz ediyor, sanırım," diyor. Cameron girişe bakar. "Bu o mu?"

Dönüyorum. Uzun boylu, sarışın, gülünç derecede yakışıklı ve kusursuz giyinmiş; tamam, tamam, tamam ve tamam. "Evet," demeyi başarıyorum rahat bir ses tonuyla, sanki kalbim göğsümde aniden bir jig dansı yapmıyormuş gibi.

"Peki yanındaki kim?" diye soruyor kardeşim, sesi tuhaf geliyor. "Gerçek kız arkadaşı mı?"

Harika bir soru çünkü Ashton'la birlikte içeri giren güzel sarışın hiç de bir çalışan gibi davranmıyor. İlk olarak, Ashton'ın omzuna yumruk atıyor ve söylediği bir şey karşısında gözlerini deviriyor. Ashton daha sonra ona kolunu uzatıyor ve

İçeri girmeden önce ince elini adamın dirseğinin kıvrımına yerleştiriyor.

Son olarak -ve en anlamlısı- her kim olursa olsun ona gözünü diken herhangi bir erkeğe bakışında korumacı bir şey var.

Ve hayır, onun güzel saçlarını koparmak istemiyorum. Hem de hiç.

"Eğer o adam erkek arkadaşın değilse, neden bu kadar kıskanç görünüyorsun?" Annem dikkatle soruyor.

"Bilmiyorum. Sadece şaşırdım, hepsi bu. CTO'sunu getireceğini söylediğinde ben manken değil, aptal bir adam hayal etmiştim."

Göğsümdeki tuhaf gerginliğin sebebi de kesinlikle bu şaşkınlık.

"Bu cinsiyetçi değil mi?" Babam soruyor.

"Elbette öyle," diye yanıtlıyor annem. "Ama Kendall'ı savunmak gerekirse, kadınlar kıskandıklarında çok sinsi olabiliyorlar."

Bu nasıl bir savunma? Ve... bu benim söylediğimden bile daha cinsiyetçi değil mi?

Ashton, modelle birlikte masamıza ulaştığında "Merhaba," diyor.

Ayağa fırlıyorum ve normal bir insan gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. "Ashton, annem, babam ve kardeşim Cameron'la tanış."

"Merhaba, Kendall'ın babası." Ashton babasının elini sıkar. "Ve annem." Onu yanağından öpüyor ve kadın menopozdan çıkmış gibi görünüyor.

"Mutlu yıllar Cameron." Kardeşimin elini sıkıyor ve ona paketlenmiş bir kutu uzatıyor.

"Teşekkürler." Ağabeyim hediyesini yakındaki bir masaya bırakıyor ve sonra başıyla modeli işaret ediyor. "Bizi... artı birinle tanıştırmı mısın?"

"Ah. Doğru," diyor Ashton. "Bu benim CTO'm, Jordan."

"Herkes merhaba," diyor Jordan ve kirpiklerini güzelce kırıştırıyor. "Ben aynı zamanda bu mankafanın kız kardeşiyim - eğer benzerliği merak ediyorsanız."

O kadar rahatladım ki koltuğuma yığıldım ve üzüntümden aile üyelerimin hepsi bana bilmiş bilmiş baktı.

"Artık bakmayı bildiğim için benzerliği görebiliyorum," diyorum ve bu doğru. Ve -belki de bununla bağlantılı olarak- Jordan'dan birdenbire çok hoşlanmaya başladım, sadece Ashton'a karşı takındığı alaycı tavır yüzünden değil.

Gözlerindeki zekayla ilgili bir şey. Ya da gülümsemesinde. Düşündüm de, ağabeyininkine çok benziyor.

"Ben bir benzerlik görmüyorum," diyor Cameron. "Bence ikiniz de eşsiz görünüyorsunuz."

Uh-oh. Telefonumu çıkardım ve kardeşime hızlıca bir mesaj yazdım:

bile geçirme. Bundan böyle Ürdün resmi olarak anlaşma kapsamındadır.

Telefonunun çaldığını duyan Cameron gizlice bir bakış atıyor ve açıklamamdan dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyor - bu da gerekli olduğu anlamına geliyor.

Bir garson uğruyor ve sipariş vermeye hazır olup olmadığımızı soruyor. Babam ona "Bize bir dakika ver" dedi.

Herkes kendi menüsünü inceliyor. Sözde temel menüde bile bulabildiğim en lezzetli ürün haggis - genellikle koyunun midesinde pişirilmeden önce yulaf ve baharatlarla karıştırılan koyun kalbi, ciğeri ve akciğerinden yapılan bir İskoç yemeği. Görünüşe göre, bu ürünün ithalatı üzerindeki yasak yakın zamanda kaldırılmış ve bu nedenle buradaki menüde yer alıyor.

Maceracı menüyü elinde tutan Ashton, escamoleli taco sipariş ediyor. Bunun ne olduğunu açıklamasını istemedim.

Annem yüzyıl yumurtası içeren bir yemek seçiyor ve babam da kulağa uğursuz gelen siyah bir puding alıyor. Her ikisi de temel menüde yer alıyor, bu yüzden birinin sarısının yeşil, beyazının kahverengi olduğu noktaya kadar korunmuş bir yumurta olduğunu, diğerinin ise adının da ima ettiği gibi yulafla karıştırılmış kan olduğunu biliyorum.

"Kiviak ithal mi yoksa yerel üretim mi?" Jordan soruyor ve kardeşimden onaylayan bir bakış alıyor.

"İthal," diyor garson. "Şefin Inughuitlerle bir ilişkisi var."

"Ben alırım," diyor Jordan.

"Ben de hákarl alacağım," diyor kardeşim.

Garson gidiyor ve herkes kendi seçiminin ne anlama geldiğini tartışıyor, ama keşke tartışmasalardı. Kiviak'ın bir fok leşinin içinde fermente bir grup küçük kuş olduğu ortaya çıkıyor - çünkü tabii ki - ve hákarl da fermente edilmiş bir ikram, bu durumda çakıllı kuma gömülmüş ve daha sonra birkaç ay kurumaya bırakılmış köpekbalığı eti. Eğlence bununla da bitmiyor.

Escamoles karınca larvasıdır.

"Ee, Ashton," diyor babam yemeklerimizle ilgili heyecanı yatıştıığında. "Sen ve kızımız nasıl tanıştınız?"

"Spor salonunda," diyor. "Onu eğitmeye çalıştım ama kabul etmedi."

Ailemdeki her hain başını sallıyor.

"Bebekken bile talimatlara uymayı sevmezdi," diyor annem.

"Ona bisiklete binmeyi öğretmek hayatımın en zor zamanıydı," diyor babam ciddiyetle. "Bir de onu ilk kez dışıye götürmek."

"En azından ona satranç oynamayı öğretmeye çalışmadın," diye ekliyor kardeşim. "O gerçek bir işkenceydi."

"Yeter." Her birine gözlerimi kısıyorum. "Konuyu değiştiriyoruz."

"Peki ya siz ikiniz?" Ashton annemlere soruyor. "Nasıl tanıştınız?"

Aman Tanrım. "Ne dilediğine dikkat et "in bu kadar kötü bir örneğini daha önce hiç görmemiştim.

Babam sırtarak, "Benim de müşterim olduğunu söyleyebilirsin," diyor.

Ashton kaşlarını çatarken kardeşimle ben "yine mi oluyor?" diye bakışıyoruz.

"Kocam bir proktolog," diyor annem neşeyle.

Babam başını sallıyor. "Bu doğru. Yaşamak için pisliklerle uğraşmak için uzun süre çalışmak zorunda kaldım."

Evet. Bu konu her gündeme geldiğinde olduğu gibi.

"Aslında," diye devam ediyor annem, "o benim kıcıımı kurtardıktan sonra tanıştığınızı söyleyebilirim - kelimenin tam anlamıyla."

Tabii ki, bunu tekrar söyleyecek. Ve diyecek ki-

Babam beklendiği gibi, "Ve ne göttü ama," diye yanıtlıyor. "Bir kış parçası."

İç çekiyorum. Sırada ne ve onları durdurmaya çalışmanın ne kadar beyhude olacağını biliyorum.

"Siz hiç proktolog şakaları duydunuz mu?" Annem soruyor. Sırtan Ashton başını sallıyor, kız kardeşi de öyle.

"Peki o zaman," dedi babam. "Bu durumu hemen düzeltereğim."

Ben inliyorum, Cameron da gözlerini deviriyor.

"Benim mesleğimin dijitale geçen ilk meslek olduğunu biliyor muydun?" Babam soruyor.

Ashton ve kız kardeşi kibarca kıkırdarlar.

Annem, "Onlara bir korsanla karşılaşsaydınız ona ne söyleyeceğinizi anlatın," diye ısrar ediyor.

"Bana kalçanı göster," dedi babam.

Bu yeni ama bu onu iyi yapmaz.

"Şimdi onlara bir muhasebeci ile bir proktolog arasındaki farkı anlatın" diye öneriyor annem.

Baba sırtıyorşeytanca. "Bir muhasebeci bakar

"Ben yanaklarıma bakarken hesap çizelgelerine bakıyorum."

Cameron yavaşça başını sallıyor ve buna bir son vermek için neden doğum günü kartını oynamadığını anlamıyorum.

"Alaycı proktologlara ne derler bilir misin?" Annem soruyor.

"Ukala bir doktor," diye yanıtlıyor babam.

Rahatsız görünen Jordan ve Ashton yine kıkırdıyor. Eminim bunlardan daha kaç tane olduğunu merak ediyorlardır ve cevap: sonsuz sayıda.

"Kiropraktörün proktologdan ne farkı var?" Annem soruyor.

"Parmağını kırmak için ilkinde gidiyorsun," diyor babam homurdanarak. "Ve eğer parmağını kırmak istiyorsan diğerine."

Bir nefes üfledim.

Annem, babam bara girdiğinde ne diyorsa onu söyler: "Bu dışkı alındı mı?" Sonra en sevdiği ilaç ve yiyeceğin ne olduğunu soruyor, ama beni çok rahatlatıyor,

İşte o zaman siparişlerimiz gelir ve sırasıyla kış-pirin ve kaka-kış-er olan cevabı keser.

Garsonlar gittiğinde Cameron'ın tabağına bakıyorum, tuhaf kokunun geldiği yer orası gibi görünüyor.

"Evet, biliyorum," diyor kardeşim. "Bu yemeğin tek sorunu amonyak kokusu." Bir parça fermente köpekbalığını ağzına atıyor ve çiğniyor. "Tadı buna değer, sana söz veriyorum."

"Sözüne güveniyorum," diyorum ve kendi yemeğimin tadına bakıyorum.

İlginç. Zengin, etli ve cevizli, ağızda topraksı bir tat bırakıyor. Ciğer ezmesi ve köfteyi anımsatıyor.

Ashton taco'sunu mideye indiriyor ve çok beğenmiş görünüyor. Anne ve baba da kendi seçimlerine övgüler yağdırıyor ve Jordan bile yemeğini beğenmiş görünüyor.

Bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de - ve bu fikir tamamen söz konusu olmasa da - belki de o ve Cameron her şeye rağmen uygun bir eş olabilirler. Paralel bir evrende. Kesinlikle Ashton'ın kız kardeşi olmadığı bir yerde.

"Şakalara geri dönelim mi?" Herkesin açlık hissi köreldiğinde annem öneriyor.

"Üzgünüm, hayır," diyor Cameron. "Ashton ve Jordan ile bazı işleri görüşmem gerekiyor."

"Yuh," dedi annem. "İş ve doğum günleri birbirine karışmaz."

"Evet," diyor babam. "Kimseden pantolonunu çıkarmasını istediğimi göremezsin."

Cameron kaşlarını çatıyor. "Herkesin bana bugün işkolik demeyeceğine söz verdiğini sanıyordum."

"Özür dilerim," diyor annem ve babam hep bir ağızdan.

"Gidip bir tatlı seçmek istiyorum," diyor annem. "Büyük bir vitrinleri var."

"Harika fikir," diyor babam. "Ben de sana katılacağım."

Bununla birlikte, Ashton'ın uygulaması hakkında konuşmaya başlamak için ihtiyaç duyduğu tüm davetiye bu gibi görünüyor. Kısa süre içinde o, Jordan ve Cameron "gerçek zamanlı öneri", "doğal dil işleme" ve "yiyecek eşleştirme algoritmaları" gibi terimleri ortaya atarak yabancı bir dil konuşuyor gibi görünüyorlar.

"Bize gerçekten yardım edebilirmişsin gibi geliyor," diyor Jordan sonunda, tam da annemle babam dönerken.

Cameron başını sallar. "Öyle görünüyor. Bana e-posta adresinizi verin, asistanıma bir toplantı ayarlamasını söyleyeyim, böylece bu konuyu daha detaylı konuşabiliriz."

Jordan Cameron'a kartını verirken annem "Tatlı seçildi," diye anons ediyor. "Küçük bir çantaya benzeyeni sipariş edeceğim."

"Ben de hamburgere benzeyeni alacağım," diyor babam. Yarısı yenmiş siyah pudingine bakarak ekliyor: "Şu anda canım hamburger çekiyor."

"Yemeğini beğendin mi?" Cameron Jordan'a sorar.

"Evet," diyor. "Ama bu beni meraklandırıyor - bu kuşları fermente etmeyi ilk kim düşündü? Ve neden?"

Merak ettiği şey bu mu? Onları bir fokun derisine sokmayı kimin düşündüğünü merak ediyorum ve o fok bunu hak etmek için ne yaptı? Burnundaki topu yeterince uzun süre tutamadı mı?

"Kuşları unut," diyor Ashton. "Birisi alkolü nasıl bulmuş?"

Jordan sırtıyor. "Birisi, 'Burada biraz üzüm var. Hadi onları bozalım ve içelim. Belki iyi bir şey olur."

"Peynir de tuhaf," diye araya giriyor Cameron. "Burada biraz kesilmiş süt var. Tadı berbat. Biraz daha bekleyelim ve ne olacağını görelim."

"Genel olarak, süt içme fikrini ortaya atan kişinin sapık olduğunu düşünüyorum," diyor babam. "Yani, şimdi bunu doğal karşılıyoruz, ama birileri bir noktada bir ineğe bakmış ve 'O memeleri emmek istiyorum' diye düşünmüş."

"Memeler," diye düzeltiyor annem. "Ve unutmayın ki insanlar tarihimizin büyük bir bölümünde laktoz intoleransına sahipti, bu yüzden sapıklar, şanslı biri sütü sindirmesini sağlayan mutasyona sahip olana kadar süt içmeye çalıştı ve sonra o - çünkü bir erkek olmalı - süt içme genini aktardı."

"Bence fermentasyon hâlâ daha garip," diyorum. "Kombucha'nın nasıl yapıldığını hiç gördün mü? Patronum bir keresinde bana yaptırmıştı ve işin içinde denizanasına benzer bir şey vardı."

"Bu bir denizanası değil. Bu bir Simbiyotik Bakteri ve Maya Kültürü ya da SCOBY," diyor Cameron. "Ve yenilebilir."

"Yenilebilir gibi görünmüyordu," diyorum. En azından burada menüde olan denizanasından daha fazla değil, yani o da var.

Jordan bilgece, "Yeterince cesur olursanız pek çok şey yenilebilir hale gelir," diyor.

"Ama SCOBY yemek için özellikle cesur olmanıza gerek yok," diye yanıtlıyor Cameron. "Ondan yapılmış şekerler yedim. Ve kurutulmuş et. Hepsinin tadı güzeldi."

Kendime bugünün yuck yum mantrasını hatırlatıyorum ve ilk SCOBY'nin nasıl ortaya çıktığını yüksek sesle düşünüyorum.

Cameron omuz silkiyor. "Eski Çin'de birileri çok tatlı çayı dışarıda bırakmış, bazı maya ve bakteriler çayın içine girip tüm şekeri yemiş, sonra da birileri sonucu içmiş."

Garson geldi ve herkese tatlı isteyip istemediğimizi sordu.

Annem ve babam sipariş verirken geri kalanımız ona birkaç dakika içinde geri gelmesini, böylece gidip sergiyi kontrol edebileceğimizi söyledik.

Tatlıya giderken Ashton eğilip fısıldar: "Annenle babanı seviyorum."

"Evet," diyor Jordan. "Ben de öyle."

"Öyle mi?" Cameron sanki kışkırlardan proktologlar çıkmış gibi kardeşlerine bakıyor.

"Evet," diyor Ashton. "Eğer bunu görmezseniz, ne kadar şanslı olduğunuzu bilemezsiniz."

Jordan başını sallıyor. "Birbirlerini çok sevdikleri belli oluyor. Çok tatlılar."

"Sanırım haklısın," diyorum.

Annemle babam birbirlerini seviyorlar. Bazı insanlar annemin babamı sadece parası için istediğini düşünse de annem ve babam birbirlerini hep sevdiler. Eğer bir servet avcısı olsaydı, mali durumlarını büyük ölçüde değiştiren yanlış uygulama davasından sonra onu terk ederdi, ama onunla kaldı ve aslında onun ayakları üzerinde durmasına yardımcı oluyor.

Kendime not: bu konuya girmekten kaçının çünkü babam bu konuda konuşmaktan çekinmiyor - muhtemelen o dava söz konusu olduğunda, kelimenin her iki anlamıyla da pisliklerin işin içinde olduğu şakasını yapabilsin diye. Daha da önemlisi, Ashton ailemin bana maddi olarak yardım etmediğini öğrenirse, işsiz kaldığım için faturaları nasıl ödeyeceğimi merak edebilir-

gizli projeme çok fazla yaklaşıyor. Bununla bağlantılı olarak, Ashton'ın aileme işimi kaybettiğimden bahsetmediğinden de emin olmam gerekiyor. Onlara söylemedim çünkü yine faturalarımı nasıl ödeyeceğimi merak edecekler.

Jordan, "Rubik Küpü şeklindeki alacağım," diyor.

Ekranı tarıyorum. "Pandispanyayı beğendim." Mutfak süngerine benzeyen bir tane tabii ki.

"Hâlâ çok açım," diyor Ashton. "Sanırım köfteli spagetti istiyorum"

Sırıtiyorum. Aldığı versiyonda spagetti için tereyağı kreması, köfte için çikolatalı truffles ve sos olarak çilekli krema kullanılıyor. "Deneyebilir miyim?" diye soruyorum.

Jordan, "Hepimiz birbirimizin tatlılarını denemeliyiz," diye öneriyor.

"Bu durumda, kitaba benzeyeni alacağım," diyorum. "Böylece paylaşacak bir şeyim olur."

Masaya döndüğümüzde, sohbet yemeğe dönüyor ve sonuna kadar da öyle kalıyor - çünkü iş durumumla ilgili değil, orada kalması için elimden geleni yapıyorum.

Daha sonra Ashton, Cameron ve babam hesap için kavga ettiler, ta ki kardeşim doğum günü kartını oynayıp diğerlerinin teslim olmasını sağlayana kadar.

Ashton aileme "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor ve bunu içtenlikle söylediğini biliyorum.

"Evet," diyor kız kardeşi. "Daha önce bir iş toplantısında hiç bu kadar eğlenmemiştim."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor Cameron. "Doğum günü partim sırasında bir iş toplantısı yapmak hoşuma gitti. Sanırım bunu yeni bir gelenek haline getireceğim."

Ailem ve ben bu son kısmı yuhalıyoruz ama kalbimiz buna el vermiyor.

"Taksiyi paylaşmak ister misin?" Ashton bana sordu.

Bunun üzerine tüm ailemin kulakları dikiliyor.

"Mantıklı," diyorum. "iki blok ötede oturuyoruz." Daha çok otuz altı gibi, ama kim sayıyor ki?

"Doğru," diyor Ashton, gözleri parlayarak. "Sen aslında komşu kızıydın."

Kardeşim Jordan'a döndü. "Nerede yaşıyorsun?"

"Uptown," diyor belli belirsiz.

"Ailemi Connecticut'a götürüyorum," diyor. "Seni yolda bırakabilirim."

Lanet olsun. Mesajımı okumadı mı?

"Hayır, teşekkür ," diyor. "Bir şeyler içmek için arkadaşlarımla buluşacağım."

Kardeşim hayal kırıklığına uğradıysa bile bunu iyi gizliyor. "Tamam," diyor Ashton. "Hadi gidelim... komşu."

Beni dışarı çıkardı ve bir taksiye atladık.

"Senin evin mi benimki mi?" diye soruyor. "Neredeyse aynı binada yaşadığımızı düşünürsek pek de fark etmez."

"Benim," diyorum. "Ve beni zor durumda bırakmadığın için teşekkürler."

"Sorun değil." Köpek bakıcısına mesaj atıyor ve sonra elini kalçama koyuyor.

Taksi şoförüne gideceğimiz yeri söylüyorum ve yola çıkarken Ashton bana derin, aç bir öpücük veriyor - nihayet evime vardığımızda birden fazla orgazmla sonuçlanan bir öpücük.

BÖLÜM 28

Ashton

Kendall'ın bana sarılmasıyla uyandım.

Çalar saati bangır bangır çalıyor. O şeyi kaptığı gibi duvara fırlatıyor ve ses kesiliyor.

Gülümseyerek omzunu öpüyorum. "İşe güzel ve erken başlamak istemiyor muydun?"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor. "Yoksa seni atarım."

Omuz silkip gözlerimi kapatıyorum, ancak birkaç saat sonra tekrar açıyorum.

Kendall oturur. "Neden uyumama izin verdin?"

Zavallı, bozuk çalar saate doğru bir kolumu uzatıyorum. "O sendin."

"Ah. Doğru." Yataktan kalktı. "Bir an önce işe gitsem iyi olacak."

Doğruyu söylemek gerekirse, yarım saat içinde Jordan'la bir toplantım var ve bu da kendimi toparlamam için bana ancak yeterli zamanı veriyor. Bu yüzden Kendall'ın beni dışarı çıkarmasına izin verdim - ama o akşam geri gelmem için plan yapmadan önce değil.

GÜNÜM ÇOK YOĞUN GEÇİYOR. KIZ KARDEŞİMLE KONUŞTUKTAN SONRA arkadaşşıma büyük bir iyilik yapıp yeni bir müşteri alıyorum - yakın zamanda FBI Direktörlüğüne atanan adam. Daha sonra Essence'e gidiyorum ve orada ekibim sırt egzersizimi yaparken beni kaydediyor - uygulama için eğitici bir video olacak bir şey.

Kendall'ın evine döndüğümde, Sir Ems'i yanımda getiriyorum ve tıpkı doğum günü gezisinden önceki gece olduğu gibi akşam yemeği hazırlıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kendall ve ben şimdiye kadarki en akıl almaz seksi yaşıyoruz.

Sonraki iki hafta boyunca bir düzen ortaya çıkıyor. Ünlüleri eğitiyorum, bir şeytan gibi egzersiz yapıyorum ve ailemi çok memnun eden istenmeyen zenginliğin yanı sıra başarılı bir fitness uygulamasını yönetmenin dezavantajı olan kaçınılmaz yangın tatbikatları yapıyorum. Kendall hafta sonları bile tasarım projesi üzerinde çalışıyor ama her gün onu beslemem ve sonra da ziyafet çekmem için bana geliyor. Günden güne tek fark, seksin inanılmaz derecede gelişiyor olması ve bununla bağlantılı olarak, aramızda her ne oluyorsa çok ciddi olduğuna giderek daha fazla ikna oluyorum.

Aslında, ertesi Pazartesi kız kardeşimle konuştuğumda, herhangi bir giriş yapmadan, "Birinden senin yanına taşınmasını istemek için ne zaman çok erken?" diye sordum.

"Eğer bir yıl olmadıysa, çok erken" diyor. "Hesaplarıma göre, resmi olarak sadece iki haftadır çıkıyorsunuz."

"Bir yıl mı?" Marcus, tanışmalarından iki milisaniye sonra Emma'nın yanına taşınmasını sağlamıştı.

"Uygun bir süre geçtikten sonra bile," diye devam ediyor kız kardeşim, "eğer birbirinizin

aile ve arkadaşlar."

"Yarısı bitti." Kendime bir bardak su dolduruyorum. "Sen de oradaydın."

"Doğru. Önümüzdeki hafta benimle birlikte anne ve babanızı ziyarete gelerseniz, ebeveynlik konusu tamamen kapanmış olacak."

Ah. "İyi denemeydi. Hayır." Kendall'ı ailemizle tanıştırmak kaybet-kaybet önerisi. Onlardan hoşlanmayacak - bu kesin - ama eğer onlar ondan hoşlanırsa, bu benim ondan daha az hoşlanmama neden olabilir. Ama eğer ondan hoşlanmazlarsa, bu beni onlara karşı kızdıracak - ya da şu anda olduğumdan daha fazla kızdıracak.

"İyi," diyor Jordan. "Sanırım Boston'da olmaları onlarla tanışmamasını bir şekilde affettiriyor."

"Özellikle de oraya gitmenin bir olasılık olduğunu bilmiyorsa," diyorum. "O yüzden ona söyleme... ya da kardeşine."

Jordan ve Cameron birlikte çalışıyorlar, yani bu gerçek bir olasılık.

"Kesinlikle yapmayacağım," diyor. "Aksini nasıl ima edebilirsin ki?"

"Özür dilerim. Her neyse... birlikte yaşamamızın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Duruma göre değişir," diyor. "Onu seviyor musun?" Neredeyse suyum boğazıma kaçıyordu. "Hayır."

Daha doğrusu bilmiyorum. Ona karşı şefkatli duygular besliyorum ama bunları yakından incelemeye hazır değilim çünkü Kendall'ın ilişkimiz söz konusu olduğunda "tamamen içinde" olmadığı hissine kapılıyorum. Tahmin etmem gerekirse, üç yıllık perhizim konusunda bana hâlâ inanmadığını söyleyebilirim. Şimdi, eğer benimle birlikte yaşamaya evet derse, o zaman belki-

Jordan, "Bu pek de ikna edici bir 'hayır' değildi," diyor.

İç çektim. "Sıradaki soru."

"Finans konusunu açıkça konuşuyor musunuz?" diye soruyor. "Bu da bir başka önemli ön koşul."

Öyle mi? Kaşlarımı çatıyorum. "Para hakkında pek konuşmayız. Aslında bu konudan kaçınıyor gibi görünüyor. Ne olursa olsun, benim yanıma taşınması onun için finansal açıdan mantıklı olur çünkü işini kurmaya çalışıyor."

Ailesi ona yardım ediyor, biliyorum ama onun böyle bir yardımı kötüye kullanmak istemeyen biri olduğunu söyleyebilirim.

Jordan, "Ben olsam en azından birkaç ay daha beklerdim," diyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes üflüyorum. "Muhtemelen haklısın."

"Ben her zaman öyleyim."

Bununla birlikte, kapatıyor.

Sör Ems koşarak yanıma geldi ve bana "Sevgili dostum, eğer bu güzel kokulu insanla birlikte yaşamaya karar verirsen, eski sousaphone'u olan kedi benzeri iğrenç şeyi attığından emin ol" der gibi duygusal bir bakış attı.

BİR HAFTA SONRA, KENDALL YARIM SAATLİĞİNE GELMEMİ İSTEDİ.

erken ve bunu yaptığımda, tüm kıvrımlarını ortaya çıkaran turuncu bir tulum giyiyor ve aletimi anında sertleştiriyor.

"Bu prototip mi?" Ben soruyorum.

Kumaşları oynaması için daha yeni aldı, bu yüzden bu kadar çabuk giyilebilir bir şey yapmasını beklemiyordum.

"Bu daha çok bir maket" diyor. "Asıl prototipi birkaç hafta içinde tamamlayacağım."

"Yine de," diyorum gülümseyerek. "Bunu kutlamalıyız."

"Elbette." Sırıttıyor. "Ama bu şeyden kurtulmama yardım et."

Ben de onun bu işe nasıl girdiğine hayret ediyorum. Maketin büyük bir kısmı bir kirpiyi kız arkadaşı yapmaya yetecek kadar iğneyle bir arada tutuluyor.

Dışarı çıktığında ve bu nedenle neredeyse çıplak olduğunda, yardım edemem ama onu yatak odasına taşıyorum, barbar tarzı, kutlamalara birkaç orgazmla başladığımız yer.

Daha sonra, Kendall'ın canı çok çektiği için en yakın lüks suşi restoranına gidiyoruz. Tahmin edilebileceği gibi mekan tıklım tıklım dolu, ben de cüzdanımı çıkarıp hostese birkaç yüzlük sıkıştırıyorum.

"Size bir sonraki masayı vereceğim," diyor. "Teşekkürler."

Kendall'ı beklemesi için dışarı çıkardım ve "Hiç oda arkadaşın oldu mu?" diye sordum.

Bu "taşınma" sularını test etmek için dolambaçlı bir yol, ama bir yerden başlamalıyım.

"Elbette, üniversitede bir dakikalığına," diyor. "Nefret ettim." Lanet olsun. Bunu nasıl değiştirebilirim ki-

"Kendall?" diyor yanından geçen çekici ve yaşlı bir kadın.

Kendall dönüyor ve gözleri açılıyor. "Catherine. Merhaba. İşler nasıl gidiyor?"

Catherine gülümser. "Tierre'nin seni kovduğu için pişman olup olmadığını sormanın garip bir yolu buysa, cevabım kesinlikle evet."

Ah. Yani bu Kendall'ın eski işinden biri. Bayanın şık giyimine bakılırsa, izler var.

"Ben de şüphelenmiştim," diyor Kendall. "Ama elbette ikimiz de bunu asla kabul etmeyeceğini biliyoruz."

"Ah, evet. Ama kendisini savunmak gerekirse, kendi hattını kuracağın söylentileri başladığında, 'kanatlarını açabilmen' için seni serbest bıraktığını iddia etti."

"Söylentiler mi?" Kendall soruyor.

Catherine omuz silkiyor. "Tanıdığı bir grup ünlü ona VersaWear'ınızı nefeslerini tutarak beklediklerini söylemiş."

Kendall daraltır onu gözlerat Ben. "Var mı sen VersaWear'ı daha fazla mı pazarlıyorsun?"

Başımı salladım. "Ve üzgün değilim. Bir şeye inandığımda bunu insanlara söylememek benim için çok zor."

Catherine bana doğru dönüyor, belli ki varlığını yeni fark ediyor. "Siz Kendall'ın menajeri misiniz?"

Kendall kaşlarını çatar. "Onun kim olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Öyle mi?" Catherine gür bir kaşını kaldırıyor. "Peki o kim?"

"Bu bir şaka mı?" Kendall bana baktı. "Onu tanıyorsun." Catherine'e dönüyor. "Onu tanıyorsun."

"Özür dilerim, moda tutkununu," diyorum. "Catherine'le daha önce hiç tanışmadım."

"Bu doğru." Catherine bana şöyle bir baktı. "Benim hatırlayacağım türden bir adam."

"Bu hiç komik değil." Kendall'ın çenesindeki bir kas kıpırdıyor. "Onu görmemi sen söyledin."

"Öyle mi?" Bol botoksun engel olmasına rağmen Catherine'in alnı kırışır.

"Evet. Üç yıl önce. Pislikten kurtulmak için onu görmemi söylemiştin, hatırladın mı?"

Catherine başını sallar. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Kendall ısrarla, "Essence'de çalışıyordu," diyor.

Catherine omuz silkiyor, kafası karışmış görünüyor. "O zaman ona Ash mi diyordun?"

Dur bir saniye. İlk tanıştığımız gün Asher'ı görmeye geldiğini tamamen unutmuşum. Yani onu yönlendiren kadın bu muydu?

Catherine manikürlü elini bana doğru sallıyor. "Bu adam Ash değil. Daha geçen gün gerçek Ash'i gördüm ve dünyadaki tüm estetik ameliyatları yaptırsa bile böyle görünemezdi."

Kendall gözlerini kocaman açarak bana doğru döndü. "Yani... bu kadını hiç becermedin mi?"

Ağzım açık kaldı. "Ne oluyor be?" Az önce kişisel antrenörlerden bahsediyorduk, bu nasıl bu kadar çabuk büyüdü? Tabii... "Catherine, antrenörünle yatıyor musun? Ash'le mi?"

"Kimin yok ki?" Catherine omuz silkiyor.

Kendall'a dönüyorum. "Ben o Ash değilim. Aslında hiç Ash demem."

Kendall sendeleyerek geri çekilir, gözleri daha da büyür. "Sanırım... Daha önce kimsenin sana Ash dediğini duymamıştım."

"Çünkü öyle değil." Catherine'le yüzleşiyorum. "Söz konusu Ash'in Asher Diggle olduğunu düşünmekte haksız mıyım?"

Catherine bir adım geri çekilir. "Evet, ama başını belaya sokmak istemiyorum."

Kendall'a dönüyorum. "Yani... sana benim yatıp kalktığımı söyleyen bir arkadaşın olduğunu söylediğinde, o Catherine miydi?"

Catherine homurdanıyor. "Ash sadece yatıp kalkmıyor. Herkesi beceriyor. Bu kadar beceriksiz bir eğitmen başka nasıl bu kadar büyük bir müşteri listesine sahip olabilir?"

Yüzümdeki bir şey Catherine'i korkutmuş olmalı çünkü birkaç mazeret mırıldanıyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

Öfkemi Kendall'a yönelttim. "Benim hakkımda böyle bir şeye gerçekten inandın mı? Her müşterimle yattığıma mı?"

Kendall'ın yüzü solgun, ama inatla "Kulağa öyle geliyordu" diyor.

"Ve şu ana kadar buna inandın mı? Beni tanıdıktan sonra bile mi?"

Ellerini koltuk altlarına sıkıştırıyor. "Konuyu açtığımda inkar etmedin."

"Üniversitede yatıp kalkmaktan bahsediyorsun sanıyordum!" Sesimin yükseldiğinin farkındayım ama elimde değil.

"Üniversite mi?" diye soruyor inanamayarak. "Kastettiğin bu muydu?"

"Evet. Sana söyledim. Sandığın kadar erkek düşkünü değilim." Nefesimi tuttum. "Üç yıl boyunca kimseyle birlikte olmadığımı inanmakta bu yüzden mi bu kadar zorlandın?"

Şaşırmış görünüyor. "Durum gerçekten bu mu? O geceden beri başka kimseyle birlikte olmadın mı?"

"Evet." Bu kadının bana güvenmesi için ne gerekiyor?

Birden aklıma başka bir şey geldi. Üç yıl önce beni sebepsiz yere terk etmesinin nedeni bu Ash yanlış anlamasıydı. Daha da kötüsü, şimdi bile, her şey açıklığa kavuşmuş olsa bile, bana güvenmiyor gibi görünüyor.

"Ash'le sevişmek için görüşmedim bu arada," diyor. "Aklından geçen buysa diye söylüyorum."

Şimdiye kadar bilmiyordum, ama-

Telefonum çalıyor ve görmezden gelmek istiyorum, ama zil sesi "The Imperial March," hangi demek bu benim babam

Arıyorum.

Ve beni hiç aramaz. Annem, tabii ki, ama bu kadar geç değil.

Kendall'a ters bir şekilde "Buna bakmam gerek," diyorum ve açıyorum. "Hey. Bir sorun mu var?"

"Evet," diyor babam acımasızca. "Kız kardeşin. Az önce acilen hastaneye kaldırıldı."

BÖLÜM 29

Kendall

ASHTON telefonu eline aldığında, Ash'in yanlış anlaşılmasından dolayı kızgın olduğunu görebiliyorum ve kızmakta da haklı. Bu yeni bilgiyi işledikçe, kendimi giderek daha boktan hissediyorum. Rollerimiz tersine dönseydi ne kadar sinirleneceğimi tahmin bile edemiyorum.

Ashton'ın telefonun diğer ucunda duyduğu şey, yüzündeki tüm kanın çekilmesine neden olur.

"Ne oldu?" diye soruyor. Duymak için zorluyorum ama duyamıyorum.

"Neye alerjin var?" Ashton bağırır.

Bunun cevabını ben de duyamıyorum ama Ashton homurdanıyor: "O senin kızın. Bunu bilmek senin görevin."

Tamam, sanırım ebeveynlerinden biri ve başı dertte kişi de kız kardeşi.

Zaten çarpmakta olan kalbim . Jordan'dan gerçekten hoşlanıyorum ve eğer ona kötü bir şey olduysa-

"Annemin arkaya binmesine izin verdiler mi?" Ashton yarı soruyor, yarı talep ediyor.

"Güzel," diyor sonra. "Beni haberdar et. Şimdi havaalanına ."

Telefonu kapatırken bana baktı, gözleri çılgına dönmüştü. "Jordan alerjik bir reaksiyon gösterdi. Babam neye karşı olduğunu bilmiyor. Konuştuğumuz gibi hastaneye götürülüyor. Ben de oraya gidiyorum."

"Hangi hastane?" Ben soruyorum.

"Boston Tıp Merkezi," diye yanıtlıyor Ashton kaldırıma çıkıp bir taksi çağırırken.

Göz kırpıyorum. "Boston?"

"Ailemizi ziyarete gitti," diyor omzunun üzerinden.

Oh.

Bir taksi durdu ve içine atladı. İçgüdüsel olarak ona katıldım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seninle geliyorum," diyorum hissetmediğim bir güvenle.

"Duymadın mı? Boston'da."

"Doğru," diyorum. "Yolculuk benim için sorun değil."

"Tehlikeli olacak." Nasıl olduğunu açıklayamadan taksiciye bizi JFK'ye götürmesini söylüyor ve yarım saat içinde oraya varabilirse yüz dolar bahşış söz veriyor.

"Üç yüz olsun," diye karşı çıkıyor taksici. "Ve eğer ceza yersen, sen ödersin."

"Anlaştık." Bana dönerek, "Şimdi lütfen dışarı çık." dedi.

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Hız yapmak

beni korkutuyor. Aslında kulağa eğlenceli geliyor."

"Beni ," diyor. "Lütfen sadece-" "Sadece beni alabilir misin? Lütfen?"

"Peki. Seni vazgeçirecek zamanım yok." Taksiciye dönerek, "Gidelim." dedi.

Adam gaza bastı ve torpidoyla ilerledik.

Dudağımı ısıırıyorum ve Ashton'a gizlice bir bakış atıyorum.

"Konuşabilir miyiz?"

"Hayır," diyor telefonundan başını kaldırmadan. "Beni yeterince yavaşlattın zaten. Köpek bakıcımla ayarlamalar yapmam ve uçak biletlerimi almam gerekiyor."

Ah. "Tamam. Bana da bir tane alır mısın? Sana geri ödeyeceğim."

Kafasını kaldırmadan anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve sonraki on beş dakika boyunca telefonuna bakıyor - bu da taksicinin FDR Drive'da yaptığı araba kovalamacasına benzer manevraları kaçırmamasına neden oluyor.

"Onları aldın mı?" Sonunda kafasını kaldırdığında ona sordum.

Başını sallıyor. "Yarım saat içinde orada olursak, uçağa binmek için yirmi dakikamız olacak."

Başka bir deyişle, şansımız oldukça düşük.

"TSA PreCheck'im var," diyorum, pozitif kalmaya çalışarak. "Senin var mı?"

"Evet," diyor, sonra taksi orta şeritten sağ şeride geçip dev bir kamyonun önünü keserken irkiliyor.

Taksiciye, eğer ölürsek para alamayacağını hatırlatmak istiyorum ama Ashton'ı daha da kızdırabileceği için bunu yapmıyorum.

Belki de bir şey söylemeliyim. Taksici bir otobüsün önünü kesiyor ve neredeyse bir Tesla Y ile çarpışıyor, hepsi bir milisaniye içinde.

Bu arada Ashton o kadar endişeli görünüyor ki elimi omzuna koymadan edemiyorum.

Kaşlarını çatarak elimi silkiyor. Reddedilme acıtıyor, ama Ash fiyaskosu yüzünden mi böyle davrandığını yoksa genel olarak şu anda dokunmak için çok mu stresli olduğunu sormaya cesaret edemiyorum.

"O iyi olacak," diyorum geldiğinde yatıştırıcı bir şekilde.

Ashton bana yan yan bakıyor. Sesi gergindi. "Bunu bilmiyoruz."

"EMT'lerin EpiPen'leri yok mu? İhtiyacı olan şey bu."

Dişlerini sıkıyor. "Onunla gitmemi istedi."

Belki de öyle , şu anda hayatı tehlikede olmazdı." "Bu hiç mantıklı değil."

Cevap olarak telefonunu kontrol ediyor ve kaşlarını çatıyor. Ekranına gizlice bakıyorum ve babasına mesaj attığını görüyorum.

Daha gelmedin mi?

Birkaç sessiz dakika boyunca cevap gelmez, bunun üzerine Ashton bir telefon açar ama kimse açmaz.

"Hastaneyi ara," diye önerdim. "Hastaneye kabul edilip edilmediğini söyleyebilirler."

"Teşekkürler." Numaraya bakar ve arar. Kısa bir konuşmadan sonra lanet okuyarak telefonu kapatır.

"Trijajının bir saat kadar sürebileceğini, ardından kayıt ve kabul işlemlerinin yarım saat alabileceğini söylediler. Ve kim bilir bundan ne kadar sonra gerçekten bir doktora görünecek."

"daha önce varabiliriz," diyorum.

Çılgınca telefonuna dokunuyor, sonra başını sallıyor. "Uçuş bir saat on dakika. BOS'tan BMC'ye taksi yolculuğu trafiksiz on beş dakika."

"Babanı tekrar ara."

Ashton yapar, sonra annesini dener ama boşuna.

Sonunda geçtiğinde varış noktamıza ulaşmıştık, bu yüzden Ashton taksi şoförüne bir miktar para atıyor ve biz aceleyle güvenlikten geçerken telefonda kalıyor.

"Bunu duydun mu?" Bir spiker "Boston uçuşu için son çağrı" gibi bir şeyler mırıldandığında ona soruyorum.

Ashton başını sallayarak elimi tutuyor ve koşmaya başlıyor.

Nefes nefese, yetişmek için elimden geleni yapıyorum ve kapı kapanmadan önce zar zor başarıyoruz.

"Ee? Ne öğrendin?" Yerimize oturup nefesimi topladıktan sonra soruyorum. Yine de çılgınca koşuşturmadan dolayı hâlâ terliyim ve Ashton'ın havaalanının yarısında son sürat koşmak yerine kanepede uzanıyormuş gibi havalı görünmesine biraz daha fazla sinirleniyorum.

Sanırım deli gibi formda olmak her türlü durumda işe yarıyor.

"Epinefrin aldı," diyor Ashton. "Ama hâlâ oldukça şişmiş durumda. Hastaneye yatırılmasını bekliyorlar."

"Ah." Kendimi .

Ashton telefonunu saklar ve uçak havalanırken gergin bir sessizlik içinde oturur.

Neden konuşmuyor? Kız kardeşi için mi endişeleniyor, yoksa bana hala kızgın mı?

Gerginliği azaltacak bir şeyler bulmak için beynimi zorluyorum ama bulabildiğim en iyi şey yemek sipariş etme önerisi oluyor.

"Doğru," diyor. "O suşi yi hiç yemedik."

Ben aşırı pahalı hindi ve İsviçre sandviçi sipariş ederken, o tavuk Sezar dürüm alıyor.

Sessizce yiyoruz. Sandviçimin tadı boya parçacıkları gibi ve bunun düşük hava basıncından mı, havayolu şirketinin berbat sandviç yapma becerilerinden mi yoksa Ashton'ın hala gözle görülür bir şekilde üzgün olmasından mı kaynaklandığından emin değilim - ki muhtemelen suçun çoğunu üstlenebilirim.

Yemek bittiğinde "Hey," dedim. "Şu Ash yanlış anlaması hakkında konuşabilir miyiz?"

Kaşları . "Şimdi olmaz. Lütfen."

"Doğru. Mantıklı." Ve bu berbat bir şey ama onu konuşturamam. Belki de şu anda bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istememekte haklıdır. Jordan hakkında sakın ve mantıklı bir şekilde konuşamayacak kadar endişeli olabilir.

Yine de kafamda, yapabileceğimiz olası konuşmaları canlandırıyorum ve bunlar beni sadece her şey hakkında daha kötü hissettiriyor.

İner inmez yine tam yol ileri. Bir eliyle telefonla konuşurken diğer eliyle elimi tutuyor ve beni yolcu kalabalığının arasından çekiyor. Dokunuşu, aceleci ve dikkatsiz olsa da, beni topraklıyor. Beni ancak başka bir taksiye yerleştığımızda bırakıyor.

"Ne dediler?" Ashton şu anki taksi şoförüne New York'takiyle yaptığı anlaşmanın aynısını teklif ettikten sonra soruyorum.

"Daha yeni yatırıldı," diyor. "Doktor bekliyor."

"Anlıyorum."

Yolculuğun geri kalanı daha fazla sessizlik içinde geçiyor, ama en azından mutluluk verici bir şekilde hızlı.

Acil servise vardığımızda üç kişi yerlerinden fırlayıp bize yaklaşıyor: muhtemelen Ashton'ın ebeveynleri olan iki yaşlı yetişkin ve benim yaşlarımda çekici bir kadın. Üçü de "eski para" diye bağırان o abartısız ama gösterişli şekilde giyinmişlerdi.

Ashton genç kadını gördüğünde olduğu yerde durur ve yüz ifadesi kararır - buraya gelirkenki ruh hali düşünüldüğünde etkileyici bir başarıdır bu.

"Gwyneth," diyor buz gibi bir sesle, bu yolculuk boyunca benimle konuşma şeklini sıcak ve bulanık gösteriyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Büyük olasılıkla annesi olan yaşlı kadın, kelimenin tam anlamıyla incilerini sıkıyor. "Bu kadar kaba bir dil gerekli mi?"

Ashton'ın cevabı alçak bir hırıltıya benziyor ve Gwyneth nefes nefese bir sesle "Jordan'ı tanıyorum. Bilgisayar Bilimlerine Giriş dersini birlikte almıştık. Ve C++'a Giriş."

"Evet, tabii." Ashton'ın sesinden alaycılık damlıyor. "Neredeyse kanka sayılırsınız -senden nefret ettiği kısım hariç."

"Anneni üzüyorsun," diyor babası -sanırım- soğuk bir şekilde. "Bilmen gerekiyorsa, sen buraya geleceğini söyledikten sonra Gwyneth'i davet ettim. Misafirin olacağını fark etmemiştim." Bana soğuk bir bakış attı. "Belki aklın başına gelir ve-"

Ashton, "Bu cümleyi sakın bitirme," diye tersledikten sonra genç kadına döner. "Gwyneth, gitsen iyi olur."

"Hayır," diyor annesi. "Çok faydalı oldu. Kalmasını istiyorum."

"Peki nasıl faydalı oldu?" Ashton soruyor.

"Hastane sistemine girmemizi sağladı," diyor annesi. "Jordan'ın hangi doktorla konuştuğunu ve hangi üniversiteden mezun olduğunu bize söyledi."

Ashton Gwyneth'in etrafında döner. "Hastanenin sistemine mi girdin? Bunun seni FBI'ın ziyaretine yol açabileceğinin farkında mısın?"

Babası sonunda bana baktı. "Bizi arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

Ashton'ın çenesi bükölür. "Daha sonra. Ŗu anda kız kardeşimi görmeye gidiyorum."

Elimi tekrar tutarak resepsiyona doğru ilerliyor ve orada Jordan'ı nerede bulacağımızı öğrenip ziyaretçi kartı almak için kimliklerimizi veriyoruz.

Kısa bir yürüyüşten sonra, önce kardeşine sonra da bana megawatt gücünde bir gülümseme gönderen, şişmiş görünümlü Jordan'ın yattığı bir yatağın yanında duruyoruz.

"Buradasın," diyor, kelimeleri hafifçe bulanıklaşarak. Adam elini onunkinin üzerine koyuyor. "Tabii ki."

"Bu kadar yolu gelmene gerek yoktu" diyor. "Bu sadece alerji."

Ona ters ters bakıyor. "Anafilaksinin seni öldürebileceğini biliyorsun, değil mi?"

İç çekiyor. "Doktor öyle söyledi."

"Başka ne dedi?" Ashton soruyor.

"Sabah yediğim pastırmaya tepki verdiğimi düşünüyor." "Pastırma mı?" diye soruyor kuşkuyla.

Başını sallıyor. "Herhangi bir memelinin etini yersem bunun olabileceğini söyledi. Ama tabii ki emin olmak için daha fazla test yapılması gerekiyor."

"Tüm... memeliler mi?" Ashton kuşkulu görünüyor.

"Biliyorum," diyor. "Eğer bir yamyam olsaydım, mahvolurdum."

Ashton kaşlarını çatır. "Bu ciddi bir durum."

"Biliyorum," diyor Jordan. "Bir dahaki sefere ton balığı aldığımda, kendimi korumak adına yunus balığı olmadığından emin olmalıyım."

"Nasıl oldu da birdenbire ete alerjin oldu?" diye soruyor. "Her zaman hiçbir şey olmadan yedin."

sorunlar."

"Şu aptal kene yüzünden," diyor Jordan. "Doktor da bunun ipucunu verdi. Alfa-gal sendromu denen bir şey geliştirdiğimi düşünüyor ve hayır, bu bir kurtadam sürüsüne liderlik edebilecek türden bir kız olduğum anlamına gelmiyor."

Ashton elini saçlarında gezdiriyor. "Bunu hiç duymamıştım."

"Ben de öyle," diyor Jordan.

"Çok üzgünüm," diye araya giriyorum. "Kulağa korkunç geliyor."

Jordan bunu elinin tersiyle itiyor. "Hâlâ kümes hayvanları ve deniz ürünleri yiyebilirim. Ya da belki vegan olurum ve sonunda herkesten daha iyi olduğumu kanıtlarım."

Ashton, "Hangi diyete karar verirsiniz verin, yemek planı yapmanıza yardımcı olabilecek iyi bir beslenme uzmanı tanıyorum" diyor.

Jordan burnunu kırıstırıyor. "Tatsız şeylerden bahsetmişken, buraya gelirken ebeveynlerimiz ve Gwyneth ile karşılaştınız mı?"

"Evet." Yüzünü buruşturuyor. "Babamın onu aradığına inanamıyorum."

"Yapabilirim," diyor Jordan. Bana dönerek ekliyor: "Ashton sana anlattı mı bilmiyorum ama Gwyneth ailemizin Ashton'ın evlenmesini istediği kadın. Ashton üniversitede onunla çıkmaya başlar başlamaz bunun için bastırmaya başladılar ve Ashton ondan ayrıldıktan sonra bile bastırmaya devam ettiler. Ashton'ın böylesine ciddi bir bağlılığa hazır olmadığını kabullenemiyorlardı, hele de Gwyneth gibi beşinci sınıf biriyle."

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce başını sallıyor. "Şaka yapmıyorum. Ve bize kiminle evleneceğimizi söylemek buzdağının sadece görünen kısmı. Kendi seçtikleri okula gitmemizi, onayladıkları işlere girmemizi ve-"

Yarı ninja olduğu her halinden belli olan babaları, "Ve hayatınız bunun için daha iyi olacak," diyor.

Döndüğümde anne ve babasının burada olduğunu görüyorum ama ki Gwyneth yanlarında değil.

Bu iyi bir şey, çünkü açıklayabileceğim hiçbir neden yokken, bir neşter bulup bir sürtüğü bıçaklamak istiyorum.

BÖLÜM 30

Ashton

"PEKİ DOKTOR NE DEDİ?" Anne
Talepler.

Jordan bize söylediklerinin aynısını onlara da söylüyor ve ailelerimiz ikinci, üçüncü ve dördüncü görüşleri almaya yemin ediyor.

Jordan'ın durumuyla ilgili her şeyi anlattıktan sonra babam bana "Ee," dedi. "Bize hâlâ bir tanışma borcun var."

O ve annem Kendall'a dikkatle bakarlar. Hay sikeyim. Neden benimle gelmesine izin verdim ki?

"Sakin ol," diyor Jordan. "Kendall'ın ailesiyle tanıştım. Babası bir doktor ve annesi de hayır işleri yapıyor."

"Oh," diyor bizimkiler hep bir ağızdan ve Kendall'a daha bir onaylayarak bakıyorlar, bu da beni kızdırıyor tabii.

Kendall kibarca, "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve her ikisinin de elini sıkıyor.

sonrası daha çok bir sorgulama gibi geliyor ve sonunda ailemin Gwyneth'i Kendall ile değiştirmeye hazır olduğu hissine kapılıyorum.

Öte yandan ben, beni hayalet olarak gördüğünden beri ilk kez ona karşı güvensiz hissediyorum - ama beklediğim gibi söz konusu onay yüzünden değil. göre, ben

Ailemin onun hakkında ne düşündüğü umurumda bile değil. Ancak şimdi kız kardeşimin iyi olduğunu bildiğimden, nihayet tüm Ash fiyaskosunu sindirebiliyorum ve düşündükçe Kendall'ın bana güvenmemesinden ve birbirimizi tanıdıktan sonra bile hakkımda kötü düşünmeye devam etmesinden daha çok nefret ediyorum.

Kendall'ın telefonu çalışıyor.

"Lütfen bana izin verir misiniz?" diyor. "Bu Emma. O ve Marcus balayından yeni döndüler."

"Elbette," diyor Jordan. "Git."

Kendall gittiğinde, annem bana kötü kötü baktı. "Marcus, yani arkadaşın Marcus Carelli mi?"

Ailemin Ürdün üzerinden milyarder bir damat bulmasına yardım edememiş olmam, başa çıkmam gereken pek çok dertten biri.

"Sana bir şey getireyim mi?" Jordan'a sordum. "Belki bir içki ya da atıştırma?"

"Evet. Bana bir Jell-O kupası getirir misin? Yeşil aromalı."

Dudaklarımı büzüyorum. "Bu alfa-gal şeyine sahipseniz jelatine izin var mı? Memelilerden geliyor olabilir."

Suratını asıyor. "Buna alışmak biraz zaman alacak. Bana bir hayvan krakeri getir. Bundan sonra hayvan yemeye en çok bu kadar yaklaşabilirim."

"Gidip biraz alayım." Vegan olduklarından emin olduktan sonra.

öyle.

Hızlıca yürüyorum ve Kendall'ın hala konuşmakta olduğunu görüyorum.

telefon yakınlarda.

Marcus'u arayayım mı?

Hayır. Belki sonra. Doğru. Şimdi, ihtiyaç için olsun

hayvan krakerleri ve Kendall

ve benim nerede durduğumuzu anlamak.

Meğer burada satılan hayvan krakerlerinin markası veganmış, ben de parasını ödeyip geri dönüyorum; tam bu sırada Gwyneth yoluma çıkıyor.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor, bir elini düzgün kahverengi saçlarının üzerinde gezdirerek.

Bir nefes üflüyorum. "Ne hakkında?" "Biz," diyor.

Lanet olsun. "Biz diye bir şey yok. Ve olmayacak da. Bunu biliyorsun."

Gözleri parlıyor. "Kendall yüzünden mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Onun adını nereden biliyorsun?" "Bundan çok daha fazlasını biliyorum."

Deli dilinden tercümesi: Muhtemelen hastaneyi tekrar hackledi, Jordan'ın ziyaretçi kayıtlarından adını öğrendi ve sonra Kendall'ı internette takip etti.

"Kız kardeşim beni bekliyor," diyorum. "İyi bir hayatın olsun." "Bekle," diyor Gwyneth. "Gitme."

Krakerleri sallıyorum. "Jordan bunu bekliyor." Ve daha da önemlisi, konuşacak hiçbir şeyimiz yok.

"Ailen onu asla onaylamayacak," diyor Gwyneth. Omuz silkiyorum. "Bu seni ilgilendirmez ama aslında, onu gayet iyi seviyorlar. Umurumda olduğundan değil." Aslında tam tersi.

Gwyneth, "Ne yaptığını öğrendiklerinde ondan hoşlanmayacaklar," diyor.

"Neden olmasın? Annem modayı seviyor ve babam da sadece-"

"O değil," diye tersledi. "Onun diğer işi. Sapıklar için olan." "Sen neden ?"

Gwyneth zaferle gülümsüyor. ", değil mi?" Gözlerimi kısıyorum. "Neyi bilmiyorsun?"

Telefonunu çıkarıyor ve bana ekranı göstermeden önce bir şeyler yazıyor. "Bunlar tanıdık geliyor mu?"

Önce URL'ye bakıyorum. Porno yıldızlarının hayranlarından para koparmak için kullandıkları bir site. Bu özel sayfa Candy Berlin adında birine ait ve orada paylaştığı tek şey ayaklar.

Tonlarca ayak fotoğrafı. Dur bir saniye.

Bunlar tanıdık görünen ayaklar ve sadece boz renkli oje, iki gümüşü ayak halkası ve altın halhal yüzünden değil.

Bu ayakları tanıyorum. Onları severim.

Onların üzerine geldim.

Bunlar Kendall'ın, ama-

"Kirli çoraplarını da satıyor." Gwyneth burnunu kırııştırıyor. "Ya da yakacak ciddi paranız varsa, size kullanılmış Manolo Blahnik'lerini satabilir."

Kullanılmış çorap mı satıyor? Birkaç kez giyilmiş çorapları plastik torbalara koyduğunu fark ettim. Bunun temizlik düşkünü bir eğilim ya da koklamamam gereken bir şeyi koklayabileceğimden korktuğu garip bir kız olayı olduğunu düşünmüştüm, ama onları satıyor mu?

"Bana inanmıyorsanız, bunu nasıl bulduğumu size gösterebilirim," diyor Gwyneth. "Aslında oldukça önemsizdi. Tek yapmam gereken-"

"Şimdi, Gwyneth, beni çok dikkatli dinle." Çalkantılı duygularımın ses tonuma yansımalarına izin verdim. "Eğer bundan bahsedersen

Kendall'ın adını google'da aratan herhangi biri olursa, FBI Direktörü olan yeni müvekkilimle konuşacağım."

Sesi soluğu kesildi. "Müşterinizin kız arkadaşınızın bir-"

"Bu cümleyi bitirirsen, onu hemen arayacağım." Blöf yapmadığımı göstermek için telefonumdan onun numarasını açıyorum ve ekranı ona doğru çeviriyorum.

"Bak, sadece bilmen gereken bir şey olduğunu düşündüm," diyor Gwyneth.

"Ve şimdi biliyorum. Ama başka biri öğrenirse -sizin aracılığınızla olmasa bile- o aramayı yapacağım ve bu hastaneyi hacklerken dijital bir ayak izi bırakmadığınız için dua etseniz iyi olur."

Daha da solgunlaşıyor. "Seninle tekrar birlikte olabileceğimizi düşündüğüme inanamıyorum."

"Ben de öyle düşündüğüne inanamıyorum. Sana ilişkimizin bittiğini söylemiştim ve bunda ciddiydim." Bu konuşmadan sonra, bir kıyamet gezegendeki diğer tüm kadınları yok etse bile, onunla birlikte olmaktansa insanlığın yok olmasına izin vereceğimi eklemiyorum.

Gwyneth puflayarak topuğunun üzerinde döner ve kafeteryadan dışarı fırlar.

Yakındaki sandalyeye oturuyorum, telefonumu çıkarıyorum ve Candy Berlin'in ayaklarını bir kez daha görmek için gereken fahiş ücreti ödüyorum.

Evet.

Hala orada.

Bir parçam Gwyneth'in bir şekilde sahte bir sayfa hazırladığını düşündü - gerçi şimdi bunun son çare olduğunu anlıyorum

en iyi ihtimalle umut. Yani, Gwyneth Kendall'ın bu kadar çok ayak fotoğrafını nereden bulmuş olabilir?

Yani doğru olmalı. İşte Kendall'ın bana güvenmediği bir şey daha, ama sanırım bu durumda daha anlaşılabilir. Muhtemelen kıskanacağımdan endişeleniyordu ve haklıydı da.

Sadece bazı şerefsizlerin baktığını ya da kokladığını düşünüyorum.

-Kendall'ın ayakları bende burunlarını suratlarına çarpma isteği uyandırıyor. Ve evet, bu tepkinin aşırı olduğunu biliyorum. Yani, bir plaja gitse ya da sandalet giyse, herkes ayaklarını görürdü... değil mi? Belki de görmezlerdi. Ben orada olsaydım, bakmaya cesaret edemezlerdi. Kesinlikle, kimse bir şey koklamamalı - gerçi koklayacak biri varsa, o kişi ben olsam iyi olur.

Ayağa fırladım.

Kendall ve benim konuşmamız gerek.

Hızlı adımlarla kız kardeşimin yanına dönüyorum ama Kendall orada değil. Ailemiz de yok.

Jordan ben sormadan, "Kendall o telefon görüşmesinden sonra geri dönmedi," diyor.

"Anlıyorum." Ona krakerleri veriyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyiyim. Aslında beni birkaç dakika içinde taburcu edeceklerine söz verdiler, ben de annemle babama eve gidebileceklerini söyledim."

Ve gittiler mi? Anlaşıldı. Gerçi Jordan çok daha az şişmiş görünüyor ve hâlâ burada olduğumu biliyorlar.

"Bir şey mi oldu?" Jordan soruyor. "Üzgün görünüyorsun."

"Uzun hikaye," sıkıca söylüyorum. "Benim ile konuşmaya ihtiyacım var.

Kendall."

"Git onu bul o zaman," diyor Jordan. "Sonra geri gel ve bana tam bir rapor ver."

"Tek başına iyi olacak mısın?" Ses tonum yumuşayarak soruyorum.

Telefonunu bana doğru salladı. "Zaten halletmem gereken bir şey var."

"Hemen döneceğim." Geri çekilip etrafa bakıyorum ama Kendall'ı hiçbir yerde göremiyorum.

Daha önce gittiği yöne doğru gidiyorum ve sonra onu görüyorum - ve birkaç kez göz kırpiyorum çünkü garip bir şekilde kardeşiyle konuşuyor.

Onun burada ne işi var?

New York'ta yaşamıyor mu?

Yaklaştığımda Kendall'ın gergin bir ses tonuyla ona tam da bu soruyu sorduğunu duyuyorum.

"Jordan ve ben birlikte çalışıyoruz," diye yanıtlıyor. "Başının dertte olduğunu duyunca hemen buraya geldim."

Ne oluyor lan? Kız kardeşimle mi çıkıyor?

Kendall öfkeyle, "Onun yasak bölge olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diyor.

Ben de aynen öyle düşünüyorum.

"Peki neden?" Cameron talep ediyor. "Kardeşi senin erkek arkadaşın olduğu için mi?"

"Hayır. Sana söyledim, o benim erkek arkadaşım değil. Biz sadece-"

Muhtemelen Cameron'ın benim yaklaşmamla gözlerinin açıldığını fark ettiği için konuşmayı kesiyor. Dönüyor. "Ashton. I-"

"Hayır," diyorum eşit bir şekilde. "Lütfen o cümleyi bitir. Biz sadece neyiz? Önemli bir şey değil miyiz? Sadece seks arkadaşı mıyız? Ne diyecektin?"

Rahatsız görünen Cameron, "Kız kardeşini kontrol etmeye gidiyorum." der.

Ona ters ters bakıyorum. Eğer bu ona bir şekilde zarar verirse, ölür.

Ben daha bu düşüncemi dile getiremeden Cameron aceleyle uzaklaşıyor ve Kendall'la beni bir bakışma yarışında bırakıyor.

"Candy Berlin'i biliyorum," diyorum ağabeyinin duymadığından emin olduğumda.

Bana bakakaldı. "Nasıl?"

"Tek umursadığın bu mu?" Talep ediyorum.

"Hayır. Ben... sadece bunu söylemeni beklemiyordum."

"Ve kardeşine senin için hiçbir şey ifade etmediğimi söylemeni beklemiyordum. Bunca hafta birlikte olduktan sonra ve Ash olmadığımı öğrendikten sonra. Bunu uzun zaman önce fark etmeliydin."

"Ash meselesi sadece birkaç saat önce açıklığa kavuştu," diyor savunmacı bir tavırla. "Şansım bile olmadı."

"Candy Berlin olayını iki dakika önce duydum ve hala seninle birlikte olmak istediğimi anlamam bu kadar uzun sürdü. Ama görünüşe göre seninle değildim. Hepsi benim hayal gücümmüş."

"Ashton... Ben-"

"Yapma," diyorum soğuk bir şekilde. "Gitmeni istiyorum. Lütfen. Sana bir limuzin çağıracağım ve havaalanında seni bir ev biletinin beklediğinden emin olacağım."

Topuklarımın üzerinde dönüp, gidiyorum.

BÖLÜM 31

Kendall

Eve dönerken yol boyunca **ağladım**, olan biten her şeyi hazmetmeye çalıştım ve başarısız oldum.

Daireme güvenli bir şekilde yerleştikten sonra Emma'yı arıyorum ama muhtemelen geç olduğu için açmıyor.

Uyuyana kadar ağlıyorum.

Sabah, bir telefon beni uyandırdı. Önce Ashton olduğunu sanıyorum ve kalbim umutla çarpıyor ama arayan Emma.

"Hey," diyorum gözlerimdeki uykuyu silerek.

"Selam," diyor Emma. "Sen ve Ashton'ı duydum."

"Duydun mu?" Telefonu daha da sıkıyorum.

"Dün eve dönerken Marcus'u aradı."

Telefonumun kenarları elime batıyor. "Peki ne dedi?"

"Bir şey söylememem gerekiyor." Emma'nın sesi perişan geliyor. "Marcus'un bana söylememesi gerekiyordu."

"Oh." Boğazımı bir yumru işgal ediyor. "Anlıyorum."

"Ağlıyor musun?" Emma bir solukta söylüyor.

"Hayır." Gözlerimin altındaki nemi siliyorum.

Oraya ne zaman gitti? "Neden ki?"

"Dinle... Bana kendi bakış açından neler olduğunu anlatmaya ne dersin? Belki sana sır vermeme gerek kalmaz."

Sonunda gizli işimi ona itiraf etmek de dahil olmak üzere bunu yapıyorum.

"Ayaklarınıza bakmalarını neredeyse anlıyorum," diyor Emma. "Ama kirli çorap almak? Kullanılmış ayakkabı?"

"Tüm bunlardan sonra bana bunu mu soruyorsun?"

"Üzgünüm," diyor. "Kendinize neden bu kadar pahalı ayakkabılar aldığınızı açıklıyor. Bu bir iş gideri."

"Tabii. Öyle diyelim." Lüks bir ayakkabı mağazasında alışveriş yaparken neredeyse orgazmik bir deneyim yaşamamla hiçbir ilgisi yok. Hiç alakası yok.

"Bu işe nasıl bulaştın?" diye soruyor.

"Üniversitedeki oda arkadaşımı hatırlıyor musun?" "Nefret ettiğin mi?"

"Evet. O da aynı şeyi yapıyordu, ben de paraya ihtiyacım olunca neden olmasın diye düşündüm."

"Paraya neden ihtiyacın vardı?" diye sorar. "Ailenin sana yardım ettiğini sanıyordum."

İç çekiyorum. "Ailem biz mezun olduktan kısa bir süre sonra mali sıkıntıya girdi - malpraktis davası ve geçersiz malpraktis sigortası onları neredeyse yok etti

-Ve Cameron'dan sadaka kabul etmek istemedim." "Oh.

Neden bana söylemedin?"

"Senin kendi para sorunların vardı. Bedenimi satmam konusunda ne hissedeceğinden emin değildim."

"Vücudunu gerçekten satıyor olsaydın bile - ki bu küçük yan işin buna uygun değil - seni yine de arkadaşım olarak görürdüm," diyor ciddiyetle.

"Bir de ailemi tanıdığın kısmı var," diyorum, bir başka -bu sefer rahatlamış- gözyaşımı silerek. "Mali sorunlarını öğrendiğini bilseler utanırlardı. Babam dava hakkında konuşmaya bayılır, ama onları nasıl iflas ettirdiğini anlatmayı pek sevmez."

"Oh, anladım. Tabii ki anladım. Bir dahaki sefere onları gördüğümde, bilmiyormuş gibi yapacağım."

"Teşekkürler," dedim. "Şimdi bana bir şeyler anlatma sırası sende." "Haklısın. Ashton üzgün," diyor. "Ashton üzgün," diyor.

Marcus'u araması bile bunun bir kanıtı. Görünüşe göre, genelde duygular hakkında konuşmuyorlar. Bunun yerine birbirlerini kum torbası olarak kullanıyorlar."

Sikeyim. "Yani... sence bu her şeyin bittiği anlamına mı geliyor?" "İstedığın bu mu?" diyor usulca.

"Ne fark eder ki? Her şeyi berbat ettim. Her neyse."

"Üzgün ya da değil, senin yanına taşınmak istedi ve bu ciddi bir adım. Tecrübelerime göre, evlilik bunu takip ediyor, bu yüzden ilk dövüşünüzden sonra sizden vazgececeğini sanmıyorum."

"Bekle. Benim yanıma mı taşınmak istedi?" Bağırıyorum.

"Oops. Sana söylememem gereken şeylerden biri de buydu."

"Ama... taşınmak mı?"

"Bana her gece seninle kaldığını söylememiş miydin?"

"Şey, evet. O ve köpeği."

"Ve gündüzleri çalışıyor, değil mi?"

"Tabii."

"Peki... birlikte yaşamaya başlasaydınız hayatınız nasıl değişirdi?"

Başım dönüyor. " bu değil. Biz çıkmıyorduk bile."

"O öyle görmedi. Marcus'a senin onun kız arkadaşı olduğunu söyledi... düne kadar."

Bu çok saçma. "Neden 'düne kadar' kısmı beni bu kadar üzüyor? Onun kız arkadaşı olduğumu bile bilmiyordum."

"Belki de olmak istediğin içindir?"

Öyle mi? Ashton'la olan tüm konuşmalarım gözümün önünde canlanıyor. Ve gülümsemeler. Ve kahkahalar. Ve akşam yemekleri, masajlar, ayak parmaklarını kıvıran orgazmlar.

"Elbette biliyorum," diye itiraf ediyorum iç çekerek. "Ama ben bir aptaldım. Şimdi bunu düzeltebilir miyim emin değilim."

"Denemeye değer," diyor Emma. "Ve bunu nasıl yapabileceğinize dair bir fikrim var."

Nefesimi tutarak dinliyorum ve o bana anlattıkça fikrini deneyeceğimi biliyorum, bu da ya Ashton'ı geri almamla ya da ilk beyin sarsıntıyla sonuçlanacak.

BÖLÜM 32

Ashton

Önümdeki kum torbasına **tekme atıyorum**. Sonra zıplayıp dizimle torbaya vuruyorum ve ardından havada yumruğa dönüşen sahte bir tekme atıyorum.

Marcus hangi cehennemde?

Spor salonunun boş olmasını sağlamak için her zamanki düzenlemeleri yaptım, milyarder majestelerinin yapması gereken tek şey ortaya çıkmak ve öfkeli enerjimin bir kısmını onun yüzünü kullanarak atmama izin vermektir.

Biraz stres attıktan sonra Kendall'ın dairesine uğramayı planlıyorum, böylece öfkeyle ayrılarak yaptığım şeyi geri alabileceğim. Ve bu iş bittikten sonra, onunla konuşacağım - ve konuşmaktan kastım, onun benim olduğunu ve beni kaç kez hayalet gibi görüp ilişkimizi reddetse de onu elimde tutmaya niyetli olduğumu ona açıklamanın barbarca olmayan bir yolunu bulmak.

Kapı gıcırdıyor.

"Sonunda." Marcus'la yüzleşmek için döndüm ve donakaldım.

Her zamanki kıyafetleri giyen kişi benim arkadaşım değildir.

Hayır. O Kendall ve eldivenler, tekmelikler ve özellikle de ayak pedleri gibi dövüş aksesuarlarının doğru kişi tarafından giyildiğinde çok seksi olabileceğini fark etmemi sağlıyor.

"Merhaba," diyor, ağızlığı yüzünden konuşması bulanıklaşıyor. "Selam." Ben de benimkini tükürdüm.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bana doğru yürüdü ve eldivenlerini kaldırdı. "Özür dilemeye ve bana vurmana izin vermeye geldim, eğer affını kazanmak için bu gerekiyorsa."

Şaşkın ve kırgın bir şekilde ona bakıyorum. "Sana asla vurmam. Beni öldürmek üzere olsan bile."

"Oh." Hayal kırıklığına uğramış görünerek ağızlığını tükürdü. "O zaman beni şiddet kullanmadan affetmen gerekecek." Hareketlerini sözlerine yansıtarak eldivenlerini indiriyor. "Ve... Seni o Ash-delik sandığım için özür dilerim. Ayrıca sana Candy Berlin'den bahsetmeliydim. En önemlisi, bizi bir çift olarak görmediğim için özür dilerim. Görmeliydim. Sadece yan işimi öğrendiğinde benden ayrılacağından endişelendim."

Kollarını kavrayabilmek için eldivenlerimi çıkarıyorum. "Bunu nasıl düşünürsün?"

Çenesi hafifçe titriyor. "Seks işçisi olsaydım benimle çıkmayacağını söylemiştin."

"Senin işinle ilgili bir sorunum olacağını söyledim. Arada büyük fark var."

Gözleri parlıyor. "Oh."

"Özrünün tamamı buysa, seni resmen affediyorum. Ayrıca, sana New York'a tek başına gitmeni söylememeliydim. Kız kardeşimin hastalanması ve ifşaatlar yüzünden üzgündüm ama yemin ederim bu seanstan sonra sana gelecektim ve-"

Parmak uçlarında yükseliyor ve beni bir öpücükle susturuyor.

Vahşi bir memnuniyetle karşılık veriyorum, bunu yaparken dudağını ısıriyorum.

İnliyor ve dudağımı sertçe ısıyor.

Üzerimdekileri çıkarıp sağa sola savuruyorum, en son kasık koruyucusunu çıkarıyorum - eksikliğini kaya gibi sertleşmiş sikim takdir ediyor. Sonra sert öpüşmeyi kesmeden kıyafetini yırtıp atıyorum.

Üzerinde sadece ayak pedleri kaldığında, onu minderine üzerine yatırıyorum, pedleri ayaklarından sıyrıyorum ve ellerimi zarif kavisli kemerlerin üzerinde gezdiriyorum. "Bunlar benim," diyorum kısık sesle. "Kimse onlara bakmayacak. Eğer-"

"Sanırım biz-"

"Ciddiyim," diye homurdandım. "Bu ayaklara bakan her erkeğin sonunu getireceğim."

Öpücükle şişmiş dudaklarını ıslatıyor. "Şuna bir iğne takabilir miyiz? Bu konuya daha sonra dönebiliriz."

"Çok iyi." Sağ ayağına odaklanarak, dilimi ayak başparmağından kemerin üzerine sürüklüyorum ve topuğunu ısıyorum. Sonra dilimi baldırından aşağıya ve kremse kalçasının iç kısmına doğru kaydırarak amına ulaşıyorum - orada açlıktan ölüyormuşum gibi ziyafet çekiyorum. Ki öyleyim.

"Lanet olsun, geliyorum," diye haykırıyor ve zarif ayak parmakları kıvrılarak altıma yatıyor.

Yumuşak, rahat ve benim için çok ıslak amına girerken, "Benim için tekrar geleceksin," diye emrediyorum.

Tırnakları sırtımı çiziyor.

Tüm o harcanmamış enerjiyi harekete geçirerek ona doğru pistonladım.

Adımı haykırıyor, tırnaklarını daha derine batırıyor ve boşalıyor, iç duvarları beni o kadar yoğun bir şekilde sıkıştırıyor ki, kendi salgım onun içinde patlıyor ve görüşüm yıldızlaşıyor.

sanki biri yüzüme yumruk atmış gibi hissediyorum ama mümkün olan en iyi şekilde.

Daha sonra, yüzlerimiz birbirine dönük, bacaklarımız iç içe geçmiş şekilde yan yatıyoruz.

Ona bakarken göğsümde bir şey kabarıyor. Onunla paylaşmak için çok erken olabilecek bir farkındalık, ama ben-

"Biliyor musun," diyor sesi durgunlaşarak. "Eğer MMA antrenmanları hep böyle olursa, Marcus'un yerine kalıcı olarak ben geçerim."

Ah. Marcus'un bu olaydaki rolünü düşünme zahmetine bile girmedim ama geriye dönüp baktığımda, bu takası Emma aracılığıyla onunla ayarlamış olmalı.

"Dinle, modacı..." Elini kendi elime aldım. Kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Seninle konuşmak istediğim ciddi bir konu var."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Ve cevabım evet. Senin yanına taşınacağım."

Ona bakıyorum. "Sen nasıl-oh, boş ver. Marcus'un lanet bir dedikoducu olduğunu bilmiyordum."

Omuz silkiyor. "O ve Emma artık evli. Birine ne söylersen, diğerine de onu söylüyorsun."

"Not edildi." Elini nazıkçe sıkıyorum. "Ama aslında söylemek istediğim bu değildi."

Teatral bir şekilde iç çekiyor. "Peki. Sen kazandın. Birlikte yaşamaya başladığımıza ve VersaWear ufukta görüldüğüne göre Candy Berlin'i öldürebilirim sanırım." Dağınık eşyalarımıza başını sallıyor. "Bazı ikna edici argümanlar sundun. Ama burnu açık ayakkabı giymeyi çok seviyorum. Ve sandaletleri. Ve sivri burunlu ayakkabılar. Ve-"

"Anladım." Ben etraftayken kimsenin onun ayaklarına bakarak taşaklarını riske atacak kadar aptal olacağından şüpheliyim, bu yüzden ne giydiği o kadar da önemli değil. "Ama benim söylemek istediğim başka bir şeydi."

"Oh. O zaman ne?"

Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. Çok erken olabilir ama ona söylemek zorunda hissediyorum. "Kollarıma düştüğün o gün, sana aşık olmaya başladım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen mi yaptın?"

"Düşüm. Ve şimdi tamamen düşmüş durumdayım. Yani..." Elini dudaklarıma götürüyorum ve şefkatle öpüyorum. "Seni seviyorum."

Kocaman bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor, güzelliğini akkor haline getiriyor. Parmaklarımızı çözerek, dudakları kulak mememi okşayana kadar beni kendine çekiyor. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Ve seninle birlikte olmak istiyorum. Seninle çıkmak. Kız arkadaşın olmak. Crocs giymek zorunda kalacağım anlamına gelse bile. Ya da UGGs."

Sonra öpüşüyoruz ve sevişiyoruz, bu sefer nazikçe, dikkatlice, konuştuğumuz kelimeleri bedenlerimizle noktalararak. Ve orada yatarken, kendimizden geçmişken, Kendall'ın haklı olduğunu kabul etmek zorundayım.

Onunla yapılan MMA seansları Marcus'la yapılanlardan çok çok daha üstün.

Sonsöz

KENDALL

SQUEAK.

Squeak.

Squeak.

Hayır, bunlar yağlanan meşhur tekerlekler değil. Bu benim kötü fikrimin sesi. Bu defilede model yerine fitness ünlülerini kullanacaksam neden spor ayakkabı giydirmeyeyim diye düşündüm. Lastik tabanlar ve pistin vinil zemini eşittir kulak işkencesi.

DJ'e koşup bir mikrofon alıyorum ve ona müziği açmasını söylüyorum - ailemin sakladığı eski bir kaydın remiksi, bendenizin bir bando takımında yer aldığı bir kayıt. (Hey, bu benim şovum ve ne istersem onu yaparım.) Umduğum gibi, sousaphone'un sesleri gıcırtıyı bastırıyor ve bildiğim kadarıyla, belki de bunun için icat edilmişti.

Sahneye dönerek Ashton'ın yanında duruyorum ve kalabalığı inceliyorum.

Herkes VersaWear'ı görmeye geldi
2.0 şovu ve sadece orijinal VersaWear'ın ne kadar popüler olduğu için değil. Hayır, her zamanki gibi fitness kralı erkek arkadaşına teşekkür edebilirim. Belli ki bazı ipleri eline almış. Ayrıca, ve

Şaşırtıcı bir şekilde, moda dünyasından bazı insanlar Terre'nin emriyle burada. VersaWear bir hit haline gelmez, Bay Eski Patron dinleyen herkese benim her zaman onun çırağı olduğumu söylemeye başladı, bu yüzden bu kadar iyi olmam şaşırtıcı mı?

"Bu kısım küçük bir sürpriz," diye fısıldıyor Ashton. "Benim de yardım ettiğim bir sürpriz."

Uh-oh. Daha fazla sürpriz istediğimden emin değilim.

Çok geç. Modellerden daha kaslı olanı ters takla atıyor - bu sırada kıyafeti yırtılmıyor, bu da benim için bir kazanç. Sorun şu ki, dengesini kaybediyor ve arkasındaki kadının üzerine düşüyor, o da onun arkasındakine domino etkisi yapıyor ve pistte bir yığın rüzgarda savrulan model olana kadar bu böyle devam ediyor.

Şok oldum, seyirciler coşkuyla alkışladı.

Sanırım her şeyin dikkatlice planlandığını düşünüyorlardı. Yani, böyle bir karmaşa kazara olamazdı, değil mi?

Ashton'a "Bilmem gereken başka sürprizler var mı?" diye tıslamadan önce mikrofonumun sesinin kapalı olduğundan emin oluyorum.

Sanki cevap verir gibi, modellerden biri ayağa kalkıyor, bir atlama ipi çıkarıyor ve çılgın bir tavşan gibi ipin üzerinden pistte zıplıyor.

Kalabalık yine alkışlıyor.

"Bunu bilmiyordum," diye fısıldıyor Ashton.

Başka bir model sınav çekmeye başlıyor ve onun de burpee yapıyor - yüksek moda dünyasında yeri olmaması gereken bir kelime.

Kalabalık bir kez daha alkışlamadan önce Ashton, "Bunu ben de bilmiyordum," diyor.

Modeller podyumdan ayrıldığında, en azından birkaç gri saç filizlendiriyorum, ama neyse ki, herkesin şimdiye kadarki tepkileri göz önüne alındığında, bu bir başarı.

Şimdi sıra dramatik finalde... Mikrofonu sıkıca kavrayıp piste çıkıyorum ve kalabalığın karşısına geçip bir teşekkür konuşması yapıyorum.

"Ve son olarak," diyorum sonuna doğru. "Hayatımın aşkına, Ashton Vancroft'a teşekkür etmek istiyorum." Ayakta durduğu yeri işaret ediyorum ve gel işareti yapıyorum. "Lütfen, gel bana katıl."

Ashton'ın kafası karışmış görünüyor ve bu onun işine yarıyor.

Yanımda durduğunda fısıldıyorum, "Sürprizin öznesi sen olunca o kadar da eğlenceli olmuyor, değil mi?"

Şaşkınlık yerini ukala bir sırıtışa bırakıyor. "Hadi bakalım."

Tamam. Bunu o istedi.

"Şenlikleri sonlandırmak için herkesin önünde yapmak istediğim bir şey var." Elim cebime sokuyorum ve küçük bir kutu çıkarıyorum. Dizlerimi bükerek, gözleri artık çeyrek daire büyüklüğünde olan Ashton'a bakıyorum ve ciddiyetle, "Şimdiye kadar tüm ilkleri sen yaptın. Ciddi olduğumuzu ilk fark eden sendin. Birlikte yaşamayı ilk teklif eden ve 'Seni seviyorum' diyen sendin. Bugün, bir şeyde ilk olmak istedim. O yüzden Ashton Vancroft, benimle evlenerek beni dünyanın en mutlu kadını yapar mısın?"

Etrafımızdaki insanlar topluca nefeslerini tutmuş gibi görünüyor.

Ashton'ın gözleri parlıyor. "Evet. Ama önce bana bir iyilik yapar mısın?"

"Adını söyle."

"Bir saniye ayağa kalk."

Dediğini yapıyorum.

Şok olmuşum, cebinden bir yüzük kutusu çıkardı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Bunu yanımda taşıyordum, sana evlenme teklif etmek için harika bir fırsat arıyordum. Sana karşı hissettiklerime değecek kadar özel bir şey bulmak çok zor oldu. Bu yüzden, bunu ayarladığın için tüm kalbimle teşekkür ederim. Şimdi, evet dediğimi düşünürsek, benimle evlenir misin?" Yüzüğünü çıkarıyor ve titreyen parmağına takıyor.

"Evet," diye soluk soluğa mikrofona konuşuyorum.

Ardından gelen alkışlar kulakları sağır ediyor - tıpkı kalbimin neşeyle çarpması gibi.

Evet dedi.

Ben de evet dedim.

Ashton Vancroft'la evleneceğim, benim her şeyim olan adamla.

Düğünümüz destansı olacak, ancak bunu takip edecek olan birlikte yaşamımız kadar destansı değil. Bundan yetmiş yıl sonra, yaşlanıp saçlarımız ağardığında, torunlarımızın torunları da ruh eşleriyle nasıl tanışabileceklerini sorabilirler. Ben de onlara bildiklerimi anlatacağım:

Koşu bandından uçun ve sonra sıkı tutunun.

Doğru kişi her zaman sizi yakalamak için orada olacaktır.

Bir başka ateşli, kahkahalarla güldüren, iyi hissettiren romantizme hazır mısınız? [Milyarder Huysuz](#)'u okuyun, bir Roma-

takıntılı bir milyarder, ilginç, tatlı bir bitki aşığı ve çok yanlışı
giden sevimli bir buluşma... yoksa çok doğru mu?

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

